Бр. 27
НОВЕМБАР 2026.

ГЛАС ГИМНАЗИЈЕ

125 ГОДИНА

Година XXVII, излази годишње

ЛИСТ УЧЕНИКА И НАСТАВНИКА ГИМНАЗИЈЕ „ТАНАСИЈЕ ПЕЈАТОВИЋ“ - ПЉЕВЉА

Ексклузивни интервју: на питања ученика који слушају Медијску писменост одговарала је министарка просвјете, науке и иновација проф. др Анђела Јакшић-Стојановић

ТИХИ АУТОРИТЕТ И СТРАТЕШКА ДОСЉЕДНОСТ НА ЧЕЛУ ЦРНОГОРСКОГ ШКОЛСТВА

Гимназијско образовање треба да пружи добро опште знање из различитих области, али и да буде прилагођено трендовима и дешавањима на савременом тржишту, што није увијек једноставно, али је могуће. – Медијска писменост је не само потребна, већ и неопходна у савременом добу. – Једна ствар коју сматрам најбитнијом јесте да створимо пријатан и подстицајан амбијент за реализацију наставног процеса. – Али, то морамо учинити заједно и свако од нас мора дати свој допринос, посебно у контексту приступања наше земље Европској унији

- **Који је Ваш мото, чиме се руководите у раду и који је Ваш највећи сан као челне личности црногорског образовања?**

Мој мото је тај да све што човјек ради, мора радити од срца. Било да се ради о малим, наизглед неважним стварима, било да се ради о крупним реформским процесима – осим рада, труда и посвећености, неопходно је уложити и много љубави уколико желимо да успијемо и остваримо резултат на који ћемо бити поносни. Управо је то онај неопходни састојак који даје посебан печат свему ономе на чему тим Министарства просвјете, науке и иновација у континуитету ради.

Што се тиче снова, сви моји снови, мали и велики, односе се на оне људе који су ми најважнији у животу, а то је моја породица. Без њих ниједан сан не могу досањати, а са њима сваки, па чак и мали успјех, даје мом животу неки нови смисао.

(Наставак на 4. страни)

Интервју: на питања ученика који слушају Медијску писменост одговарала је директорица наше школе Маја Вучинић Драгашевић

ФИБОНАЧИЈЕВ НИЗ УСПЈЕХА И ОБРАЗОВАЊЕ КАО ЖИВОТНО ОДРЕЂЕЊЕ

Традиција је важна, али не смије бити разлог да се зауставимо. – Школа не може и не треба да буде изоловано острво. – Можемо бити принципијелни и инсистирати на одговорности, имати саосјећање и не заборавити на људскост. – Можда је управо то најважнија лекција коју сам понијела из учионице: иза сваког задатка постоји проблем који треба ријешити, али иза сваког човјека постоји прича коју треба разумјети. – Као професорица математике научила сам колико су важни прецизност, логика и упорност. – Као директорица свакодневно учим колико су важни повјерење, сарадња и разумијевање

- **По Вашем мишљењу, који је највећи бренд Гимназије „Танасије Пејатовић“?**

Бренд једне школе не чине само њена традиција и резултати. Чине га људи, односи које градимо и траг који остављамо у животима младих. Гимназија „Танасије Пејатовић“ има своју историју и препознатљив идентитет, али њена највећа вриједност јесте у томе што свака нова генерација том идентитету даје нешто своје.

- **Како бисте дефинисали квалитетну сарадњу између ученика, наставника и управе школе?**

Квалитетну сарадњу између ученика, наставника и управе школе видим као партнерство засновано на међусобном поштовању, повјерењу и одговорности. Не мислим да сви увијек морамо мислити исто. Напротив, важно

је да разговарамо и онда када се разилазимо у ставовима. Школа треба да буде мјесто на којем се његује култура дијалога, уважава различитост мишљења и заједнички траже најбоља рјешења. Вјерујем да је успјех школе онда када ученик осјети да је важан, наставник увиди да је његов рад препознат, а родитељ буде сигуран да у школи има поузданог партнера.

- **Шта бисте вољели да се у нашој школи побољша или промијени?**

Свака школа која жели да траје мора бити спремна да се мијења. Традиција је важна, али не смије бити разлог да се зауставимо. Напротив, мислим да нас управо та богата традиција обавезује да будемо отворени за нова знања, савремене методе рада и потребе генерација које долазе. Важно ми је да ученици буду активни учесници у осмишљавању и реализацији школских активности.

(Наставак на 5. страни)

Екселенције

МЕЂУ НАЈБОЉИМА У ЦРНОЈ ГОРИ: ДАНИЦА ПИВЉАНИН И ЗАРА ДЕЉКОВИЋ

На свечаној додјели признања најуспјешнијим младим талентима Олимпијаде знања 2026, уприличеној 17. јуна 2026. године у Свечаној сали Ректората Универзитета Црне Горе, признања и награде добиле су и ученице наше школе Даница Пивљанин и Зара Дељковић, које су освојиле прво мјесто и прву награду из физике. Њихов изузетан резултат потврда је да се знање, предан рад и љубав према науци увијек препознају и награђују.

Незаобилазан фактор њиховог успјеха је и посвећена менторска подршка од професора физике Љубисава Боричића.

Преузето са званичног школског сајта

Даница Пивљанин и Зара Дељковић са ментором, професором Љубисавом Боричићем

Свечана додјела диплома „Луча“

ЗНАЊЕМ РАСТЈЕРУЈЕМО ТМИНУ

Овај тренутак је био прилика да се ода признање онима који су својим трудом, залагањем, знањем и постигнутим резултатима заслужили ову престижну награду

У свечаној сали наше школе 12. јуна 2026. године уприличена је свечана додјела диплома „Луча“. Догађају су присуствовали родитељи, професори и представници локалне заједнице.

Овај тренутак је био прилика да се ода признање онима који су својим трудом, залагањем, знањем и постигнутим резултатима заслужили ову престижну награду. Њихов успјех представља понос школе, њихових родитеља и наставника, али и неизмјерно важан допринос заједници у којој су стасали.

Добитницима се обратила директорица Гимназије Маја Вучинић Драгашевић уз поруку да диплома „Луча“ није само признање за остварене резултате, већ и подстицај да вјерују у своје способности и постављају себи нове циљеве.

Свечаности је присуствовала и Данијела Анђелић, руководитељка Службе за културу и друга питања Општине Пљевља, која је лучоношама уручила пригодне поклоне, чиме је локална заједница још једном показала да препознаје и цијени труд младих.

Свечаност је употпуњена пригодним програмом који су припремили лауреати уз подршку својих одјељењских старјешина.

Добитници Луче А

Данко Бошковић, Огњен Вранеш, Милица Јеловац, Ена Катана, Сергеј Лаушевић, Емилија Марић, Лазар Томић и Лејла Харбић

Добитници Луче Б

Ива Брајковић, Милица Војиновић, Ања Вранеш, Лана Вуковић, Лазар Дамјановић, Ана Деспотовић, Лука Јеловац, Ања Калпачина, Анђела Лацмановић, Селма Лојо, Маша Лончар, Анастасија Митровић, Татјана Мрдак, Миљана Перуничић, Марко Пурић, Соња Ристановић, Маја Стриковић и Јован Шћепановић

Преузето са званичног школског сајта и прилагођено

Активности поводом свечаног обиљежавања 124. рођендана Гимназије

СВЈЕТИОНИК ОБРАЗОВАЊА, КУЛТУРЕ И ХУМАНИХ ВРИЈЕДНОСТИ

Свечана сједница

Свечана сједница којом је обиљежена 124. годишњица постојања и рада наше школе одржана је 18. новембра 2025. године. Свечаној сједници су присуствовали предсједник Општине Пљевља др Дарио Вранеш, секретарка Секретаријата за културу, социјална и друга питања Сања Ђондовић, секретарка Секретаријата за спорт и младе Милица Секулић, секретар Секретаријата за привреду Данко Шаранчић и други представници локалне управе, старјешина Цркве Свете Петке отац Дарко Јовић, челни људи образовно-васпитних и културних установа у нашем граду и руководиоци пљеваљских компанија. Нашем позиву су се одазвали и наши пензионери, чланови Школског одбора, Савјета родитеља и Ученичког парламента.

Програм је започео приказивањем кратког филма који се бавио најзначајнијим догађајима из живота школе у протеклих годину дана, а чије су ауторке професорице Адела Дркић и Нада Рондовић, као и библиотекарка Љуба Чепић. Услиједила су обраћања предсједнице Школског одбора мр Љиљане Бајчетић, директорице Бојане Грујић и предсједника Општине др Дарија Вранеша. У својим говорима они су се осврнули на историјат Гимназије и нагласили њен немјерљив утицај на образовање и културу у нашем граду, али и на његов свеукупни развој. Директорица Грујић је посебно истакла значај дјела Танасија Пејатовића, првог директора наше школе: „Његов легат није ни књига, ни слика, ни документ ни потпис. Његов је легат пљеваљско образовање! Нема монументалнијег споменика од тога!“

Након тога за присутне је приређена права културно-умјетничка, духовна и интелектуална посластица. Програм испуњен искреном емоцијом, истинском топлином и ванвременским порукама тежње за бољим свијетом припремили су и реализовали ученици: Амина Челебић, Инес Ћирлија, Ивана Марјановић, Нађа Станић, Ана Кнежевић, Тамара Грбовић, Мартина Дајевић, Миљана Перуничић, Асја Драгашевић, Ана Сокић, Ана Грујић, Анђелина Станић, Илија Кривачевић, Илија Лучић и Ламија Авдовић, а водитељка је била Божица Ћурчић. На челу овог бриљантног тима, са својим оригиналним идејама, максималном пожртвованошћу и увијек будним стваралачким духом, стајала је професорица Наташа Цмиљанић.

Изложба ликовних радова

Поводом Дана школе, чланови ликовне секције су у холу приредили колективну изложбу радова. У поставци су учествовале професорица Жаклина Мрдовић и ученице Катарина Аџић, Андреа Џаковић, Петра Јаћимовић, Маша Бојовић, Џемила Турсумовић и Доротеа Шљукић.

26. број „Гласа Гимназије“

Издање за школску 2025/2026. годину уређивала је бројна редакција на челу са професорицом Аделом Дркић као главном и одговорном уредницом. Први пут у свом 26-годишњем трајању „Глас Гимназије“ је изашао на 32 стране, кроз ванредно богат литерарни, ликовни, информативни и образовно-културни садржај.

Преузето са званичног школског сајта и прилагођено

Ко на брдо ак' и мало стоји више види но онај под брдом

ОГЊЕН ВРАНЕШ КОД ПРЕДСЈЕДНИКА ЦРНЕ ГОРЕ

Поносни смо што је наш матурант Огњен Вранеш, као један од најбољих средњошколаца Црне Горе, на позив предсједника државе Јакова Милатовића присуствовао свечаном пријему у предсједничкој резиденцији на Цетињу. Пријем је уприличен у част ученика који су својим знањем, радом и успјесима заслужили ово велико признање.

Огњен је тим поводом рекао: „Велика ми је част што сам имао прилику да присуствујем пријему који је организовао предсједник Јаков Милатовић у својој резиденцији на Цетињу. Дочек је био изузетно срдачан, атмосфера пријатна и достојанствена, а имали смо прилику да разговарамо и проведемо вријеме у заиста посебном амбијенту. Као знак пажње уручени су нам вриједни поклони, а посебно искуство био је обилазак Плавог дворца, кроз који нас је лично провео предсједник. Захвалан сам на овом незаборавном искуству, указаном признању и прилици да будем дио једног овако лијепог догађаја.“

Преузето са званичног школског сајта и прилагођено

Визија просперитета

УЛАГАЊЕ У ОБРАЗОВАЊЕ – УЛАГАЊЕ У БУДУЋНОСТ

Са посебном захвалношћу желимо да истакнемо подршку коју је наша школа добила од Министарства просвјете, науке и иновација кроз вриједну донацију савремене рачунарске и мултимедијалне опреме.

Добили смо пет телевизора дијагонале 65”, седам нових рачунара и штампач, што ће значајно унаприједити услове за рад, наставу и свакодневно функционисање.

Посебну захвалност упућујемо министарки просвјете, науке и иновација проф. др Анђели Јакшић-Стојановић, чији однос према образовању, посвећеност и разумијевање потреба школа заслужују највеће признање. Ова подршка за нас представља много више од

нових рачунара, телевизора и штампача. Она представља улагање у наше ученике, наше наставнике и будућност наше школе.

Преузето са званичног школског сајта и прилагођено

На правом мјесту

ДАН НАУКЕ И ДАН ОТВОРЕНИХ ВРАТА – ШКОЛА У ЗНАКУ ЗНАЊА, КРЕАТИВНОСТИ И ДРУЖЕЊА

Програм је свечано отворила директорица Маја Вучинић Драгашевић. – Током дана посјетиоци су имали прилику да учествују у различитим активностима и упознају бројне области науке и стваралаштва. – Посебно нам је било драго што смо угостили ученике из градских и сеоских основних школа, као и госте из Плава, ученике Средње мјешовите школе „Бећо Башић“ са њиховом професорицом Сенадом Ђешевић

Петак, 8. мај 2026. године, био је посебан дан за нашу школу – дан испуњен занимљивим активностима, дружењем, креативношћу и новим сазнањима. Тог дана обиљежени су Дан науке и Дан отворених врата. Школа је отворила своја врата ученицима основних школа, њиховим наставницима, као и гостима који су имали прилику да упознају нашу гимназију и њен начин рада.

Програм је свечано отворила директорица Маја Вучинић Драгашевић, која је истакла важност дана који смо обиљежавали, значај образовања, заједништва и креативности, подсјећајући нас да школа није само мјесто на којем стичемо знање, него и простор у којем развијамо своје способности, идеје и пријатељства.

Током дана посјетиоци су имали прилику да учествују у различитим активностима и упознају бројне области науке и стваралаштва. У свечаној сали представљени су занимљиви експерименти, презентације и интерактивни садржаји из области природних наука, док су у библиотеци организоване активности посвећене друштвеним наукама, историји, филозофији, језицима, књижевности и предузетништву. Посебан дио програма било је представљање страних језика у ходницима школе, гдје су ученици показали своје знање и креативност кроз пјесму, дружење и различите активности.

Ни спорт није изостао, па су у сали за физичко васпитање организовани турнири који су протекли у духу такмичења и дружења.

Посебно нам је било драго што смо угостили ученике из градских и сеоских основних школа, као и госте из Плава, ученике Средње мјешовите школе „Бећо Башић“ са њиховом професорицом Сенадом Ђешевић. Њихова посјета била је лијепа прилика да им представимо нашу школу, али и да са њима подијелимо дио атмосфере коју свакодневно стварамо. Наши ученици и професори су се потрудили да буду добри домаћини и својим залагањем допринесу успјешној реализацији овог догађаја.

Овај дан био је много више од обичне школске активности. Подсјетио нас је да се знање не стиче само из књига, стиче се и кроз истраживање, размјену идеја, сарадњу и нова искуства.

Ана Сокић, IV-2

Наша гимназија – прва школа из Црне Горе која је организовано посјетила ЦЕРН

ЗАВИРИТЕ У ЦЕРН ОЧИМА ПЉЕВАЉСКИХ ГИМНАЗИЈАЛАЦА

За остварење овог великог гимназијског сна првенствено је заслужан наш професор физике Љубисав Боричић. – У свечаној сали наше школе 4. марта приређен нам је пригодан испраћај. – У Јулијином граду смо преспавали и сјутрадан, рано ујутро, наставили даље. – Послије нешто мање од два сата вожње имали смо наше друго стајање, у Милану. – Питали смо се гдје је та чувена лабораторија, јер оно што смо видјели изгледало је као мали град – велики број зграда и објеката. – Запрао, све је то ЦЕРН! – Одмах на почетку посјете дочекала нас је Милена, млада научница из Црне Горе. – Разгледали смо различите лабораторије које се баве истраживањем честица. – Током боравка у Женеви, обишли смо и Палату нација – европско сједиште УН

Једно од најљепших путовања и успомена које сам стекла током четири године школовања у Гимназији управо је студијско путовање у Женеву. Привилегија је бити међу онима који су посјетили један од највећих научно-истраживачких центара на свијету, и то привилегија коју мало ко може имати у животу. Уосталом, наша гимназија је прва школа из Црне Горе која је организовала ово студијско путовање.

За остварење овог великог гимназијског сна првенствено је заслужан наш професор физике Љубисав Боричић, који је мјесецима са својим колегиницама и колегама припремао сву неопходну логистику, али смо и ми ученици имали своју улогу.

У свечаној сали наше школе 4. марта приређен нам је пригодан испраћај. Ученике и професоре који ће бити у њиховој пратњи поздравила је тадашња директорица Бојана Грујић, која је најавила кратак филм о кандидатима одабраним за ово путовање. Филм су креирали сами кандидати, снимајући појединачно своја обраћања, а својим залагањем нарочито се истакла Божица Ћурчић. Посебне и највеће заслуге за израду филма припадају професорици руског језика Наташи Цмиљанић, која нам је пружила свесрдну менторску помоћ.

Након пројекције филма, присутнима се обратила министарка просвјете, науке и иновација проф. др Анђела Јакшић-Стојановић, која је дошла у пратњи генералне директорице Директората за предшколско и основно образовање и васпитање Светлане Дробњак и сараднице у кабинету Министарства Слађане Јоветић. Дошли су да нас испрате и предсједник Општине Пљевља др Дарио Вранеш, као и представници Рудника угља АД Пљевља Милан Драгашевић и Бојана Радановић.

Сваки труд се исплати, па смо тако 6. марта кренули у нашу авантуру. Прву ноћ смо провели у аутобусу. Вријеме нам је протекло врло брзо јер смо га испунили причама, очекивањима и пјесмама. Одувијек сам вољела да путујем са својим друговима из школе, јер је то најбољи начин да се зближимо и боље упознамо.

Ујутро рано стигли смо у Верону, нашу прву дестинацију. Већини људи главна асоцијација на овај град је Јулијина тераса, иако то није аутентична тераса из Шекспировог дјела. Упркос томе, треба истаћи богату историју коју град носи. Вријеме је током неколико хиљада година остављало своје трагове који се данас могу видјети на сваком кораку. Један од најстаријих колосеума изграђен је управо у Верони, а док ходате улицом, под вашим ногама, испод земље, налазе се остаци Римског царства. Најзанимљивији дио обиласка било је разгледање тих остатака кроз отворе направљене на површини улица.

У Јулијином граду смо преспавали и сјутрадан, рано ујутро, наставили даље. Када путујете са пријатељима, мањак сна је загарантован, па нам је пред полазак било најтеже да се разбудимо. Послије нешто мање од два сата вожње имали смо наше друго стајање, у Милану. Поред моде и луксуза, ово је град који одликују многе историјске знаменитости. Она коју смо сви једва ишчекивали да видимо јесте Миланска катедрала (Duomo di Milano). Готичка грађевина својом монументалном величином и раскошном архитектуром напросто одузима дах. Било је то нестварно искуство – наћи се испред објекта чија је градња почела 1386. године, а завршена тек у 19. вијеку. Имали смо само неколико сати за самостално разгледање града. Сјећам се колико смо трчали на све стране како бисмо видјели што више и стигли нешто да поједемо прије поласка. Тако смо другарице и ја ушле у један ресторан гдје смо доживјеле културолошки шок – морале смо да платимо чак и есцајг који смо користиле.

У посјети ЦЕРН-у

Након дана проведеног у Милану, наставили смо вожњу до једног малог града у Француској, који се налази одмах поред Женеве. Пошто је било касно, одмах смо отишли у хотел. Од узбуђења нисмо могли да спавамо. Сјутра нас је чекао одлазак у ЦЕРН! Толико смо пута дискутовали о томе шта ћемо тамо видјети и како заправо ЦЕРН изгледа, али нико од нас није могао ни да претпостави величину овог комплекса. Када смо кренули ка станици, све нам је изгледало и звучало нестварно. Питали смо се гдје је та чувена лабораторија, јер оно што смо видјели изгледало је као мали град – велики број зграда и објеката. Заправо, све је то ЦЕРН! Град у којем живе научници и инжењери, и који има чак и посебну ватрогасну службу обучену да реагује у случају специфичних грешака у систему. Били смо у чуду!

Одмах на почетку посјете дочекала нас је Милена, млада научница из Црне Горе, која зрачи таквом топлином, интелигенцијом и рјечитошћу да заиста оставља неизбрисив траг у сјећању. Прва ствар на коју нам је указала била је да не персирамо ниједној особи која ради тамо. То је за нас било чудно, пошто је у нашој култури персирање знак поштовања и уважавања. Но, објаснила нам је да се на тај начин остварују блискост и слобода изражавања мишљења и идеја, без стварања генерацијског јаза и хијерархијских подјела.

Заједно са Миленом отпочели смо обилазак тог огромног простора. Разгледали смо различите лабораторије које се баве истраживањем честица. Једна интересантна чињеница коју често волим да поменем јесте да један обичан камен дијели ЦЕРН на француски и швајцарски дио. Док корачате, мало сте на француској, а мало на швајцарској територији.

Милена нас је чак повела и на њихово „гробље“! Када нам је рекла гдје идемо, сви смо помислили да ће нам показати мјесто гдје су сахрањени научници који су допринијели развоју ЦЕРН-а. Међутим, слика је била потпуно другачија. На том „гробљу“ су изложени стари модели машина и уређаја. Још један куриозитет: ЦЕРН има „прихватилиште за животиње“. Сигурно се питате које смо животиње тамо видјели. Само старе компјутерске мишеве!

Након тог јутарњег обиласка, имали смо слободно вријеме за ручак у њиховој кантини. Енормна је част имати прилику да сједите у истој просторији са најбољим научницима свијета! Послије те кратке паузе наставили смо даље. Тада је услиједио најбољи дио обиласка – посјета фабрици антиматерије. То је једина таква фабрика на свијету, мјесто гдје покушавају да одгонетну питања о настанку свемира, о материји од које смо сви саздани и о томе зашто је преовладала у односу на антиматерију. Ту се налазе акцелератори који имају могућност да доведу честице до брзине која је тек нешто мања од брзине свјетлости!

Оно што је требало да урадимо до краја нашег обиласка тог дана јесте да се опредијелимо за један од два тима – тим CMS или тим ATLAS. То су два највећа експеримента у ЦЕРН-у, гдје се до података долази употребом детектора CMS-а и ATLAS-а. Оба ова детектора коришћена су за откриће Хигсовог бозона 2012. године. Имали смо прилику и да уђемо у амфитеатар у којем су сједјели Хигс и Енглерт, добитници Нобелове награде за ово откриће.

Током боравка у Женеви, обишли смо и Палату нација – европско сједиште УН. Изванредно искуство за нас био је разговор са амбасадорком Црне Горе при УН, Њ. Е. Славицом Милачић.

Посјета ЦЕРН-у није била само стандардно путовање, већ и могућност спознаје свијета и граница до којих људски ум може да досегне. То је мјесто гдје се укрштају путеви научника из свих земаља како би дали одговоре на питања која човјечанство поставља већ хиљадама година. Заиста је фасцинантно ходати тлом под којим се налази чувени LHC – акцелератор обима 27 километара. ЦЕРН нас је научио да највећа открића заправо почињу једноставним питањем – како нешто функционише. Треба имати довољно храбрости да поставимо то питање, јер уз помоћ њега долазимо до величанствених резултата. Свемир је много сложенији и љепши него што га замишљамо.

Најљепше захваљујемо Министарству просвјете, науке и иновација, Општини Пљевља, Руднику угља АД Пљевља, Црногорском електропреносном систему, Црногорском електродистрибутивном систему, компанији „Чиком“, Air Montenegro-у, Црногорском Телекому, Водоводу Пљевља, Синдикату просвјете, Синдикату снабдијевања Никшић, Савезу синдиката Црне Горе, Унији слободних синдиката и ПВ Информеру на финансијској подршци, којом су нам омогућили ово незаборавно студијско путовање.

Зара Дељковић, IV-2

Испраћај у ЦЕРН

Успјех је пролазан, класа је вјечна

ПУТ ДО ЕВРОПСКОГ ПРВЕНСТВА

Државно првенство, одржано у Подгорици, представљало је одлучујући корак на путу ка нашем циљу. – У финалној утакмици састали смо се са екипом Гимназије „Слободан Шкеровић“, коју смо савладали и тако освојили титулу државног првака. – На Европском првенству освојили смо пето мјесто, резултат који за нас има посебан значај. – Посебно смо поносни на чињеницу да је наша школа већ на првом Европском првенству у кошарци за средње школе освојила бронзану медаљу, чиме је започет низ успјеха који и ми настојимо да наставимо

Пут до Европског првенства био је обиљежен трудом, упорношћу, заједништвом и жељом да нашу гимназију представимо на најбољи могући начин. Оно што је почело као школско такмичење, корак по корак прерасло је у спортски успјех који нам је омогућио да се надмећемо са вршњацима из различитих европских земаља.

Наш такмичарски пут започео је на Општинском првенству, гдје смо савладали екипу Средње стручне школе и изборили пласман у наредну фазу такмичења. Услиједило је Регионално првенство на Жабљаку, на којем смо још једном показали квалитет, борбеност и тимски дух, остварили побједу и обезбиједили мјесто на Државном првенству.

Државно првенство, одржано у Подгорици, представљало је одлучујући корак на путу ка нашем циљу. У финалној утакмици састали смо се са екипом Гимназије „Слободан Шкеровић“, коју смо савладали и тако освојили титулу државног првака. Ова побједа била је круна нашег дотадашњег труда, али и потврда да се упорношћу, дисциплином и заједничким залагањем могу остварити значајни резултати. Титула државног првака донијела нам је много разлога за понос, али и прилику да своју гимназију представљамо на Европском првенству за средње школе, одржаном на Златибору (Република Србија).

Учешће на европској смотри школског спорта представљало је посебно искуство за све нас. Имали смо прилику да одмјеримо снаге са квалитетним екипама, упознамо различите стилове игре и стекнемо нова спортска искуства. Ипак, значај овог путовања није се огледао само у кошарци и резултатима. Вријеме проведено на Златибору обиљежили су и дружење, нова познанства и пријатељства, као и успомене које ће остати дио нашег школовања. Управо су такви тренуци подсјетник да спорт није само надметање и борба за што бољи пласман, већ и простор у којем учимо о међусобном поштовању, одговорности и важности заједништва.

На Европском првенству освојили смо пето мјесто, резултат који за нас има посебан значај. Бити међу најбољим школским кошаркашким екипама на европском нивоу представља успјех на који смо поносни, али и подстрек да наставимо да напредујемо и постављамо себи нове циљеве. Овим смо наставили традицију пласмана наше гимназије на европска првенства и надовезали се на успјехе генерација које су прије нас представљале школу. Посебно смо поносни на чињеницу да је наша школа већ на првом Европском првенству у кошарци за средње школе освојила бронзану медаљу, чиме је започет низ успјеха који и ми настојимо да наставимо.

Наш резултат није само спортско достигнуће, већ и потврда вриједности које спорт развија и које су важне и изван терена. Тимски дух, међусобно повјерење, дисциплина и спремност да се заједнички превазиђу изазови били су важан дио нашег пута. Као ученици Гимназије, поносни смо што смо имали прилику да знање, рад и посвећеност које свакодневно развијамо у школи допунимо искуством које нас је научило много и као спортисте и као људе.

Посебну захвалност дугујемо професорима физичког васпитања Горану Марјановићу и Данку Деспотовићу, чија су подршка, посвећеност и несебично залагање имали важну улогу у остваривању овог успјеха. Захваљујемо и кошаркашким клубовима Пљевља и Рудар на разумијевању и подршци, као и на томе што су нам омогућили да учествујемо на Европском првенству. Њихова помоћ била нам је значајна на путу до остварења нашег циља.

Пето мјесто у Европи за нас је много више од пласмана – оно је успомена на заједнички труд, потврда да се преданост исплати и обавеза да традицију наше гимназије наставимо да градимо новим успјесима.

Матија Бошковић – IV-3
и Марко Мојовић – IV-2

Ексклузивни интервју: на питања ученика који слушају Медијску писменост одговарала је министарка просвјете, науке и иновација проф. др Анђела Јакшић-Стојановић

ТИХИ АУТОРИТЕТ И СТРАТЕШКА ДОСЉЕДНОСТ НА ЧЕЛУ ЦРНОГОРСКОГ ШКОЛСТВА

• **Наставак са 1. стране**

• **Имајући у виду раније реформске кампање, како Министарство планира да унаприједи гимназијско образовање и осигура да гимназије остану стуб критичког мишљења и академске изврсности?**

Реформа образовног система је питање од изузетно великог значаја за све актере у друштву, а посебно за младе људе на које се односи. Зато нам је у току саме припреме Стратегије реформе образовног система 2025–2035 било важно да чујемо и мишљење ученика и како они размишљају о начину на који образовни систем треба да изгледа. Већ сада се увелико ради на анализи најбољих европских и свјетских пракси у образовању, као и анализама нашег образовног система на свим нивоима. Оно што нам је посебно важно у том процесу јесте гимназијско образовање које треба да пружи добро опште знање из различитих области, али и да буде прилагођено трендовима и дешавањима на савременом тржишту, што није увијек једноставно, али је могуће. Свакако, циљ је да створимо подстицајно, мотивишуће окружење за сваког младог човјека, да препознамо његове афинитете и таленте, да му пружимо подршку како би они дошли до пуног изражаја и да учење учинимо процесом у којем ће уживати како ученици, тако и наставници.

• **Вјештачка интелигенција све више постаје дио живота младих. Да ли је треба посматрати као проблем или као алат који ученици треба правилно да користе?**

Вјештачка интелигенција је значајно промијенила начин на који учимо, радимо, комуницирамо, проводимо слободно вријеме. Чињеница је да је њена примјена донијела многе могућности које су нам донедавно биле недоступне и које нам значајно олакшавају и убрзавају одређене радње и процесе, али и бројне опасности којих, нажалост, нисмо увијек свјесни. Зато је улога образовног система да научи ученике како правилно да користе све алате и технике који су им на располагању, и то на одговоран и етичан начин. Оно што је посебно важно када је у питању примјена вјештачке интелигенције јесте подизање свијести о томе да је човјек тај који управља технологијом, а не технологија човјеком. Такође, колико год се савремене технологије развијале убрзано и колико год се некад чинило да преузимају доминацију над животима свих нас, никада не треба заборавити да је управо „човјек мјера свих ствари” и да је цивилизација опстала управо захваљујући свим оним вриједностима које нас чине људима, а које ниједна технологија, ма колико савремена била, не може замијенити.

• **Какав је Ваш став о утицају друштвених мрежа на младе?**

Овдје бих дала сличан одговор као за примјену вјештачке интелигенције – бројни бенефити, али и изложеност великом броју ризика у дигиталном простору који често не познајемо довољно добро. Зато је едукација и у овом дијелу много важна, посебно имајући на уму бројна негативна искуства када су у питању конкретне друштвене мреже. Ја сам увијек заговорник става да у свему треба имати мјеру, па и у коришћењу друштвених мрежа. Зато свима вама савјетујем да се умјесто пријатеља у виртуелном свијету осврнете на стварне пријатеље који су ту поред вас, а које сте можда несвјесно заборавили (нису савршени, али су ваши – и баш као и ви, имају безброј врлина и мана), да умјесто са чет-ботом разговарате са пријатељем, као што сте то чинили некад, да се више дружите у реалном, а мање у дигиталном свијету.

• **Да ли школе данас довољно слушају ученике и шта бисте волјели да се промијени?**

Јако је важно да се чује глас младих људи у сваком контексту и у свим околностима. Ученици добро познају многе аспекте школског живота, своје потребе и изазове са којима се суочавају, па је њихов глас изузетно важан за унапређење квалитета образовног система. И данас у Црној Гори постоје ученици који су врло активни у давању приједлога за унапређење одређеног сегмента образовног процеса, али и управе школа и наставници који те приједлоге и идеје умију да чују и реализују. Постоје неке сјајне идеје које су реализоване управо захваљујући иницијативи ученика, а односе се на наставне и ваннаставне активности, превенцију насиља итд. Међутим, јако је важно такође да свако у систему, укључујући и ученике, има своја права, али и своје обавезе. Једно без другог тешко да може да функционише.

• **Колико је медијска писменост важна за ученике и како могу препознати стварну информацију, дезинформацију или полуистину?**

Медијска писменост је не само потребна, већ и неопходна у савременом добу, посебно имајући на уму друштвене мреже и велики број често неистинитих или непотпуних информација, којима смо сви изложени. Управо је зато изузетно важно да кроз медијску писменост учимо да провјеравамо изворе и њихову релевантност, јер је то једини начин да се заштитимо од дезинформација чије посљедице некада могу бити погубне – како за појединца, тако и за цијело друштво. Зато сматрам да медијска писменост мора имати важно мјесто у нашем образовном систему, јер захваљујући њој учимо како да будемо одговорни чланови друштва у којем се промјене дешавају брже него икада, а савремене дигиталне платформе имају доминантну улогу у креирању јавног мњења и ставова корисника.

• **Хипотетички говорећи, када бисте могли одмах да промијените набоље само једну ствар у црногорском образовању, шта би то било?**

Све квалитетне промјене у образовном систему представљају процес који изискује труд, рад и вријеме. Свакако, једна ствар коју сматрам најбитнијом јесте да створимо пријатан и подстицајан амбијент за реализацију наставног процеса, амбијент у којем ће сви уживати – како ученици, тако и наставници. Али, то морамо учинити заједно и свако од нас мора дати свој допринос, посебно у контексту приступања наше земље Европској унији, како бисмо се што боље припремили за све лијепе ствари и могућности које су пред нама.

Јана Радановић, Вук Драгашевић, Илија Кривачевић, Огњен Јоксовић, Милош Цвијовић, Денис Чакар (II-1)

Ђаскаоница

ИЗА МИКРОФОНА – ГОДИНА ИСПУЊЕНА ПРИЧАМА, ДРУЖЕЊЕМ И ВАЖНИМ ТЕМАМА

Школска 2025/2026. година у нашој школи остала је у знаку сјајних радијских и телевизијских пројеката, богатог програма и тематске разноврсности која је привукла пажњу свих ученика и професора. Кроз 19 узбудљивих епизода, тим младих водитеља и њихових гостију претворио је школску свакодневицу у праву медијску авантуру.

Од Херцег Новог до Охрида – путовања и прве сарадње

Све је почело свечано – прва епизода означила је почетак успјешне сарадње са РТВ Пљевља, а водитељка Божица је са гостима Ђорђем и Аном отворила сезону присјећањем на одлазак у Херцег Нови. Ову инспиративну причу наставио је водитељски пар Јана и Матија са гостима Илијом и Нађом.

Путовања су и касније била честа тема, па смо у осмој епизоди, уз водитељку Џемилу и уз госте Новака и Вука, путовали кроз прелијепе приче о Охриду.

Тематски шаренолик програм – од умјетности до свакодневних дилема

Нашим ученицицима није био проблем да се дотакну разних тема. У петој епизоди Јана и Нађа су угостиле двије Ане и одвеле нас у чаробни свијет филма („Филмске приче“), док су нам Маша и Драгана у деветој епизоди са Јанком и Андријом открили како се успјешно балансира између спорта, школе и свакодневних обавеза.

Посебну пажњу привукао је и тродијелни серијал о теоријама завјере (епизоде 13, 14 и 15), гдје су водитељи Вук, Новак и Андријана са гостима (Андрија, Илија, Драгана, Ђорђе, Џемила и Џемал) разбијали митове и анализирали популарне феномене. Такође, нисмо заобишли ни утицај модерног доба – у шеснаестој епизоди Андријана је са Драганом и Џемилом разговарала о утицају инфлуенсера, док су Драгана и Вук у једанаестој епизоди анализирали улогу друштвених мрежа са Павлом и Мартином.

Школски живот, традиција и драгоцјени савјети

Посебна драгоцјеност ове сезоне били су разговори са припадницима различитих генерација и гостима.

Подршка најмлађима

Лена и Андријана (дванаеста епизода), као и Тамара и Тијана (деветнаеста епизода) пружиле су топлу добродошлицу и савјетовале прваке како да се лакше снађу у новом окружењу.

Поглед ка будућности

Разговор са матурантима у четвртој епизоди (Божица, Ана, Емина и Саша) донио је дозу носталгије и промишљања о наставку школовања.

Гости који инспиришу

Имали смо част да угостимо професора Данка Деспотовића (седма епизода, водитељи Асја и Ђорђе), као и педагошкињу Ивану Вукашиновић (десета епизода), са којом су Новак и Џемила отворили изузетно важну и осјетљиву тему вршњачког насиља.

Посебни дани и нова искуства

Сезона је обиљежена и посебним манифестацијама. Епизоде посвећене Дану замијењених улога (седамнаеста епизода) и Дану отворених врата (осамнаеста епизода), које су сјајно изнијеле Драгана и Андријана, показале су колико школа може бити динамично мјесто у ком се креативност увијек награђује.

Андријана Крстонијевић, III-1

Заслужена промоција

ПРОФЕСОРИЦА ИВАНА КЛАЧАР НАСТАВНИК-САВЈЕТНИК

У школској 2025/2026. години професорица Ивана Клачар унапријеђена је у звање наставника-савјетника.

У нашој школи звање ментора има пет, звање савјетника девет, а звање вишег савјетника шест професора.

РГГ

Интервју: на питања ученика који слушају Медијску писменост одговарала је директорица наше школе Маја Вучинић Драгашевић

ФИБОНАЧИЈЕВ НИЗ УСПЈЕХА И ОБРАЗОВАЊЕ КАО ЖИВОТНО ОДРЕЂЕЊЕ

• Наставак са 1. стране

Када младом човјеку пружите прилику да предложи, одлучује и преузме одговорност, ви му не дајете само задатак – ви му показујете да вјерујете у њега. Жељела бих да наши ученици још чешће и више истражују, стварају, постављају питања и развијају критичко мишљење. С друге стране, не мислим да промјене треба уводити само зато што је нешто ново. Треба их уводити онда када знамо зашто их уводимо и какву корист доносе ученицима. Наш циљ није да будемо другачији по сваку цијену, наш циљ је да будемо бољи у ономе што је заиста важно.

• Какав је Ваш став о отворености школе према локалној заједници и како друштвене мреже помажу, а како одмажу на том плану?

Школа не може и не треба да буде изоловано острво. Она је дио заједнице којој припада и са којом треба да дијели искуства и бреме одрастања младих људи. Гимназија има посебно мјесто у животу Пљеваља, како због своје традиције, тако и због генерација ученика који су из ње понијели знање, пријатељства и вриједности које су касније уграђивали у развој своје средине. Што више повезујемо школу са стварним животом, то ученицима јасније показујемо да знање није само садржај уџбеника, већ је и алат којим разумијемо и мијењамо свијет. Друштвене мреже у том смислу могу бити веома корисне. Оне нам омогућавају да брзо подијелимо успјехе ученика, представимо активности, лијепе, значајне и подстицајне ствари. Али, друштвене мреже нису замјена за непосредну комуникацију. Њихова брзина понекад оставља премало простора за размишљање, а потреба да све буде видљиво може нас удаљити од суштине. Најљепша промоција школе јесте она која се не завршава на екрану, него се препознаје у њеним ученицима и њиховим дјелима.

• Радили сте више од двије деценије као професорица математике. Како је математика постала Ваш животни позив и која њена начела примјењујете у свакодневном животу?

Математика ме је привукла својом јасноћом и унутрашњом логиком. У њој постоји посебна љепота – сваки проблем тражи промишљање, сваки корак има своје оправдање, а до рјешења се најчешће долази стрпљењем, упорношћу и спремношћу да покушамо поново када први пут не успијемо. Временом сам схватила да ме не испуњава само математика као наука, већ и могућност да је приближим младим људима. Бити професор не значи само пренијети знање. То значи помоћи ученику да повјерује да може, охрабрити га када посумња у себе и показати му да грешка није пораз, већ прилика да нешто боље разумије.

Математика нас учи да до доброг рјешења не долазимо увијек најкраћим путем, да је важно сагледати проблем из више углова, да не треба доносити закључке прије него што сагледамо све чињенице и да сваки поступак има своје посљедице. Али, за разлику од математичког задатка, живот нема увијек само једно тачно рјешење. У раду са људима потребни су нам и разумијевање, стрпљење и осјећај за околности у којима се неко налази. Можемо бити принципијелни и инсистирати на одговорности, имати саосјећање и не заборавити на људскост. Можда је управо то најважнија лекција коју сам понијела из учионице: иза сваког задатка постоји проблем који треба ријешити, али иза сваког човјека постоји прича коју треба разумјети.

• Како изгледа један радни дан директорице Гимназије?

Мислим да би било тешко пронаћи два потпуно иста радна дана. Школа је жив организам, а рад директорице подразумијева много више од планирања, састанака и организације наставе. Сваки дан доноси нова питања, различите потребе и ситуације које захтијевају пажњу, одлучност и стрпљење. Најважнији дио посла чине разговори – са наставницима, ученицима, родитељима и сарадницима. Некада је потребно брзо реаговати, некада пажљиво саслушати, а некада застати и размислити прије него што се донесе одлука. Посао директора захтијева да истовремено сагледавате цјелину и примјећујете појединца. Искуство из учионице у томе ми много значи. То искуство не даје одговоре на сва питања, али помаже да их постављате на прави начин. На крају дана, успјех не мјерим само бројем завршених обавеза. Важно ми је да знам да смо направили неки помак, ријешили проблем, подржали добру идеју или створили услове да се неко осјећа сигурније. У образовању се резултати не виде увијек одмах.

• Шта би професорица математике Маја Вучинић Драгашевић савјетовала директорици Гимназије Маји Вучинић Драгашевић?

Мислим да би јој прво рекла да не заборави учионицу. Не због носталгије, већ зато што се управо у учионици најбоље разумије суштина школе – сусрет знања и човјека, очекивања и могућности, ауторитета и повјерења. Рекла би јој да слуша пажљиво, да не жури са закључцима и да никада не заборави да иза сваког поступка постоји разлог који можда не видимо на први поглед. Подсјетила би је да није свако питање проблем, да неслагање није нужно сукоб и да признавање грешке није слабост. Вјероватно би јој савјетовала и да не покушава да све уради сама. Школа је колектив, а ниједна озбиљна промјена не може бити дугорочно успјешна ако људи не разумију њен смисао и не осјећају да у њој учествују. Директор не мора имати одговор на свако питање, али мора бити спреман да тражи одговор, саслуша друге и преузме одговорност за одлуке. А можда би јој једноставно рекла: „Не дозволи да те свакодневне обавезе удаље од разлога због којег си изабрала образовање.“

Вахид Гец у разговору са директорицом Гимназије Мајом Вучинић Драгашевић

• Како видите Гимназију за десет година?

Вољела бих да за десет година наша Гимназија буде модерна школа, отворена за нове идеје и изазове, али чувајући своју препознатљивост. Прије свега, желим да Гимназија буде школа задовољних ученика и наставника. Вјерујем да се таква школа не гради само улагањем у простор, опрему и технологију. Она се гради улагањем у људе и развијањем духа заједништва. Желим да будемо заједница у којој се успјеси дијеле, препреке савладавају заједно, а различитости доживљавају као богатство. Видим Гимназију у којој традиција модернизацији даје чврст ослонац. Видим школу која чува оно најбоље из своје прошлости док храбро ствара услове за будућност. Ако за десет година будемо имали модерну школу у којој су ученици подржани и мотивисани да уче, наставници оснажени да стварају, а сви заједно спремни да својим радом доприносе заједничком циљу, вјероваћу да смо остварили много више од институционалног напретка. Изградићемо школу у којој људи не долазе само да испуне своје обавезе, већ зато што осјећају да припадају заједници која их поштује, подржава и подстиче да буду бољи.

• За крај, подијелите са нама Ваш омиљени цитат, онај којим се руководите у послу и животу.

Када бих морала да издвојим мисао која најбоље описује мој однос према образовању, изабрала бих ријечи Нелсона Манделе: „Образовање је најмоћније оружје које можете употријебити да промијените свијет.“ Ова мисао ми је блиска зато што у себи обједињује вјеру у знање и вјеру у човјека. Образовање не мијења свијет увијек великим и видљивим корацима. Понекад га мијења тако што некоме помогне да постави право питање, да разумије другачије мишљење, да препозна неправду или да добије храброст да покуша нешто што је раније сматрао недостижним. Као професорица математике научила сам колико су важни прецизност, логика и упорност. Као директорица свакодневно учим колико су важни повјерење, сарадња и разумијевање. А обје улоге подсјећају ме на исто: оно што данас радимо са младим људима може имати много већи значај него што у овом тренутку можемо да видимо. У образовање се увијек исплати улагати, не само због онога што ученици могу постати, већ и због онога што кроз образовање можемо постати сви ми.

Вахид Гец (III-2), Маша Малиџан, Милош Цвијовић, Денис Чакар (II-1)

Награђени радови 12. 4. 2015.

ПО МАЈЦИ СЕ ПОЗНАЈУ ЈУНАЦИ

„ПО МАЈЦИ СЕ ПОЗНАЈУ ЈУНАЦИ“ писало је транспарентним словима на плакату покрај моје школе. Углавном се не осврћем на те бескорисне папире, јер не видим њихову сврху, али овај ми је заиста привукао пажњу. Прочитавши другу ријеч, нешто ме стегну у грудима. Читајући даље, моје очи, саме од себе, засузише. Моја мајка, Делфина, није као свака друга мајка. Док су друга дјеца расла уз музику, пажњу и новац, ја сам расла уз свађе, стаклене боце и посјете љекарима. Живот са хроничним болесником није лак, а са зависником је још тежи. Свака рана на мом тијелу носи своју причу. Неке су настале од мајчиних боца и бијеса, неке од друге дјеце и њихових комплекса, а неке од мојих маказа из чистог страха да „боље сјутра“ никада неће доћи. Но, ја ништа од тога нисам пријављивала, поготово не моју мајку и то из два разлога: Не желим да искусим живот у било каквом дому за незбринуту дјецу. Од тога ми се леди крв у жилама. А други: Она је ипак моја мајка. Она је била човјек и прије тог страшног гријеха. То вријеме које памтим с најтоплијим могућим емоцијама, трајало је кратко, али врло слатко. То вријеме довољно је да оправда и надокнади све оно за чим тренутно чезнем. А заиста сматрам да не желим пуно. Само желим неког чији ће ми загрљај испунити дан, неког ко ће ме водити кроз живот, неког кога могу сматрати пријатељем. Зар то није, напосљетку, улога једне мајке? Једну њену реченицу (наравно, док је заиста била она права) памтим откад знам за себе: „Све се, мој сине, у животу дешава с разлогом. И упамти: Све је пролазно. Лоша вијест или успјех пун љубави, све ће то једног дана бити јуче.“ Наравно, ово се односило на њену дугогодишњу борбу с болешћу, коју и даље врло храбро води. Када ћу ја све ово звати „јуче“? Када ћу моћи да коначно погледам себе у огледало? Када ћу коначно да почнем да живим свој живот? Надам се да ћу једног дана имати одговоре на барем нека од ових питања.

Џемила Гаџо са менторком, професорицом Маријаном Ћаласан

Десет година касније 12. 4. 2025.

ПИСМО МАЈЦИ

Вјетар шуми, поток жубори, сунце сија, природа се буди, само моје срце пуца. Прошло је, мајко, само два мјесеца, а ја се осјећам као да је прошла цијела вјечност, проведена у патњи и болу. Твој спомен ми је једини спас. Твој лик је све што видим увече кад склопим очи. Твоје руке су све што на тијелу осјетим, када се у ноћи тихо помолим за нас. Твоје ријечи су све што чујем када тишина остави траг. Фалиш, мајко, фалиш иако никада ниси вјеровала да ћеш. Ти си мислила да ћу ја тебе памтити као злоћу, као неког чија ће смрт значити крај мојих мука. Тако тврде твоје посљедње ријечи, које сам ја, као кукавица, само слушала. Нисам имала снаге да ти одговорим, а да не настане страшан плач. Зато ћу ти рећи сад све оно што прије нисам. Што се тиче твог највећег кајања – мојих рана, то више нису ране, то су успомене. Оне ме подсјећају на тебе, мајко, подсјећају на твоју борбу. Оне су дио мене, дио мог одрастања. Што се тиче наше куће, не брини мајко, имам ја све под контролом. И за крај оно чега си се највише плашила – како изгледа мој живот сада? Истина је да ми је сад врло тешко, али ја сам, мајко, баш као и ти, борац! Носим твој темперамент, твоју одважност, твоје јунаштво! Све док се будем присјећала твојих ријечи, за мене неће бити зиме. Дошао је, мајко, твој спокој, вријеме да се коначно опустиш. Доста си ми тога дала и доста жеља услишила. Имам још само једну жељу – да нађеш најљепше мјесто на том судњем небу. Мјесто на коме нас неће бити страх, на коме бол и патња не постоје, на коме ћемо пјевати наше омиљене пјесме док нас стомак не заболи, а гласне жице не издају; мјесто гдје ће на нашим лицима само бити осмијех, гдје ћемо једна другој само лијепе ријечи причати, гдје нема ни болести ни алкохола, гдје смо само ти и ја.

И, као што то све себичне кћерке раде, одговорићу сама себи на она глупа питања која су ме мучила цијелог живота. Сада сам довољно зрела и могу да носим терет њихових одговора. Јесте, сада све ово зовем „јуче“, али по коју цијену? По цијену самоће и туге? Желим да то „јуче“ осјетим као још једно „данас“ и да га никада не назовем „јуче“!

Браво ја! Сада себе коначно могу да погледам у огледало! Још само када у себи не бих видјела једно покварено створење. Вољела бих да могу да видим лик оне балавице која није марила за своју мајку, да јој кажем неколико ствари!

Увијек сам жељела да живим свој живот, али сам временом схватила да „свој живот“ не постоји. Неко треба кроз њега да те проведе. Живот не би био живот ако бисмо га живјели сами.

Мајко, и даље фалиш, и даље болиш, и даље печеш. И ако сам ишта научила у овом биједном животу, научила сам да се по мајци заиста познају јунаци и да ће се увијек по њој познавати!

Џемила Гаџо, III-1

Краљица каратеа

НЕДА БЕЉКАШ – СПОРТСКО ПЛЕМСТВО ГИМНАЗИЈЕ

На Европском првенству малих земаља у каратеу, одржаном у Ларнаки на Кипру од 31. октобра до 2. новембра 2025. године, ученица наше школе Неда Бељкаш по други пут је освојила сребрну медаљу.

Неда је освојила сребрну медаљу и у катама, у категорији кадеткиња, на Балканском првенству у каратеу за кадете, јуниоре и млађе сениоре, одржаном од 7. до 9. новембра 2025. године у Ријеци.

Такође, 16. новембра 2025. године, на Државном првенству за кадете, јуниоре и млађе сениоре у Подгорици, Неда је освојила златну медаљу у категорији кадеткиња у катама и тиме по пети пут узастопно постала државна првакиња.

На Свјетском првенству одржаном у Пољској у октобру ове године, Неда је освојила седмо мјесто у конкуренцији коју је чинило 55 учесница. Мало је недостајало да уђе у борбу за бронзану медаљу.

Неда Бељкаш је бисер Гимназије и спортско племство наше школе.

Преузето са званичног школског сајта и прилагођено

Оловка пише срцем

ПРВА НАГРАДА ЗА ЏЕМИЛУ ГАЏО

Поводом завршетка конкурса „По мајци се познају јунаци“, ЈУ „Захумље“ Никшић уприличила је 9. марта 2026. године церемонију свечаног уручења награда најуспјешнијим учесницима.

Награда за најбоље прозно остварење у конкуренцији средњих школа и гимназија припала је нашој Џемили Гаџо. Џемилина менторка била је професорица Маријана Ћаласан.

Преузето са званичног школског сајта и прилагођено

„Гледини“ погледи

ПРВА НАГРАДА ЗА НАШУ АНУ ГЛЕДОВИЋ

Ученица Ана Гледовић освојила је прво мјесто и награду „Његош – за младе ауторе“ на конкурсу за прозни рад „Тајна чојку човјек је највиша“, који је расписала Народна библиотека „Стеван Самарџић“.

Свечаност поводом додјеле награда уприличена је у уторак, 11. новембра 2025. године, у читаоници Библиотеке. Менторка ученици је била професорица Нада Рондовић.

Преузето са званичног школског сајта и прилагођено

У част јубилеја: из архиве „Гласа Гимназије“

ЂАЧКИ „БИСЕРИ“ СА ЧАСОВА ПСИХОЛОГИЈЕ

(Година 2014, број 15, страна 18)

- На питање шта је фацијална експресија ученик одговара: „Фацијална експресија је израз лица који тој особи можда не доликује.“
- Заборављање је трајно или привремено губљење времена.
- Хормон надбубрежних жлијезда кортин утиче на сексуално образовање.
- Улога полних жлијезда је репродуктивна, тј. да врше процес фотосинтезе.
- Први тест за мјерење интелигенције конструисали су Бине и Симон. Један је био љекар, а други Француз.
- Периферни нервни систем смјештен је дуж кичменог стуба у виду куглица.
- Реакције на фрустрације могу бити органске и неорганске.
- Зоне у кори мозга су: сензорна, моторна и антисоцијална.
- То се једном научи и више се никад не запамти.
- Чулни органи се налазе у малом мозгу.

Милојка Црногорац Ненадић

Наiрађени радови

ТАЈНА ЧОЈКУ ЧОВЈЕК ЈЕ НАЈВИША

Његош у „Лучи микрокозми“ подробније разматра универзалну идеју о људској сложености и тајанствености, приказујући појединца као израз космоса у малом, односно као биће чија величина духа превазилази просторне и временске границе. – Његов највећи допринос књижевности и филозофији огледа се у начину на који у својим дјелима пише о човјеку и третира га као комплексно, мистично и узвишено биће. – Чак и кроз дјело „Горски вијенац“ Његош дочарава збуњујућу природу људи кроз њихов пркос, страх или дилеме, не пишући о идеалним људима, већ о појединцима који испољавају ексцентрично и несхватљиво понашање, чинећи тако структуру друштва разноликом и понекад тешко схватљивом

Ана Гледовић са менторком, професорицом Надом Рондовић

Од давнина, највећа загонетка за сваког појединца остаје сам човјек – његова сложеност, унутрашња дубина и недокучива природа. Без обзира на то колико се трудили да проникнемо у подсвијест људи око нас, или чак у сопствену, увијек ћемо се сусретати с чудноватим поривима и осјећањима која не разумијемо. Управо та мистичност која се крије у сваком човјеку даје му јединственост и чини међуљудске односе непредвидивим, али искреним и природним. Ову истину Његош је прожимао кроз дјело „Горски вијенац“.

У потпуности спознати намјере сваког човјека, разлоге који иза њих стоје, скривене жеље и мотиве, увијек ће представљати за нас најдубље тежње, али и највеће изазове. Наша потреба да разумијемо своју душу и откријемо дубоко закопане тајне своје ирационалности, представља непроцјењиву радозналост, укоријењену у сваком људском бићу и свједочи о важности одгонетања других, али и нас самих. Људска егзистенција је одувијек била предмет проучавања филозофа, јер од настанка свијета сваки човјек трага за смислом и суштином свог постојања. Но, што је човјек јаче вођен страшћу за ванвременским спознањем и што дубље проучава сваку појаву тражећи дубљи смисао, истина најчешће бива све даља. Готово сваки појединац током живота упознаје нове слојеве свог бића за које није знао да постоје, и стицањем животног искуства, сусретом с новим људима или соучавањем са својим емоцијама доноси нове закључке. Та непредвидивост људског духа са собом носи и запањеност и страх, јер нас најразличитији животни путеви могу натјерати да откријемо нешто што мијења слику коју смо имали о себи или узбурка наше односе с другима. Колико год да нас то обесхрабривало или бацало у вртлог преиспитивања, увијек ћемо остати тајна и себи и другима.

Пролазећи кроз неизоставна људска искушења, у додиру с другим људима и кроз безброј јединствених ситуација, свако од нас, чак и несвјесно, испољава карактерне црте које смо сакрили дубоко у себи, а које су одраз потиснутих осјећаја, несвјесних тежњи, страхова и неријешених унутрашњих сукоба. Сваког дана, прилагођавамо свој дух и поступке ситуацијама у којима се налазимо и (често нехотице) чинимо оно што у потпуности не разумијемо – због чега се кајемо или преиспитујемо своја морална начела. Чињеници да је људска душа недовољно истражена и схваћена свједоче изненадни изливи страсти, љубоморе, туге или неке друге интензивне емоције чији узрок не схватамо, па их покушавамо сакрити дубоко у себи. Готово увијек страхујемо да оне поново не испливају на површину и тако открију лице наше душе с којим не желимо да се суочимо – лице које није нимало пријатно нашем уму склоном самоидеализацији. У стријепњи да нисмо довољно добри или да сваку несавршеност морамо прикрити, а горку истину заборавити, још снажније се боримо против сваке загонетне мисли која вуче коријене из наше прошлости или незалијечених емоција. Чак и поступци вођених људи који нарушавају нашу идеализовану слику о њима могу нас подједнако изненадити и натјерати да побјегнемо од истине. Но, они су показатељ да без обзира на наше очајничке покушаје да проникнемо у туђи ум и достигнемо врхунац људске знатижеље, увијек ћемо се суочити с тајнама које ће нас уплашити, одушевити или пак сасвим обесхрабрити. То је у природи човјека – да остаје непредвидив, склон промјенама, уједно и недокучив и недовољно вичан да и сам у потпуности докучи себе или друге.

Ликовни рад: Маја Дујовић (IV-2)

Његош у „Лучи микрокозми“ подробније разматра универзалну идеју о људској сложености и тајанствености, приказујући појединца као израз космоса у малом, односно као биће чија величина духа превазилази просторне и временске границе. Његов највећи допринос књижевности и филозофији огледа се у начину на који у својим дјелима пише о човјеку и третира га као комплексно, мистично и узвишено биће. Чак и кроз дјело „Горски Вијенац“ Његош дочарава збуњујућу природу људи кроз њихов пркос, страх или дилеме, не пишући о идеалним људима, већ о појединцима који испољавају ексцентрично и несхватљиво понашање, чинећи тако структуру друштва разноликом и понекад тешко схватљивом. Кроз унутрашње борбе владике Данила и животне мудрости игумана Стефана Његош наглашава да нико не може бити само добар или само лош. Он налази разумијевање за сваку особину, појаву и осјећање, продире у дубину ирационалности сваког лика и појашњава узроке његовог дјеловања, чиме сваког лика описује реално, сурово и истинито, још једном доказујући да су прави узроци људског понашања изразито комплексни.

Љепота недокучивости нас самих треба да представља реалан одраз живота са својим добрим и лошим странама, које је неопходно на вријеме уочити и живјети у складу са свим необјашњивим несавршеностима које чине људске односе тежим, али истинитим. Сазријевање човјека праћено је учењем о себи и другима, разумијевањем туђих осјећања и емпатичношћу према онима чије патње нису јасне, али су подједнако важне. Загонетност нашег духа представља подстицај на раст, превазилажење предрасуда и учење о толеранцији. То сваком човјеку дарује шири поглед на свијет, дубоку имагинацију, стрпљење и способност да прашта другима. Поред односа с другима, свакоме од нас пружа храброст да истражујемо и упознајемо своје потребе и скривене мотиве, свој ум и дух.

Тајна човјека скрива се и у његовој потреби да стално открива непознато, да тражи смисао у сваком појму и да расте и превазилази границе обичног. Управо та мистичност најбоље повезује судбину сваког људског бића и даје му дубину која отвара врата хиљадама могућности маште и надања. Љепота лежи у ономе што се не може докучити, а што у нашим срцима буди порив за учењем, савладавањем и проживљавањем сваког искуства. Можда баш без тог надахнућа за откривањем ми не бисмо били оно што јесмо.

Ана Гледовић, IV-1

У част јубилеја: из архиве „Гласа Гимназије“

ЂАЧКЕ АНЕГДОТЕ И ЛАПСУСИ – ИЛИ МОЖДА НЕ?

(година 2009, број 10, страна 12)

Ликовни рад: Софија Попадић (II-2)

Професор:
– Колико је трајао Магеланов пут око Земље?
Ученик:
– Мислим око 150 година.
Професор:
– Када се десио Људевитов устанак, први устанак Јужних Словена?
Ученик:
– Четрдесет прве.
Професор:
– Ко је оснивач протестантизма?
Ученик:
– Мартин Лутер Кинг.
Професор:
– Које територије је освојио цар Трајан?
Ученик:
– Месопотамију, Јерменију и Дачију Логан.
Ученик:
– Професорице, је ли Толстој још увијек жив?
Професор:
– Како се зове вјеровање у једног бога?
Ученик:
– Многобоштво.
Професор:
– Ако угљеник има четири валентна електрона, колика му је валенца?
Професор:
– Који је главни град Швајцарске?
Ученик:
– Стокхолм.
Професор, критикујући немирног ђака:
– Смири се, читав час ми ометаш час.
Професор предаје лекцију:
– Као што видите, ова крива није права.
Професор:
– Гдје се налазе Пиринеји?
Ученик:
– Налазе се у средњем дијелу Јужне Америке.
Професор:
– Напишите наслов: Бајрон, Ходочашће Хајлда Чаролда.
Професор:
– Ко је родоначелник династије Хабзбург?
Ученик:
– Краљ Хазгург.
Професор:
– Наброј ми законе идеалног гаса.
Ученик:
– Шарлов, Геј-Лисаков и Бојлеров закон.

Никола Бељкаш, Владан Дробњак и Младен Цупара (III-2)

Осврт поводом јубилеја

Пише: Адела Дркић

ТРШОВА 27: АДРЕСА НА КОЈОЈ СТАНУЈЕ СВИЈЕТ

Нисам примјећивала да је свијет све вријеме становао у Тршовој 27. – Гимназијалци су благородни извор мојих највећих људских радости. – Професорица Јадранка Јестровић је брусила моје новинарске капацитете. – Професорица Ивана Клачар и ја смо биле фантастично уигран тим. – Никад нећу до краја проникнути одакле професорица Наташа Цмиљанић црпи своју мотивацију. – Професорици, а доскорашњој директорици Бојани Грујић дугујем немјерљиву захвалност. – Изванредна способност наше директорице Маје Вучинић Драгашевић да ствари рјешава одмах цијели процес чини доста мање стресним. – Морам с посебном љубављу да поменем своје Монику Стевановић, Зару Дељковић, Асју Драгашевић и Ану Сокић

Тог хладњикавог и помало лијеног октобра, сада већ далеке 2010. године, нисам ни слутила да ће ме судбина, космос, интелигентни дизајн или господин Случај (назовите то како год желите) нераздвојиво сјединити с нашом гимназијом. Равно десет година раније растала сам се од ње као прилично поносна и набусита матуранткиња, одлазећи на Универзитет у Сарајеву, „да ја њима покажем како баш моја Пљевља имају најбољу школу у региону“. У складу са оном дрском и неизвињавајућом максимом да је „скромност врлина оних који других врлина немају“ – није да то нисам и показала.

Сва ерудиција, интелектуална силина и спознајна знатижеља које је у мене нештедимице улила наша „наранџаста дама“ прилијепиле су на моја нејака студентска плећа етикету „преводилачког чуда“ – и то такву да су неке колег(ин)ице биле увјерене да сам врло тежак, непоправљив случај штреберке која не диже главу од књиге. То, наравно, уопште није било тачно. Ја сам само отворено самозадовољно брала бескрајно укусне плодове које је четири године у мом бићу рађало Стољетно стабло свјетлости. Врло амбициозно сам сањала да упознам и освојим ни мање ни више него – свијет!

Године студија зачас су прошле. Стигло је и прво запослење, а онда и први, депримирајући губитак посла због недостатка норме часова. И тако, те 2010. године, већ сам се резигнирано опраштала од ових простора, приљежно кујући планове да се преселим *Down Under*, у Аустралију. Да коначно освојим тај свијет.

Човјек планира, а Бог се смјешка. Нисам примјећивала да је тај свијет, у свој својој екстатичној љепоти, све вријеме становао, не у Перту, већ у Тршовој 27, негдашњој Улици принца Ђорђа Карађорђевића. Тако се некад звала улица у којој се налази здање наше аристократкиње – по старијем сину краља Петра I Ослободиоца, његовом несуђеном пријестолонасљеднику, оном дозлабога пријеком, претјерано напраситом и премало „намазаном“, што би рекла генерација З.

Било је, као што вам казах на почетку, хладњикаво октобарско поподне када је на врата мог дома позвонила, сада, на моју велику жалост, почивша професорица Емира Хамзић. Тако су почели моји професорски, гимназијски дани.

Од тада је прошло цијелих 16 година. Гимназијалци су свеприсутни разлог и благородни извор мојих највећих људских радости и свакодневне професионалне испуњености. И кад знају, и кад не знају, и кад успију, и кад оману, и кад ме одушеве, па чак и кад препишу. У њиховим очима сасвим опуштено дријема цијела васиона, и није јој тијесно. Но, да бисте ту васиону у њиховим дјетињим, бистрим очима истински спознали и својим професорским бићем докучили, младе душе морате гледати кроз телескоп – да приближите несагледиво, а не само кроз микроскоп који увећава невидљиво. Империјална моћ несагледивог у очима наших гимназијалаца најсмјелије се разоткрива током маратонских припрема свечаних програма за Дан школе.

Све до 2021. године нисам непосредно учествовала у креирању ових програма. Мој немали допринос огледао се у стварању „Гласа Гимназије“: првих неколико година са професорицом Јадранком Јестровић, једне године са професорицом Емиром Хамзић, двије године са професорицом Сањом Голубовић (укључујући и ову), једном приликом са професорицама Бојаном Грујић и Јеленом Бајић, једном приликом са професорицом Надом Рондовић, а највећи број година и издања са професорицом Иваном Клачар.

Професорица Јадранка је брусила моје новинарске капацитете, учећи ме успут и неким злата вриједним животним лекцијама. А професорица Ивана? Нас двије смо заједно оживотвориле, „циглу по циглу, камен по камен, слово по слово“, толико издања школских новина. Биле смо фантастично уигран тим.

Но, да се вратим на основну тему. За једну школу, посебно за школу такве традиције и реномеа, етос је

Прикупљање материјала за „Глас Гимназије“ (септембар 2021. године)

једнако важан као и конкретна постигнућа. Ако су сјајни резултати на различитим такмичењима нераскидиви дио институционалне меморије Гимназије, онда је све оно чиме наш етос ступа пред суд пљеваљске јавности – њено срце. А ко је срце тог срца? Уз сав дужан респект према свим осталим, то је професорица Наташа Цмиљанић. Никад нећу до краја проникнути одакле професорица Наташа црпи своју мотивацију. Никад нећу пропустити да нагласим како кроз профињени укус сваке године вјеродостојно евоцира специфичан дух и „шмек“ Гимназије. Пожртвовано и брижно ради са дјецом, припремајући их да пред озбиљним гледалиштем наступе без треме, академски достојанствено, али без сувишне патетике. Већ неколико пута радимо заједно и сваки пут изнова свједочим како се готово ни из чега, из једне обичне ријечи, несионални раст, али и лично сазријевање, постају далеко лакши, бржи и плодоноснији. Тако сам ја, благодарећи тадашњој директорици Бојани, за само неколико мјесеци, од класичног „учионичког“ професора постала неко ко Гимназију гледа очима инспирисаног умјетника. У свако слово сваког сценарија, у сваку нијансу боје на сваком слајду, урезивала сам најбоље из себе и у себи. Чинила сам то јер је она вјеровала у мене и вјеровала мени.

На тај мој прегалачки дамар утицала је и чињеница да сам у раду на школским новинама имала, с њене стране, пуну уредничку слободу. Није то била слобода издејствована рутинизацијом неочекиваног, већ је исходила из њеног готово светог увјерења да увијек треба играти на јаке, а никад на слабе стране људи. А пишчев посао није пуки занат, нити једнообразан посао од седам до три, већ онај један, пресудан тренутак надахнућа, она одлучујућа, плодотворна секунда у којој „удар нађе искру у камену“. Тада ријечи и слова потеку у бујицама и за тили час на блиједо и технократско мртвило западњачког Worda утисну нашу „просту душу словенску“, крхку, али аутентичну.

Свим професорицама са којима сам радила на креирању свечаних програма за Дан школе, а то су професорица Невена Томић, професорица Сања Голубовић, професорица Ивана Клачар, професорица Јелена Вуковић и професорица Наташа Цмиљанић, желим овом приликом да одам искрено признање. Као што се дâ примијетити, Актив (ја преферирам ријеч „колегијум“) страних језика утискује своје највиталније потенцијале у вјерно приказивање етоса Гимназије.

И ове године славимо јубилеј. У моменту када будете читали ове редове, већ ће увелико проћи свечани програм. Тај програм је настао захваљујући непоречивом труду наше директорице Маје Вучинић Драгашевић, наше дјеце, професорице Наташе, наше педагошкиње Иване Вукашиновић, па и моје маленкости. Гледаоци и колеге у томе виде двадесетак страна листа у помало старомодном берлинер-формату или сат времена сценског дешавања. А иза стоје сати и сати невидљивог, самопријегорног, рударског рада и мноштво ноћи са премало сна.

Ипак, изванредна способност наше директорице да ствари рјешава одмах и да са задивљујућом ефикасношћу омогући неопходну логистику тиму цијели процес чини доста мање стресним. Када се раде велики пројекти попут овог, јапанска радна етика оног ко је на челу и ко нас све наткриљује од кључног је значаја. Бити буквално 24 часа на располагању тиму, уз све друге, дневне обавезе, захтијева застрашујуће персонално самоодрицање и нејењавајући спартански карактер.

Пљеваљска, а и шира јавност, зна да су наши свечани програми заокружене манифестације које захтијевају институционалну стабилност, а управо је директорица најчвршћи ослонац и непоколебљиви гарант квалитета. Способност да у исто вријеме држи ширу слику пројекта, уз дубоко разумијевање самог процеса стварања, служи нам као компас и мотивише нас да пружимо свој максимум. Свјесна да је јавни простор најпозваније мјесто за достојну презентацију наставничког позива и визије наше школе, она не пристаје на аутоматизовану просјечност и фриволност.

И за крај, уз дубоку захвалност сваком гимназијалцу и гимназијалки који су узидали цијеле себе у ову калеидоскопску чаролију, морам с посебном љубављу да поменем своје Монику Стевановић, Зару Дељковић, Асју Драгашевић и Ану Сокић. Њихова ријеч је ријеч од мермера – чврста, поуздана и трајна. И док су Моника, Зара и Асја неуморно снимале видео-материјале и без поговора испуњавале све моје замисли, Ана је и ове године анђеоски глас својој школи на длану даровала. Сви гимназијалци и гимназијалке, као учесници и креатори свечаног програма за Дан школе, етосу Гимназије удахњују гласан пулс, обилан крвоток неспутане младости и мноштво кристално чистих емоција.

Кажу да се не треба плашити оног што очекујемо, већ оног што не очекујемо. Ако неко некад, далеке 2135. године (ако свијет тада уопште буде постојао), буде читао ове редове из чисте досаде, забаве или у сврху неког научног истраживања, поручујем му сљедеће: слова су ипак превише сведена и скучена да би се у њима без семантичког издајства могло пренијети све оно што смо осјећали. Зато, када будете судили о нама – а знам да ћете судити – учините то њежно.

Гимназијо моја, шармантна племкињо, госпођо и мила дјевојчице! Срећан ти рођендан и хвала ти за све!

Прва зграда Српске гимназије

Вријеме ђоноса и ђркоса

ПРВИ УЧЕНИЦИ ПЉЕВАЉСКЕ ГИМНАЗИЈЕ

Школска 1901/02. година

1. Јеленка Бајић
2. Јена Бајић
3. Магда Бајић
4. Милан Бајић
5. Михаило Бајић
6. Тодор Бајић
7. Стеван Балшић
8. Јеленка Безаревић
9. Тана Видић
10. Лазар Богићевић
11. Михаило Богићевић
12. Томо Бојовић
13. Ђница Веселиновић
14. Владе Веселиновић
15. Никола Видић
16. Милија Вуковић
17. Томо Вукотић
18. Христина Вукојичић
19. Милева Госпић
20. Јован Грујичић
21. Радован Делић
22. Стојан Ђурковић
23. Александар Ђенисијевић
24. Василије Жутић
25. Блатко Живковић
26. Војислав Живковић
27. Ђорђе Живковић
28. Илија Живковић
29. Обрад Ирић
30. Радуле Јауковић
31. Јован Јанићијевић
32. Христина Јанићијевић
33. Мика Јокашевић
34. Нешо Јоксимовић
35. Милика Кнежевић
36. Петар Кнежевић
37. Ђнђа Кујунџић
38. Никифор Лисичић
39. Лазар Лончаревић
40. Ристо Марјановић
41. Божидар Марковић
42. Милан Минић
43. Владе Обућина
44. Милка Обућина
45. Сако Обрадовић
46. Станко Обрадовић
47. Ђоле Пејатовић
48. Јоко Пејовић
49. Миле Перуничић
50. Перо Петровић
51. Љубомир Полексић
52. Миле Полексић
53. Миликоје Полексић
54. Милорад Поповић
55. Бошко Потпарић
56. Душан Радичевић
57. Михаило Радичевић
58. Фима Радичевић
59. Јефимија Самарџић
60. Фима Самарџић
61. Стака Тошић
62. Владе Турубатовић
63. Петар Хаџи-Петровић
64. Мико Цвијовић
65. Богдан Церовић
66. Радојица Церовић
67. Милан Цвбасановић
68. Ђрсо Цуверовић
69. Магда Цуверовић
70. Ђна Шиљак

Наиђрађени радови

ГДЈЕ ЈЕ ГРАНИЦА ИЗМЕЂУ СЛОБОДЕ ИЗРАЖАВАЊА И ОДГОВОРНОСТИ НА ИНТЕРНЕТУ?

Устав Црне Горе јемчи у члану 47 слободу изражавања: „Свако има право на слободу изражавања говором, писаном ријечју, сликом или на други начин. – Право на слободу изражавања може се ограничити само правом другога на достојанство, углед и част и ако се угрожава јавни морал или безбједност Црне Горе“

Интернет, као глобални систем умрежених рачунарских мрежа који повезује милијарде рачунара широм свијета на један нехијерархијски начин, пружа нам велику доступност, слободу, комуникације са другим корисницима, забаву и друго, али са собом повлачи и велику количину одговорности. Самим тим, све што објављујемо, дијелимо или коментаришемо на интернету, иако се у својој суштини ослања на слободу изражавања, егзистира под хипотеком одговорности. Другим ријечима слобода престаје ондје гдје почиње одговорност.

Слобода представља могућност појединца да мисли, доноси одлуке и дјелује самостално али је битно да она не угрожава туђу слободу, да поштује правила и законе и да иде руку под руку са одговорношћу. Одговорност се односи на свијест да наше одлуке, поступци и понашање имају посљедице за нас саме, друге људе и друштво у цјелини. Дакле, бити одговоран значи свјесно бирати поступке и сносити њихове посљедице.

Важно је знати да се информације на интернету јако брзо шире што проузрокују сљедећи фактори: глобална повезаност (информација постаје одмах доступна свима), друштвене мреже (тренутно дијељење, ланчана реакција, алгоритми), емоције које убрзавају ширење информација (страх, љутња, изненађење, хумор), константна присутност корисника… Посљедица ових фактора јесте да брзо може доћи до ширења лажних вијести и дезинформација које могу резултирати глобалном узнемиреношћу и паником.

Од велике је важности да разумијемо да ће наше онлајн понашање имати посљедице у стварном животу, што доводимо у везу са тим да уколико прећемо тачно одређену границу слободе, моментално постајемо одговорни за наша дјела која угрожавају туђи интегритет, углед, част и самопоуздање, што такође може лоше утицати на нечије ментално здравље.

Поред општег појма одговорности у моралном смислу и части и ако се угрожава јавни морал или безбједност Црне Горе.“ Надаље, Уставом се јемчи и заштита података о личности те поштовање приватног и породичног живота. Осим тога, извјесна понашања и активности посредством интернета могу имати одређене карактеристике и остварити елементе неког кривичног дјела или прекршаја, те за собом могу повући и кривичну или прекршајну одговорност (Кривични законик Црне Горе, Закон о јавном реду и миру). Ово је битно због тога што су интернет и његове платформе највећи јавни простор и мјесто у којем може доћи до кршења ових прописа а самим тим и повреде људских права и слобода. Другим ријечима, коришћење права и слобода, као што је Уставом загарантована слобода изражавања, мора бити ограничено одговорношћу, па уколико појединац сопственим осјећајем одговорности не успостави мјеру, свакако ће друштво путем правно-процесних механизама и на основу прописа моћи да санкционише одређено понашање.

Дакле, ова права и слободе нису и не могу бити апсолутна и то треба имати на уму приликом коришћења друштвених мрежа, а свакако и у свакодневном животу и говору. Потребно је да као друштво будемо пажљиви и опрезни, поготово када долазимо у било какав контакт с интернетом, јер свака наша активност оставља траг који се у дигиталном свијету памти и траје...

Катарина Бајчета, II-2

Традиционално обиљежавање Дана сигурног интернета у нашој школи: професорица Мирка Попадић са ученицима

Истакнуте идеје

КАТАРИНА БАЈЧЕТА ОСВОЈИЛА ПРВУ НАГРАДУ

На литерарном конкурсу под називом „11. фебруар – Дан сигурнијег интернета“, који је расписала НВО „ПВ Информер“, ученица Гимназије Катарина Бајчета освојила је прву награду. Конкурс је реализован у оквиру пројекта „За већу мобилност и бољу информисаност младих“, уз подршку Министарства спорта и младих Црне Горе.

Уручење диплома и награда уприличено је 18. фебруара 2026. године у просторијама Омладинског сервиса у Пљевљима.

Катаринина менторка била је професорица Јелена Бајић.

Преузето са званичног школског сајта и прилагођено

Границе нас спајају

ГРАНИЦА

Пљеваљска чаршија је имала бројне радње и кафане распоређене у „горњу“ и „доњу“. – У горњој чаршији су биле сконцентрисане радње у власништву православних, а у доњој муслиманских становника. – Граница између њих никада није постојала у физичком смислу, она је била мјесто сусрета гдје су се разлике стапале, праг који се могао прећи, ако хоћете. – Град се дијелио на четврти: Варош, Моћевац, Требовина, Шевари – називи са којима живимо садашњост

Гледам кроз прозор, играју се дјеца из комшилука. Повремено се свађају. Да би избјегли „рат“, комадом цигле повлаче линију преко бетонског платоа. Линија је савршено функционисала све док су они били свјесни њеног постојања. Касно поподне избила је поново грозна свађа, овог пута око тога гдје се тачно налази исцртана линија. Неко је предложио да све обришу. Убрзо је завладала тишина на игралишту.

Међу многим стварима које се могу нацртати, описати, испричати на неки начин, граница је једна од најчудније и најапстрактније појава. Па ипак, слика границе, међе, стално је присутна у нашем животу, предмет је свакодневних разговора. Колико само пута чујемо: „границе мишљења“, „на граници могућег“, „границе науке“, „прећене су све границе“, а најновија фраза „red flags“ (црвене заставице) постала је узречица. Стварност личи на паукову мрежу испреплетаних унутрашњих и спољашњих граница. Али, шта је граница? Шта је међа?

Граница има чврсте корије не у земљи. О њеном исконском поријеклу свједоче многи термини у индоевропским језицима и сви причају заједничку причу: траг, бразда коју раоник плуга оставља у земљишту. Код старих Римљана повлачење границе значило је пресликавање на земљу космичког поретка. Код њих је cardo (главна улица) имала исти правац као и оса неба, док је decumanus (попречна улица) слиједила кретање Сунца. Укрштале су се под правим углом, а та тачка је била срце града. У регијама покривеним великим шумама, од Карпата до балканских простора, многе ријечи које означавају границу потичу од обичаја да се на дрвету уреже крст (на словенским језицима грањ, одатле граница) или од обичаја да се оборе стабла како би се обиљежила баријера. Млади су учили од старијих тачну линију имања. Обичај је био да се дјеца одведу на битна мјеста на ободу имања и да се ту озбиљно изударају како би упамтили и тај поступак и мјесто на међи гдје су добили батине. Овај обичај је био познат и у западној и источној Европи.

У словенским језицима још се одржава семантичка дистинкција између међе и границе. У неком тренутку, у неким регионима превагнула је синонимија. Код нас није. Граница представља крај територије. Онај ко је прелази ступа на непознати, опасан терен. Она је друштвено произведена, па се може промијенити било када. Одређена и одређујућа. С друге стране, утврдити међу значи установити један затворен простор, стабилан и сигуран. Она раздваја јасније него граница. Стога рушење „међа“ не подразумијева обавезно брисање „граница“, већ њихово отварање за мноштво различитости.

Живјети на граници одувијек је био изазов. На тај простор долазили су људи са разних страна. Свако од њих је доносио комадиће сопствених сјећања и сопствене историје који су се ту – на рубу – сједињавали, постајући премиса за нешто ново, различито.

Пљевља су кроз историју често имала судбину пограничног простора: близу линије која је дијелила Римско царство на Источно и Западно, на границама византијских тема, посједа средњовјековних феудалаца, османских санџака. Берлински конгрес 1878. године довео је у Пљевља Аустроугарску монархију, чиме је овај простор постао њена крајња источна тачка, а истовремено и тачка гдје је царевина на заласку још увијек покушавала да се одржи. Доласком аустроугарске војске 1878. године још један елемент уграђен је у идентитет овог простора. Балкански ратови исцртали су нове границе, Пљевља су постала град на тромеђи, између Србије, Црне Горе и Аустроугарске. Формалне границе нестале су у Југославији, али су Пљевља и даље била препозната као „град на тромеђи“. Републичке границе постале су државне, а Пљевља су добила прилику да праве историју простора који „раздвајајући спаја“, да буду инструмент за дијалог, простор на којем учимо „да нас онај други потврђује, да нас онај други чини могућим, зато што побољшавамо сами себе баш захваљујући њему.“ (Џевад Карахасан).

Слобода има ограничења, али нема границе: професорица Љиљана Бајчетић са одјељењем IV-3

Како су се спољне границе манифестовале унутра? Ево једног примјера: пљеваљска чаршија је имала бројне радње и кафане распоређене у „горњу“ и „доњу“. У горњој чаршији су биле сконцентрисане радње у власништву православних, а у доњој муслиманских становника. Граница између њих никада није постојала у физичком смислу, она је била мјесто сусрета гдје су се разлике стапале, праг који се могао прећи, ако хоћете. Град се дијелио на четврти: Варош, Моћевац, Требовина, Шевари – називи са којима живимо садашњост. Чак се и један дио града звао Серхат (граница). Свака од њих имала је специфичности, свака свој мирис и звук. Чувала га је са неком врстом градског, локалног поноса: мирис врућих сомуна, цвијећа из башти, шапат комшиница преко ограде (опет граница која то није). Препознавање сопствене припадности одређеној територији може се изградити и на овим етеричним маргинама, испарљивим примјерима рањивости многих граница. Та замршена артикулација простора који су обиљежени сопственом душом, својим „психичким“ садржајем, разликује пограничи град, његове становнике од неког „нормалног“ града. Схватљива је, отуд, деликатност његовог механизма, његова крхкост. Показује се да одлазећи на маргине, „крадући“ виталност и живост из њихових супротности, постаје могуће другачије осмишљавати нове ситуације којима убрзано идемо у сусрет и пронаћи свој пут у будућност.

Када говоримо о граничном простору, имамо на уму и интимни простор, наш унутрашњи свијет, онај који свако од нас изграђује у себи и усљед промјене мјеста на којем живимо. Човјека на граници обликује замршени чвор путева унутар којег се стварају његови различити идентитети као индивидуалне границе између себе и спољашњег свијета. Такав човјек и сам постаје граница нечега. Усљед тога, прећи неку границу постаје често начин да се ослободимо предрасуда о другоме. Живот на њој тјера на сагледавање сопствене личности, упућује на стално преиспитивање, опрезност и провјеравање. Да би прикрио своје мисли, такав човјек лице често шминка, коригује, маскира лажним осмијесима у покушају да завара себе и друге.

Граница може бити и простор за игру гдје се актери међусобно упознају. Сјетила сам се, не без носталгије, живе ограде између наше и комшијске баште са најкрупнијим јагодама, мрежасте ограде око игралишта преко које увијек одлети наша лопта, трошног зида тајанствене куће у Моћевцу у којој „ко зна ко живи“… У нашим дјечијим играма сва та мјеста су представљала позорницу за авантуру. Ни забрана родитеља, ни опасност да се налети на чувара тог забрањеног мјеста, никада нису били довољни разлози да се одустане од кршења ограничења које је поставила ова или она граница, да се кришом не завуче тамо, на ту страну земљу, без дозволе, ризикујући у сваком моменту повреде и грдњу родитеља, да би се кући вратили увијек мало изгребани. Понекад је неовлашћено прелажење границе личило на тражење неког тајног скровишта за благо и „екипу“ из улице. То је покушај да се кроз неко „сопствено“ мјесто изгради лични идентитет, пред носом одраслих, а истовремено и покушај да се спознају сопствени лимити и страхови.

Ићи преко границе значи имати свијест да се иде ка нечему за шта се унапријед зна да ће бити другачије од онога одакле се долази, не одустајати пред препреком, прећи тај танушни праг довољан да се искуси нека разлика, да се осјети другачијим.

Мр Љиљана Бајчетић

Изврсност

НАША ЈАНА РАДАНОВИЋ ТРЕЋА НА ДРЖАВНОЈ СМОТРИ РЕЦИТАТОРА

Ученица наше школе Јана Радановић освојила је треће мјесто на 11. Државној смотри рецитатора, одржаној 4. јуна 2026. године у ЈУ Центар за културу Беране. Јана је претходно освојила прво мјесто на Општинској смотри рецитатора, као и прво мјесто на Школском такмичењу.

У категорији средњих школа, у конкуренцији од 13 такмичара, Јана је успјешно представила нашу школу интерпретацијом пјесме „Тешким женама“ ауторке Александре Вујисић. Такмичари су говорили стихове домаћих и страних аутора, показавши изузетну интерпретативну вјештину, креативност и љубав према књижевности.

Рад такмичара оцјењивао је стручни жири у саставу: доц. др Милица Мимовић, мр Бранка Ковачевић, професорица књижевности, и Стефан Вуковић, академски глумац.

Овај значајан успјех остварен је уз предан рад и подршку менторке, професорице Јелене Бајић.

Преузето са званичног школског сајта и прилагођено

Јана Радановић са менторком, професорицом Јеленом Бајић

Ликовни рад: Василиса Бошковић (III-3)

Медијска писменост: пресудна компетенција XXI вијека

ИЗМЕЂУ КЛИКА И КРИТИЧКОГ МИШЉЕЊА: ТИНЕЈЏЕРИ ПРЕД ИЗАЗОВИМА МЕДИЈСКОГ СВИЈЕТА

Тинејџери данас одрастају у свијету у којем се граница између стварног и дигиталног све мање примјећује. Телефон није само средство комуникације, већ је истовремено прозор у свијет вијести, забаве, пријатељстава, реклама, различитих ставова и вриједности. Непрестано везани за телефон, а захваљујући интернету, који је из коријена уздрмао свијет информација, млади уче, информишу се, стварају и повезују, при чему наилазе на изазове које претходне генерације нису могле ни да замисле.

Зато се више не поставља питање да ли медији утичу на младе, већ како их научити да тај утицај препознају, разумију и према њему изграде сопствени став. У томе се огледа једна од значајних улога савременог наставника, без обзира који предмет предаје, иако је у посебном фокусу наставник Медијске писмености. У наставном процесу свакодневно треба да имамо на уму неколико изазова пред којима се налазимо и ми и ученици.

Популарност се често сматра доказом истинитости

Један од највећих изазова са којима се тинејџери суочавају јесте огромна количина информација које до њих стижу великом брзином. На истом екрану смјењују се озбиљна вијест, нечије лично мишљење, реклама, забавни садржај као и тврдња за коју није наведен никакав извор. У таквом окружењу лако се може стећи утисак да је нека информација вјеродостојна зато што је много пута подијељена, јер има велики број прегледа или зато што је износи популарна особа.

Наш задатак није да ученицима кажемо шта је тачно, а шта не, и од њих не очекујемо да нам слијепо вјерују. Много важније је да их научимо да сами поставе питања: Ко ово тврди? На основу којих доказа? Одакле информација потиче? Да ли је можемо потврдити из другог извора? Да ли је пред нама чињеница, мишљење или покушај да се утиче на наше емоције, ставове и поступке? Коме је првенствено намијењена? Тиме ће се направити важан корак од пасивне рецепције садржаја према критичком мишљењу.

Свијет „савршених“ живота

Друштвене мреже младима свакодневно нуде небројене слике успјеха, љепоте, популарности, бљештавила путовања, забава и наизглед савршеног живота. Проблем настаје када тинејџери, у најрањивијој животној доби, почну такве објаве доживљавати као ултимативну стварност, а затим упоређивати пажљиво одабране и обрађене тренутке туђих живота са сопственом свакодневицом, при чему се најчешће осјећају као губитници, неспособни да досегну наметнуте, нереалне стандарде.

Студијско путовање у Охрид

Тинејџерима је бесмислено говорити да не обраћају пажњу на сличне објаве на друштвеним мрежама. Таква порука не само да неће промијенити начин на који их користе, већ до њих неће чак ни допријети.

Зато је неопходно с њима разговарати о томе како настаје медијска слика стварности, шта је остало изван кадра, зашто неко бира да објави одређену фотографију, зашто нам реклама не продаје само патике, телефон или козметички производ, него често и идеју да ћемо њиховим механизме којима медијска порука дјелује на њих, млади постају мање подложни манипулацијама и почињу критички мислити.

Алгоритам не познаје ученика, наставник га познаје

Важно је имати на уму и чињеницу да садржаји који се пласирају онлајн нису увијек случајно одабрани. Дигитално окружење може изнова нудити сличне информације, чиме се ствара утисак да „сви мисле исто“ или да је оно што се појављује на нашем екрану вјерна слика свијета. Зато је за младе важно да науче да посједовањем постати привлачнији, успјешнији и друштвено прихваћенији. Када почну препознавати и разликују аргументе од увјерења.

Наставници су овдје у предности над технологијом. Они познају своје ученике, „опипавају им пулс“, чују њихова питања, примјећују недоумице и подстичу их да проблем сагледају из потпуно новог угла, те их, умјесто да им понуде готове одговоре и инстант рјешења, подстичу на здраворазумско, логичко расуђивање, постављањем правих питања.

Вјештачка интелигенција или стварност?

Развој вјештачке интелигенције додатно је закомпликовао однос публике према дигиталним садржајима. Тинејџери одрастају у времену у ком више није безбједно рећи: *Вјерујем, јер сам видио фотографију; Чуо сам својим ушима; Видио сам рођеним очима*, времену у ком је све теже ићи у корак са промјенама и широким могућностима технологије, која се мијења из дана у дан.

Међутим, наставници не треба да се плаше нових технологија, нити да их аутоматски одбацују. Нереално је очекивати да ћемо увијек знати више од својих ученика о свакој новој апликацији. Ситуација је обрнута – они су „рођени дигитални“ док смо ми „дигитални уљези“. Неопходно је упознавати могућности технологије у сарадњи са ученицима, истовремено им усађујући навике да провјеравају, упоређују и одговорно користе различите информације. Приликом примања неке значајне информације важно је запитати се ко је аутор, гдје су докази, шта недостаје, можемо ли провјерити податак и због чега нам је, и зашто баш нама, одређени садржај представљен на тај начин.

Ученици нису само корисници медија, већ и њихови ствараоци

Постоји још једна значајна разлика у конзумирању медија данас у односу на некада, која се не смије занемарити. Тинејџери више нису само публика, већ и они који свакодневно стварају медијски садржај објављујући фотографије и видео-снимке, коментаришући, дијелећи туђе објаве и учествујући у групним разговорима. Они једним кликом могу проширити корисну информацију, али исто тако и гласину, увредљив коментар или непровјерену тврдњу.

Зато медијска писменост подразумијева и учење одговорности.

Тинејџере треба учити да се при иступању у медијима стално преиспитују, а питања су једноставна. На примјер: *Да ли бих ово рекао особи да стоји испред мене?* може отворити озбиљан разговор о култури комуникације. Питање: *Имам ли право да објавим туђу фотографију?* води нас према поимању и уважавању приватности, а кад се запитамо: *Знам ли да је ова информација тачна прије него што је подијелим?* постајемо свјесни одговорности за садржај који ширимо. На тај начин, наставници младима помажу да постепено развију сопствене унутрашње критеријуме одговорног понашања.

Не учити ученике шта да мисле, већ како да мисле

Можда управо овдје лежи суштина изучавања медијске писмености у школи. Од наставника се не очекује да за ученике саставе спискове кредибилних медија и оних којима не треба вјеровати, ни да им предоче одговоре на све дилеме са којима ће се у будућем животу сретати. Улога наставника је да подстиче на размишљање, самостално закључивање и стално преиспитивање, наравно, без скретања у параноични скептицизам. Тиме постижемо прави циљ, учећи их да се ослањају на сопствене способности. Можемо их научити да застану прије него што повјерују, да провјере прије него што подијеле, да разликују популарност од вјеродостојности, утисак од чињенице и аргумент од манипулације, да поштују саговорника чак и када са њим нису сагласни. И, можда најважније, да имају храбрости да промијене мишљење када чињенице покажу да нису били у праву.

Коначно, улога наставника и школе није да ученицима кажу шта треба да мисле, већ да их оспособимо да једног дана, када више не будемо поред њих, знају како да мисле својом главом.

Невена Томић

Осврт поводом јубилеја

Пише Невена Томић

ЗНАЧАЈНИЈЕ АКТИВНОСТИ ИЗ МЕДИЈСКЕ ПИСМЕНОСТИ

- Остварили смо успјешно учешће на конкурсу Института за медије Црне Горе за најбољу рекламу за локални производ, у оквиру пројекта „Читај између редова“. Домаћи задаци из енглеског језика објављени су на страницама пројекта, а рад о поступку израде пљеваљског сира освојио је друго мјесто.
- Ученице су добиле награду, а Гимназија и професорица Невена Томић захвалнице за допринос у унапређењу медијско-информационе писмености у образовном систему Црне Горе.
- Отворени су и редовно ажурирани инстаграм налог и јутјуб канал предмета Медијска писменост. Ту се објављују бројни, разноврсни радови настали кроз наставу овог предмета.
- Професорица Невена Томић учествује у осмомјесечном међународном пројекту, спроведеном од стране Америчких савјета за међународно образовање, гдје са колегама из земаља Западног Балкана учествује у изради курикулума и обучавању студената у вођењу радионица из Медијске писмености за средњошколце.
- У склопу поменутог пројекта, професорица Томић је израдила и на нивоу школе спровела анкету „Моје искуство са друштвеним мрежама“, чији резултати су објављени на веб страници Гимназије.
- Професорица Томић је одржала јавни час, уз присуство ученика, колега, представника локалне заједнице и РТВ Пљевља, на тему „Друштвене мреже и здравље“, који је приказан у програму Телевизије.
- Започета је сарадња са ЈЈЕ РТВ Пљевља. Професорица и ученици посјетили су Херцег Нови, гдје су се упознали са радом локалне телевизије, гостовали у подкасту и у јутарњем програму. Снимљено је обиље материјала, монтирано и емитовано на страницама Гимназије, као и у оквиру телевизијског програма.
- Професорица Томић и ученици који слушају Медијску писменост написали су сценарио, осмислили и снимили филм посвећен Дану школе, који је премијерно емитован на свечаној сједници, а затим и на локалној телевизији.
- Прије двије године покренут је подкаст „Ћаскаоница“ који ученици осмишљавају и воде, уз координацију предметне професорице, учествујући и у монтажи са професионалним лицима ЈЈЕ РТВ Пљевља. Подкаст се редовно емитује и репризира.
- Локална телевизија нам је омогућила и дводневно студијско путовање у Охрид, гдје су ученици још једном показали своју креативност, снимајући и монтирајући разноврстан материјал, који је у облику репортаже приказан на телевизији.
- Урађена је репортажа о Дану науке и Дану отворених врата, приказана на ЈЈЕ РТВ Пљевља.
- Урађена је репортажа о Дану замијењених улога.

Осврт поводом јубилеја: пишу Бојана Грујић, мср Јелена Бајић и Нада Рондовић

СЛОВО О ТРАЈАЊУ

Посебно треба издвојити представу „Коштана“ у режији професорице Бојане Грујић. – Наши ученици су оставили незбрисив печат, како на поетским, тако и на бројним прозним конкурсима. – Професорица Бојана Грујић је боравила од 10. до 23. новембра 2019. године у радној и студијској посјети Сједињеним Америчким Државама. – У Заводу за школство одржан је Форум „Његошево књижевно дјело у образовном систему Црне Горе“. – О примјени Његошевих дјела у настави гимназије говорила је наша професорица Нада Рондовић. – Професорица Јелена Бајић је на нивоу наше школе била координаторка пројекта „Поетика земље – Моја Црна Гора“. – Ово је мултимедијални и едукативни пројекат књижаре „Карвер“, чији је аутор и менаџер позната драмска умјетница Варја Ђукић

Обиљежавајући овај велики школски јубилеј, са вама дијелимо ретроспективу рада фокусирану на најистакнутије стваралачке пројекте и плодоносну сарадњу. Иза сваког постигнућа стоје људи, заједничка енергија и моћ имагинације. Знамо да су будућност и садашњост најбитније, како у раду, тако и у животу, али некада је лијепо вратити се мало у прошлост и присјетити се важних догађаја и резултата који не блиједе. Они нам дају подстрек за даље, уносе искру радости и топлине, захваљујући којима настављамо да нижемо успјехе.

Позоришне представе и приредбе

Стручни актив црногорског-српског, босанског, хрватског језика и књижевности придаје велику пажњу припреми позоришних представа и програма посвећених значајним датумима.

Посебно треба издвојити представу „Коштана“, према истоименој драми Боре Станковића, у режији професорице Бојане Грујић. Представу је припремало 20 чланова драмске секције и изведена је два пута у препуној сали Дома Војске у Пљевљима, 21. и 22. марта 2012. године. Увјерљива глума, фолклорне игре, пјесме и прича о украденој младости, неузвраћеној љубави и протраћеном животу дубоко су дирнуле пљеваљску публику.

Представа „Коштана” у режији професорице Бојане Грујић (Дом војске)

Треба поменути и представу „Народни посланик“, такође у режији професорице Бојане Грујић, коју су у свечаној сали Гимназије извели чланови драмске секције на Дан школе 2010. године.

Поводом 170 година од објављивања „Горског вијенца“, у свечаној сали Гимназије, професорица Бојана Грујић је са својим ученицима приредила драмско-поетско вече „Његош – великан пјесничке мисли“, као и пратећу изложбу у холу школе. Програм је уприличен 30. новембра 2017. године.

Професорице Нада Рондовић, Јелена Бајић и Бојана Грујић, у сарадњи са библиотекарком Љубом Чепић и професорицом енглеског језика Јеленом Вуковић, организовале су на Тргу 13. јул, 23. априла 2019. године, а поводом Свјетског дана књиге и ауторских права, манифестацију „Магија књиге“. У реализацији су учествовали ученици свих одјељења, који су на својим штандовима, кроз различите ликовне форме, представљали књижевна дјела и стваралаштво појединих писаца. Манифестација је поново организована у априлу 2022. године, овога пута у сарадњи са стручним активом страних језика. Била је то прилика да књижевност постане разлог инспирације, сусрета и разговора, а Трг 13. јул мјесто на којем се слави књига.

Рад рецитаторске и литерарне секције

Јана Радановић је освојила прво мјесто на овогодишњем Школском такмичењу рецитатора, а исти успјех поновила је и на Општинској смотри. Јана нас је представљала и на 11. Државној смотри рецитатора, одржаној 7. јуна у Центру за културу у Беранама, гдје је освојила треће мјесто. Њена менторка је била професорица Јелена Бајић.

Корачајући стазама прошлости, морамо се присјетити и сјајне Софије Савић која је 2019. године освојила прво мјесто на 6. Државној смотри рецитатора. Њена менторка је била професорица Бојана Грујић.

Трагове њежности и сентименталности уткане у најљепше стихове оставила нам је и Тања Лакетић. Учествовала је на бројним школским, општинским и државним такмичењима у рецитовању и поетском стваралаштву и увијек је постизала сјајне резултате. Између осталог, Тања је 2023. године освојила прво мјесто за најбољу интерпретаторку ауторске поезије на првој и другој финалној вечери манифестације „Афирмишимо младе књижевне ствараоце до 18 година“ (ИКА).

Прво мјесто на Школском такмичењу и на Општинској смотри рецитатора 2025. године освојила је Ана Грујић.

Менторка Тањи и Ани била је професорица Нада Рондовић.

Наши ученици су оставили незбрисив печат, како на поетским, тако и на бројним прозним конкурсима. Урезали су у институционалну меморију Гимназије лијепе ријечи које се не заборављају.

Форум о Његошевом књижевном дјелу: професорица Нада Рондовић у Заводу за школство

Вукашин Тањевић је 2016. године освојио друго мјесто на 44. Лимским вечерима поезије.

Милић Дујовић је освојио 2017. године прву награду на Међународном конкурсу „Корени“ („Светосавско звонце“ и Српско одјељење Јавног међународног фонда јединства православних народа).

Бранка Дромњак је освојила 2020. године другу награду за најбоље поетско остварење у конкуренцији младих стваралаца са сјевера Црне Горе (награда „Душан Грбовић“, Народна библиотека „Стеван Самарџић“). Бранка је освојила 2021. године прво мјесто и на конкурсу за додјелу награде „Свитање“ (Народна библиотека „Стеван Самарџић“).

Божица Ђурчић је освојила 2025. године прву награду на конкурсу „По мајци се познају јунаци” (ЈУ „Захумље“ Никшић).

Менторка Вукашину, Милићу, Бранки и Божици била је професорица Јелена Бајић.

Невена Јововић је 2018. године освојила треће мјесто за есеј „Знање и креативност – покретачке силе човјечанства“, на конкурсу за додјелу Трофеја Свјетске организације за интелектуалну својину.

Софија Милић је 2020. године освојила награду за најбољи прозни рад на тему „Граде мој“ („Пљеваљске новембарске свечаности“). Софија је освојила и друго мјесто на конкурсу „Слика моје традиције“ (Удружење фолклорних ансамбала Црне Горе).

Менторка Невени и Софији била је професорица Бојана Грујић.

Софиа Голубовић је освојила 2025. године друго мјесто на конкурсу за најбољи литерарни рад на тему „Емпатија, ти и ја“ (Секретаријат за спорт и младе Општине Пљевља).

Милица Војиновић је учествовала на бројним конкурсима и остварила запажене резултате. Као најзначајније издвојићемо признања из 2025. године: прво мјесто у категорији Најбоља кратка прича за узраст од 14 до 18 година, треће мјесто у категорији Кратка прича, на финалном такмичењу (ИКА) и треће мјесто на конкурсу „Моја породица, моје склониште“ (Ђачки информатор Средње економске школе „Мирко Вешовић“).

Ана Гледовић је освојила 2025. године прво мјесто и награду „Његош – за младе ауторе“ на конкурсу за прозни рад „Тајна чојку човјек је највиша“ (Народна библиотека „Стеван Самарџић“).

Менторка Софии, Милици и Ани била је професорица Нада Рондовић.

У континуираној сарадњи са Интернационалном културном асоцијацијом (ИКА), у току школске 2025/2026. године, осим Милице Војиновић и Божице Ђурчић још неке наше

Лимске вечери поезије: Професорица Јелена Бајић и Вукашин Тањевић

Такмичење у организацији ИКЕ: Професорица Маријана Ћаласан и Моника Стевановић

ученице остариле су веома запажене резултате. Моники Стевановић припало је прво мјесто за најбољу интерпретацију, а Дубравки Вранеш треће мјесто у категорији Најбоља кратка прича за узраст од 14 до 18 година. Моника је освојила друго мјесто у категорији Најбољи интерпретатор ауторске поезије у Црној Гори и прво мјесто у категорији Најбоља кратка прича за узраст од 14 до 18 година.

Невена Ковачевић је 2025. године освојила треће мјесто на литерарном конкурсу „Старији се слушају срцем“ (ЈУ Дом старих Пљевља).

Џемила Гаџо је освојила је 2026. године прву награду на конкурсу „По мајци се познају јунаци“ (ЈУ „Захумље“ Никшић).

Менторка Моники, Дубравки, Невени и Џемили била је професорица Маријана Ћаласан.

Сарадња са Заводом за школство и Министарством културе Црне Горе

Професорица Бојана Грујић је боравила од 10. до 23. новембра 2019. године у радној и студијској посјети Сједињеним Америчким Државама. Завод за школство је у састав тима који ће студијски боравити у САД селектовао и три професора црногорског-српског, босанског, хрватског језика и књижевности, а на основу њихових постигнућа у образовно-васпитном раду. Наша професорица Бојана Грујић била је једна од њих. Путовање су организовали Стејт департмент и Одсјек за медије и културу Амбасаде САД у Црној Гори. Тематика студијског путовања била је област медијске писмености и критичког размишљања.

У Заводу за школство, 31. октобра 2025. године, у сусрет обиљежавању Његошевог дана, одржан је Форум за наставнике црногорског-српског, босанског хрватског језика и књижевности под називом „Његошево књижевно дјело у образовном систему Црне Горе“. О примјени Његошевих дјела у настави гимназије говорила је наша професорица Нада Рондовић, која је посебно истакла њихове универзалне, хуманистичке и филозофске димензије. Нагласила је да управо те вриједности чувају умјетничку функцију Његошевог стваралаштва, дајући му свевременски карактер и значај.

Наша професорица Јелена Бајић је на нивоу Гимназије „Танасије Пејатовић“ била координаторка пројекта „Поетика земље – Моја Црна Гора“. Ово је мултимедијални и едукативни пројекат књижаре „Карвер“, чији је аутор и менаџер позната драмска умјетница Варја Ђукић, а уз подршку Министарства културе Црне Горе. Његов циљ је промоција и представљање црногорског књижевног наслеђа и савременог стваралаштва, поезије и прозе ученицима средњих школа и широј јавности. Презентација пројекта одржана је у подгоричкој књижари „Карвер“ 2017. године, а уприличени су и књижевни сусрети младих стваралаца 2018. године.

Професорица Бојана Грујић током студијског боравка у САД

Иза сваког поменутог пројекта, сарадње и успеха стоје људи, њихов труд, визија и љубав према позиву. Јубилеј од 125 година нас подсјећа да су највећа вриједност наше школе управо трагови које остављамо у животима ученика и заједнице. Стога, отварајмо врата за нове идеје, нове пројекте и нова пријатељства!

Са часова књижевности код професорице Јелене Бајић: DAT, DONAT, DEDICAT

ИЗ БАРШУНАСТОГ АЛБУМА

Сада, када деда више није са нама, схватам колико је значајно што постоји нешто што може да ме врати на те тренутке и макар накратко оживи његов осмијех и омогући да још једном осјетим ту љубав

Ликовни рад: Василиса Бошковић (III-3)

Живот је пролазан и сваки тренутак који проживимо, лијеп или ружан, памте успомене. Успомене су драгоцјености које оживљавају прошлост и омогућавају да се још једном, макар у мислима, вратимо у то вријеме и оживимо осјећања.

Пао је први снијег и дошао је тренутак да распакујем ту велику прашњаву кесу са зимским стварима. Између дебелих јакни и шалова залутале су црне кожне рукавице. Чим сам их угледала, срце ми се стегло и пред очима ми се створила слика тог зимског дана на селу који никада нећу заборавити. Памтићу тај дедин осмијех док вуче санке на којима, никад срећнији, сједимо мој млађи брат и ја. Док смо се санкали, деда је примијетио моје црвене и од хладноће испуцале руке и без размишљања скинуо своје рукавице и дао их мени. Више ми није било хладно, а он је, без обзира на све, наставио да се игра са нама и гради те успомене пуне љубави.

Док сам се присјећала тог дана, очи су ми се пуниле сузама, а срце неком неописивом срећом. Сада, када деда више није са нама, схватам колико је значајно што постоји нешто што може да ме врати на те тренутке и макар накратко оживи његов осмијех и омогући да још једном осјетим ту љубав. И та туга коју сам на тренутак осјетила пробудила је сва остала осјећања на којима сам бескрајно захвална.

Тако и најмања успомена може да нам врати осјећај љубави, туге и да, на неки начин, промијени наше размишљање о животу. Сваки тренутак је вриједан памћења и зато је важно да из дана у дан градимо нове успомене, јер једино тако живот има смисао.

Јана Ненадић, II-1

Бирај најбоље

ДОБРО ДОШЛИ, ПРВАЦИ, У НАШУ ГИМНАЗИЈСКУ ПОРОДИЦУ!

Директорица им је поручила да вјерују у себе, буду храбри у својим стремљењима, његују своју оригиналност и не устручавају се да траже помоћ и подршку

На самом старту ове наставне године у свечаној сали смо дочекали ученике првог разреда и пожељели им добродошлицу на почетку њиховог новог школског поглавља.

Нашим новим гимназијалцима најприје се обратила директорица Маја Вучинић Драгашевић, упутивши им искрене жеље за срећан и успјешан почетак. Истакла је да Гимназија није само мјесто у којем се стичу знања, већ простор у којем се граде личност, самосталност, радозналост и слобода мишљења.

Пред нашим гимназијалцима су четири године интелектуалног сазријевања, нових искустава, пријатељстава и прилика да открију и развијају своје таленте.

Директорица им је поручила да вјерују у себе, буду храбри у својим стремљењима, његују своју оригиналност и не устручавају се да траже помоћ и подршку. Уз њих ће током тог пута бити њихови професори, педагошка служба и старији ученици као ослонац у свим новим изазовима.

Након директорице, срећан почетак им је пожелела и педагошкиња Ивана Вукашиновић, као и одјељењске старјешине првог разреда – Наташа Цмиљанић, Мирка Попадић и Данко Деспотовић, охрабривши их да се са повјерењем, отвореношћу и одговорношћу упусте у ново животно и образовно поглавље.

Потом су одјељењске старјешине извршиле прозивку ученика својих одјељења, чиме је и званично започело њихово гимназијско путовање.

Преузето са званичног школског сајта и прилагођено

„Медитеран, Медитеран, вечна Рома, филмски Кан, Барселона, Свети Стефан, песмом зове Медитеран...“

КОФЕРИ ПУНИ ТОПЛОГ МЕДИТЕРАНСКОГ СУНЦА

Права прича почиње у Венецији. – На мене лично највећи утисак оставила је Базилика Светог Марка, која се налази на истоименом тргу. – Сам врхунац нашег путовања у Шпанију крије се у граду који је исклесан у Гаудијевој машти, а створен по његовим прописима и захваљујући његовом таленту – Барселони. – Што се тиче Монте Карла, нисмо остали равнодушни ни према његовим знаменитостима, ни према његовим цијенама. – Наша екскурзија се завршила у Верони. – Мислим да ми до сада ниједна скулптура није пробудила такву емоцију као Дантеова

Екскурзија у Италију, Француску и Шпанију остаће нам дуго у лијепој успомени. Дивно је било посјетити неке од градова Европе познатих по великој туристичкој посјећености.

Наша екскурзија почела је у Италији, у симпатичном градићу Лиду ди Језолу, који се налази тик уз Венецију. Иако смо тамо провели само једну ноћ, нисмо остали равнодушни према његовој љепоти и спокоју који нам је пружао за вријеме кратког боравка.

Права прича, ипак, почиње у Венецији. То је био први велики град у који смо заједно крочили. Да бисмо дошли до ње, пловили смо бродом, што ову причу чини још посебнијом. Моменат када смо први пут угледали Венецију памтићемо цијели живот. Не постоје ријечи којима можемо дочарати одушевљење које нам је она понудила – изванредан спој културе, историје и љепоте на једном мјесту. Док смо се кретали њеним уским каналима, корачали преко њених отмјених мостова и уживали у сваком призору, нисмо ни били свјесни да се наше срце пунило успоменама о којима ћемо причати до краја живота. На мене лично највећи утисак оставила је Базилика Светог Марка, која се налази на истоименом тргу. Одушевила ме је чињеница да монументалност, иако нешто што прво упада у око, није њена примарна карактеристика. Срж ове грађевине лежи у њеним детаљима без којих она сама по себи не би остављала толики утисак.

Поред саме базилике, велико задовољство било је видјети Мост уздаха, Дуждеву палату, Канал Гранде... Имали смо прилику да остатак дана проведемо упознајући италијанску културу, локално становништво и све оно што Венецију чини тако неодољивом за туристе. Тешка срца смо је напустили и кренули даље, али нас је чињеница да нам слиједи још много тога држала у еуфорији.

Наша сљедећа станица била је краљевина под сунцем – чудесна Шпанија.

Прве кораке у овој земљи направили смо у познатом туристичком мјесту – Љорет де Мару. Познато је као најдинамичније љетовалиште у Европи, које деценијама посјећују млади људи. Иако је препознатљиво по својим живописним карактеристикама, у овом мјесту се крију многи споменици – знамења каталонске културе.

Сам врхунац нашег путовања у Шпанију крије се у граду који је исклесан у Гаудијевој машти, а створен по његовим прописима и захваљујући његовом таленту – Барселони. Док смо газили огромном Ла Рамблом, утапали се у улицама Готске четврти и удисали ваздух са Средоземног мора, у нашим очима још је била слика неописиве Саграде фамилије, у чијем се сваком каменчићу крио неки тајанствени симбол. Тешко је описати такав призор, а не остати без ријечи. Слика Саграде фамилије једна је од оних којих ћемо се сјећати баш као да је први пут видимо, чак и онда кад памћење крене полако да блиједи. За три дана која смо провели у Барселони осјетили смо енергију као никада у животу. Најједноставније речено, у њој смо били ми, млади људи у свом пуном сјају – они који стреме ка сновима, жељама и циљевима са одушевљењем у срцу.

Овај растанак посебно тешко нам је пао. Но, радовало нас је што ћемо посјетити још једну фамозну земљу – Француску. Прво смо обишли Ницу, у којој се нисмо задржали дуго, али свакако нас је одушевила њена љепота. Потом смо обишли Монако и Монте Карло. Чули смо занимљиву причу о познатој глумици, касније принцези, Грејс Кели и њеном животу у Монаку, а као посебно значајну истичемо посјету њеном гробу и Катедрали Безгрешног зачећа у којој је сахрањена. Што се тиче Монте Карла, нисмо остали равнодушни ни према његовим знаменитостима, ни према његовим цијенама.

Радовао нас је поновни сусрет с Италијом. Наша екскурзија се завршила у граду вјечне љубави – Верони. Потпуно смо се препустили њеном шарму, видјевши Пјацу деле Ербе, Јулијину кућу и Пјацу деи Синьори, на којој је чувена статуа Дантеа Алигијерија. Мислим да ми до сада ниједна скулптура није пробудила такву емоцију као Дантеова. Његова суза на образу, тако малена, а тако јака, изазива осјећај туге, али и осјећај необјашњивог спокоја. Алигијери је човјечанству оставио снажну поруку: „Нисте рођени да живите као животиње, него да трагате за врлином и знањем.“ Иако је Верона синоним за љубав, овај дио града моја је прва асоцијација на њу.

Свему лијепом дође крај, па тако и овој импресивној авантури. Било је корисно чути мноштво података и видјети бројне знаменитости. Свако од нас има лични утисак о посјећеним мјестима, али сви, сигурна сам, мисле да је било корисно и узбудљиво бити дио овог незаборавног искуства.

Џемила Гаџо, III-1

Са часова књижевности код професорице Јелене Бајић: AMOR TUSSISQUE NON CELANTUR

ПРОЉЕЋЕ

Свако ново пролеће
Буди старо сећање
Сећање на топле дане
Мирне и спокојне без мане

Са првим зраком сунца емоције се буде
И пролеће ствара моје жеље луде
Свако ново пролеће стару љубав даје
Према животу, људима, чак и према псу што лаје

Пролеће и сећање на тебе носи
Ја и ти у шуми шетамо боси
Пјесма ластавица милује нам уши
Буде се пролеће и љубав у души

Александар Војиновић, II-3

Осврт поводом јубилеја

Пише: мср Мирка Попадић

ЦЈЕЛОЖИВОТНО УЧЕЊЕ – МОТИВ ЗА РАД НА ОБРАЗОВАЊУ ОДРАСЛИХ

Недуго након што сам почела да радим у Гимназији, Завод за запошљавање Црне Горе почео је са реализацијом обука за рад на рачунару. – Тако је почео и мој рад на образовању одраслих, који и дан-данас траје, упоредо са радом са ученицима. – Сваки наставник треба да се усавршава, не само у областима које се тичу његове професије, већ да његује и усавршава и друге компетенције

Бити професор информатике 1998. године у Пљевљима био је велики изазов. У то вријеме је мали број људи у граду, а и у Гимназији, имао реалне информатичке компетенције.

Имала сам срећу да су те године у школу стигли нови IBM-ови рачунари, на којима је био инсталиран Windows 95. Други важан фактор за мој лагодан почетак била је дивна генерација ученика првог разреда. Не могу а да не поменем и топли, родитељски дочек тадашњег директора Гимназије Драгоја Кнежевића.

Све у свему, од тог октобра 1998. године тече моја просвјетитељска мисија. Смјењивале су се генерације дивних ученика, информационе технологије су напредовале, а ја сам ишла у корак са њима. Пратила сам развој технологија и софтвера, али и специфичности нових генерација.

Недуго након што сам почела да радим у Гимназији, Завод за запошљавање Црне Горе почео је са реализацијом обука за рад на рачунару. Тако је почео и мој рад на образовању одраслих, који и дан-данас траје, упоредо са радом са ученицима. Био је то велики изазов у вријеме када се већина људи који су се јављали на обуку први пут сусретала са радом на рачунару. Било је потребно много воље и стрпљења, али смо постизали успјех.

Моја мисија се наставила и наредних година, па сам тако, заједно са колегама из НВО „Елипса“, обучила за рад на рачунару преко хиљаду кандидата. Као ICT координаторка реализовала сам обуке за наставнике у школи, као и за запослене у школској администрацији.

Поред посвећеног рада у школи, радо сам аплицирала за рад на пројектима које су реализовали Завод за школство Црне Горе, Министарство просвјете и British Council. Имала сам прилику да као тренер радим на обукама за наставнике из цијеле Црне Горе. Неке од тих обука су реализоване ужива, а неке онлајн.

Драго ми је што сам у то вријеме, на основу своје радне биографије, препозната као иновативни наставник и добила прилику да као тренер учествујем у пројектима „Наставник за 21. вијек“, „Дигитално, инклузивно и трансформативно: Квалитетно образовање за све“, као и у ECDL обукама које је реализовало Министарство.

Од стране IT одјељења Министарства просвјете 2020. године изабрана сам за једног од водећих наставника за међународни пројекат „Code Week 2020“. Коауторка сам програма обуке за наставнике „Мултимедијални садржаји у функцији образовања“, који је објављен у Каталогу програма стручног усавршавања наставника 2022–2024.

Тренутно сам ангажована на пројекту „EPALE MNE 2025“, који реализује Министарство просвјете, науке и иновација, и у којем као једна од десет амбасадорки радим на промоцији образовања одраслих. Амбасадорке су изабране јавним конкурсом. Пројекат је посвећен дигиталним и зеленим вјештинама. У оквиру тог пројекта радила сам обуке за рад на платформи и учествовала на конференцијама у Црној Гори и Хрватској.

Рад на образовању одраслих је једнако инспиративан као и рад са ученицима, тако да планирам и даље да се бавим тим послом.

Цјеложивотно учење је мој мото. У току радног ангажмана на мјесту професорице информатике похађала сам низ обука за наставнике, што је, поред осталих активности, утицало да стекнем звање вишег савјетника.

Сваки наставник треба да се усавршава, не само у областима које се тичу његове професије, већ да његује и усавршава и друге компетенције. Треба да учи стране језике, да усавршава дигиталне, грађанске и вјештине комуникације, да учи о заштити животне средине, асертивној комуникацији и свим темама које су важне за савремено доба. Стога није довољно да будете стручни у својој области, потребно је да градите личност која ради за добробит заједнице и у чијем друштву се други лијепо осјећају.

Свестрани млади човјек

УРОШУ ВРАНЕШУ УРУЧЕНА БРОНЗАНА МЕДАЉА

Церемонија свечане додјеле медаља за побједнике на информатичком такмичењу „Дабар“, које је реализовано у децембру прошле године, одржана је 14. фебруара 2026. године на Природно-математичком факултету Универзитета Црне Горе.

Урош се такмичио у категорији Мега дабар, што је категорија за ученике деветог разреда основне и првог разреда средње школе. У овој категорији се такмичило 2050 ученика, што снажно указује на Урошев изузетан успјех. Менторка ученику је била професорица Мирка Попадић.

Захваљујемо Секретаријату за културу, социјална и друга питања Општине Пљевља на финансијској подршци за одлазак на свечану додјелу.

Мср Мирка Попадић

(преузето са званичног школског сајта и прилагођено)

Дигитална Пандорина кутија

ВЈЕШТАЧКА ИНТЕЛИГЕНЦИЈА – ПРИВИЛЕГИЈА ИЛИ ОПАСНОСТ?

Врло често садржаји створени помоћу вјештачке интелигенције садрже много грешака, па је теже исправити те грешке, него направити аутентичан садржај

Живимо у времену у којем вјештачка интелигенција разговара са нама, израђује нам домаће задатке, пише нам припреме, планове и креира различите садржаје, али нисмо свјесни ризика које она доноси.

Вјештачка интелигенција нам на први поглед олакшава живот. Уз њу много брже завршавамо многе обавезе. Али, да ли је то предност или тиха опасност? Да ли ћемо престати критички да промишљамо, да ли ће наша креативност стагнирати, ако не и девалвирати? Да ли ће вјештачка интелигенција преузети контролу над нама у будућности?

Сигурно је да ће вјештачка интелигенција помоћи човјечанству у многим научним открићима, у развоју технологије и медицине, али је питање колико смо спремни да је користимо на прави начин. Да ли знамо гдје треба поставити границу? Да ли смо довољно едуковани и способни да је рационално употребљавамо? На сва та питања морамо знати одговоре.

За почетак, предлажем да будете опрезни. Врло често садржаји створени помоћу вјештачке интелигенције садрже много грешака, па је теже исправити те грешке, него направити аутентичан садржај. Обавезно провјерите истинитост садржаја. Рачунајте и на то да је лако препознати садржаје креиране од стране вјештачке интелигенције.

Не занемарујте свој потенцијал. Вјештачку интелигенцију користите у организацији, у постављању полазних основа, али ви обликујте најважнији дио. Вјештачка интелигенција треба да буде асистент, а не замјеник у послу.

Мср Мирка Попадић

Осврт поводом јубилеја

Пише: Наташа Цмиљанић

ГОДИНЕ УЧЕЊА, ЗАЈЕДНИШТВА И ПОВЈЕРЕЊА

Сви ти конкурси, литерарни радови, такмичења, пројекти, приредбе и културне манифестације постали су наш заједнички, слободан и стваралачки простор. – Одувијек ми је било од суштинске, приоритетне важности да моји ученици разумију како се знање не редукује на „лекцијашко“ доказивање кроз сувопарну бројчану оцјену, тест или писмени задатак. – На пиједестал успомена, без оклијевања, уздижем поетско-музичко вече посвећено великом и мом омиљеном руском пјеснику Сергеју Јесењину. – Већ више од једне деценије са својим ученицима традиционално обиљежавам Масленицу, један од најпопуларнијих руских празника. – Почасно мјесто у мојој наставничкој каријери заузимају два признања Министарства просвјете, као и више стручно звање – вишег савјетника. – Најљепши дио овог позива управо је у томе што у њему никада не престајемо да учимо

Када данас, са наталоженим искуством, сумирам свој наставнички пут, све јасније спознајем да учионица никада није била пука бина за механичко преношење чињеница. Настава је, изнад свега, заједништво прожето узајамним повјерењем и непрекидним, двосмјерним спиралама спознаје. Наставник од ученика учи о бескрајном стрпљењу, рађању непомућене креативности, разнородним погледима на свијет и о томе колико неслућене стваралачке висине млади могу досегнути када им се укаже истинско повјерење и када им се пружи права прилика.

Као професорица руског језика, имала сам и имам повластицу да током свог радног вијека будем иницијатор и судионик бројних активности које су ученицима омогућиле да своје знање и унутрашњи свијет изразе на оригиналан, упечатљив и аутентичан начин. Сви ти конкурси, литерарни радови, такмичења, пројекти, приредбе и културне манифестације постали су наш заједнички, слободан и стваралачки простор. У том надахњујућем амбијенту ученици су могли не само да испишу контуре својих видљивих талената, већ и да раскину окове затомљеног у себи, да пронађу ону стваралачку искру у дубини бића коју до тада нису били кадри да докуче.

Одувијек ми је било од суштинске, приоритетне важности да моји ученици разумију да се знање не своди на „лекцијашко“ доказивање кроз сувопарну бројчану оцјену, тест или писмени задатак. Понекад се знање и вјештина у својој пуној раскоши најбоље илуструју кроз написану пјесму, емотивно говорење стихова пред лицем јавности, осмишљен креативни рад или кроз учешће у програму који излаже етос школе неприкосновеном, а често и немилосрдном суду јавности. Свака таква активност била је позив на храброст, позив да изађу из зоне комфора како би открили сву снагу, ширину и љепоту сопствене личности. Иако смо током свих ових година учествовали у најразличитијим конкурсима и пројектима, посебно, готово сакрално мјесто у мом раду заузимају приредбе и културни програми које смо заједно, раме уз раме, стварали.

На пиједестал тих успомена, без оклијевања, уздижем поетско-музичко вече посвећено великом и мом омиљеном руском пјеснику Сергеју Јесењину. Кроз његову ванвременску, меланхоличну поезију ученици су руски језик доживјели изван уобичајених дидактичких калупа, не само као предмет који се учи, већ као живи језик врхунске књижевности, дубоке емоције, аристократске културе и величанствене цивилизације. Једнако су ми драгоцјене и успомене на такмичење у говорењу стихова на руском језику, које је одржано у препуној сали Центра за културу у Пљевљима. Сви ови подухвати изискивали су исцрпљујуће припреме, али су ученицима заузврат даровали непроцјењиво животно искуство: слатку побједу над властитом тремом и онај незабораван осјећај поноса када се салом проломи громогласан аплауз од стране публике.

Већ више од једне деценије са својим ученицима традиционално обиљежавам Масленицу, један од најпопуларнијих руских празника. Кроз овај древни обичај трудимо се да заједно проникнемо у руске ритуале, традицију и културу, али је за мене Масленица много више од једноличног предавања из етнологије. То је вријеме нашег заједништва, стваралачког рада, пјесме и искреног дружења. Нарочито ме испуњава радошћу чињеница што је ова традиција опстала кроз вријеме и што је нове генерације ученика са једнаким жаром прихватају.

Наш тимски рад није се увијек завршавао када се угасе свјетла позорнице. Моја дубока жеља била је да учионица у којој проводимо највише времена буде простор који ће ученици доживљавати као свој кутак. Зато смо оплеменили тај простор и један зид наше учионице осликали симболима Русије. Тај зид је постао трајни споменик њиховој машти и уложеном труду, али и подсјетник на све оно што смо заједно створили.

Кроз све те стваралачке замахе развијао се и посебан однос између мене и мојих ученика: однос испуњен дубоким узајамним повјерењем. Свака генерација је знала да ми може изнијети своју идеју, чак и онда када су сумњали у њену зрелост. Знали су да имају право на грешку, право да покушају поново и пронађу неки нови, неутабан пут до рјешења. Са друге стране, и ја сам се учила суптилности педагошког позива: како да сваком дјетету приступим као јединственом микрокосмосу. Неко је имао бриљантне замисли, али му је мањкало вјере у себе. Неко је био повучен и затворен, а управо је кроз рецитовање, пјесму или литерарни рад пронашао свој глас и изразио своју бит. Ова искуства су ме трајно научила да професор не смије имати униформан приступ према свима.

Кадар са једног од бројних свечаних програма у режији професорице Наташе Цмиљанић

Било је на том путу много награда, признања и похвала. Радовали смо се заједно након сваког тријумфа, али сам се увијек свим силама трудила да ученици схвате како формална награда није једино мјерило успјеха. Понекад је највећа побједа била чињеница да је појединац савладао унутрашњу тјескобу, написао свој први литерарни рад, закорачио храбро пред публику или се по први пут одважио да пошаље свој рад на неки конкурс.

Почасно мјесто у мојој наставничкој каријери заузимају два признања Министарства просвјете, као и више стручно звање – вишег савјетника. Доживљавам их, прије свега, као верификацију нашег заједничког рада, јер су управо успјеси мојих ученика били моја највећа професионална сатисфакција и снажан подстицај за даље усавршавање.

Прво признање донијело ми је драгоцјену прилику за једномјесечно стручно усавршавање на Државном институту за руски језик „А. С. Пушкин“ у Москви. Тамо сам, са колегама са различитих меридијана, имала прилику да унаприједим своје знање руског језика, размијењим методологије и упознам савремене приступе настави. Други пут, имала сам част да будем чланица званичне делегације Црне Горе која је десет дана студијски боравила у Народној Републици Кини, гдје смо се непосредно упознали са њиховим фасцинантним образовним системом и начином организације наставе. Оба искуства су била јединствен модалитет за ширење мојих професионалних и животних видика, за упознавање дивних људи и колега. Све што сам тамо спознала настојала сам да пренесем у учионицу и примијењим у свакодневном раду са ученицима. Посебно ми је значајно што су ова признања, иако формално додијељена мени као професорици, заправо израсла из труда и успјеха мојих ученика. Њихови резултати су отворили врата мојих нових искустава и омогућили ми да и сама наставим да учим. Као што написах на самом почетку – учење никада није једносмеран процес. Док професор бдије над напретком ученика, њихова постигнућа постају снажан импулс самом професору да непрекидно расте, мијења се и усавршава.

Важан дио мог друштвеног ангажмана представљају и хуманитарне и донаторске акције. Као предсједница Ротари клуба Пљевља, заједно са осталим члановима Клуба и људима добре воље, покренула сам и учествовала у обезбјеђивању средстава за адаптацију и опремање једне просторије у нашој гимназији. Та просторија је преуређена у Клуб ученика, мјесто за дружење, дијалог, размјену мишљења и заједничке креативне потезе. Овај пројекат ми је изузетно прирастао срцу јер је материјализовао моју филозофију да школа није само хладно здање у којем се одвија настава, већ и топло уточиште у којем млади треба да се осјећају прихваћено, сигурно и подстакнуто да стварају и сарађују.

Кроз године рада схватила сам да ученици често могу и смију много више него што ми одрасли од њих очекујемо. Када осјете искрену вјеру наставника, спремни су да рашире крила и полете чак и према неизвјесним циљевима. Моји ђаци су ме научили већој флексибилности, прихватању „ексцентричних“ идеја и томе да се не мора увијек робовати унапријед зацртаним шаблонима. Научили су ме да се у наизглед интровертном појединцу може скривати раскошан таленат и да само једна топла ријеч подршке чини чуда. Зато су сви ови конкурси, такмичења, приредбе и пројекти током година били сјајна прилика да своје ученике упознам из једне потпуно другачије, дубље перспективе – кроз њихове таленте, страхове, хтијења и амбиције.

Данас, са ове временске дистанце, управо су ми та искуства највећи капитал. Живо се сјећам ученика који су први пут, са гласом који је подрхтавао, стали пред публику, оних који су са стрепњом очекивали исходе конкурса, оних које је сопствени успјех затекао и задивио, али и оних којима никаква формална награда није била потребна да би били поносни на својих руку дјело. Сваки њихов тријумф био је на неки начин и мој успјех, као што је и сваки неуспјех био заједничка лекција кроз коју смо заједно учили како постати бољи.

Када наша школа слави овај величанствени јубилеј –125 година постојања, човјек постаје дубоко свјестан да иза једног таквог историјског трајања не стоје суви датуми, статистике и исписане године. Иза њега стоје живе генерације ученика и наставника, њихови судбоносни сусрети, успјеси, падови, грешке, пријатељства и успомене. Свака генерација извезе своју златну нит у друштвено ткање Гимназије. Данас свој позив не доживљавам само као предавање руског језика. Језик је био само прелијепо, суптилно средство кроз које учимо о животу. Учимо како да се изразимо, како да саслушамо другог, како да останемо упорни, како да прихватимо одговорност и како да, изнад свега, вјерујемо у себе.

Најљепши дио овог позива управо је у томе што у њему никада не престајемо да учимо. Свака нова генерација доноси нове идеје, другачије духовне потребе и изазове. Док ученици стичу нова знања и животна искуства, и наставник се мијења, трансформише и расте заједно са њима. Ако сам кроз све ове године успјела да макар једног ученика охрабрим да напише свој први стих, отпјева пјесму, надахнуто одрецитује, самоувјерено наступи, учествује, покуша поново или једноставно повјерује да може досегнути више него што је мислио – онда је сав мој труд имао смисла. Оно што заувијек остаје иза наставника нису оцјене, пролазне награде или папирне дипломе. Остају искуства, успомене, самопоуздање коме смо помогли да се пажљиво изгради и онај предивни осјећај да је неко у једном преломном тренутку одрастања безрезервно вјеровао у нас.

А у раду са ученицима учила сам и ја – и настављам!

Осврт поводом јубилеја

Пише: Адиса Малагић

ГИМНАЗИЈА „ТАНАСИЈЕ ПЕЈАТОВИЋ“: ШКОЛА ПРЕДУЗЕТНИШТВА, ИНОВАЦИЈА, ХУМАНОСТИ И СОЛИДАРНОСТИ

Гимназија „Танасије Пејатовић“ кроз Клуб младих предузетника, ученичке компаније, такмичења и сарадњу са привредним субјектима успјешно развија иницијативу, креативност, самосталност и предузетничке компетенције ученика. Рад Клуба младих предузетника обухвата организацију сајмова, едукативних радионица, додатне наставе и практичних задатака, као и активну сарадњу са локалном заједницом.

Волонтерски клуб, Ученички парламент и Клуб младих предузетника већ годинама заједнички реализују бројне хуманитарне, едукативне, еколошке и друштвено одговорне активности.

Награде, признања и пласмани

• Ученичка компанија „Igraj.me“: освојено прво мјесто на такмичењу „Social Impact Award“ у Црној Гори, што је ученицима донијело менторску подршку, новчану награду и учешће на међународном самиту у Бечу. Компанија је остварила запажен успјех и на Националном такмичењу ученичких компанија, као и на Берзи предузетничких идеја.

• Професорица Адиса Малагић: добитница престижног признања „Наставник године“.

• Гимназија „Танасије Пејатовић“: добитница европске награде „The Entrepreneurial School Award“, коју додјељује организација „Junior Achievement Europe“.

• Ученичка компанија „SkillTime“: освојено прво мјесто на другом Националном такмичењу ученичких компанија Црне Горе и представљање земље на европском такмичењу „Company of the Year Competition“ (Gen-E) у Истанбулу.

• Мартина Свркота: ушла у ужи избор за међународну награду „JA Alumni Leadership Award“.

• Ученичка компанија „Zalij.me“: освојено треће мјесто на Националном такмичењу ученичких компанија Црне Горе.

• Предузетничка идеја „Shoesee“ Маше Станић: пласман међу 11 најбољих идеја на Берзи предузетничких идеја, у конкуренцији од 108 пријављених пројеката.

• Калина Јечменица: освојено друго мјесто и сребрна медаља на „Пословном изазову Западног Балкана“.

• Ученичка компанија „EDUMedic“: освојено прво мјесто на „GEN-E Montenegro 2024“ и учешће на европском фестивалу „GEN-E 2024“ у Катанији. Ученичке компаније „AVANTIA TECH“ и „Студенко“ такође су биле финалисти националног такмичења.

• Нађа Станић: ушла у ужи избор за међународну награду „JA Alumni Leadership Award“.

• Ученичке компаније „Eco-Hub“ и „Mushcoffee“: финалисти такмичења „GEN-E Montenegro 2025“ и добитници финансијске подршке на Берзи предузетничких идеја.

• Ученичка компанија „CaVetia“: освојено друго мјесто на регионалном такмичењу ученичких компанија за сјеверну регију и пласман међу 20 најбољих на државном такмичењу „GEN-E Montenegro 2026“.

• Ученичка компанија „VEEMPoster“: освојено прво мјесто на такмичењу „Next Gen Inovatori“.

• Урош Госпић: освојено прво мјесто на XVI Пословном изазову Црне Горе.

• Професорица Адиса Малагић: према избору организација „Достигнућа младих у Црној Гори“ и „Достигнућа младих у Србији“, увртена је међу најпредузимљивије наставнике. Награђена је и за изузетан допринос и резултате у имплементацији програма „Girls Go Circular 2025“.

У Истанбулу

Хуманост, инклузија и солидарност

Дугогодишњи партнери школе су ЈУ Дневни центар за боравак дјеце са сметњама у развоју и одраслих лица са инвалидитетом, НВУ „Зрачак наде“, Дом старих Пљевља, Црвени крст и Удружење параплегичара. Традиционалну акцију „Гимназијски пакетић љубави“ Волонтерски клуб и Ученички парламент реализују припремањем новогодишњих пакетића, креирањем едукативних садржаја и слањем порука подршке корисницима Дневног центра и „Зрачка наде“.

Инклузивне ликовне радионице, спортске активности и заједничка дружења обухватили су изложбу „Говорим ти сликом“, програм „Дјеца за дјецу“ и радионице „У различитости је љепота и снага“.

Посјетама Дому старих ученици кроз разговоре, друштвене игре и дружење успјешно премошћују генерацијски јаз.

У сарадњи са Центром за социјални рад Пљевља и Жабљак, као и са Асоцијацијом за демократски просперитет „Зид“, пружена је значајна подршка породицама у ромском насељу Трлица кроз прикупљање и подјелу одјеће, намирница и средстава за заштиту здравља, што је праћено едукативним активностима о ромској култури и обичајима. Такође, у сарадњи са Црвеним крстом, ученици су прикупљали намирнице за социјално угрожене суграђане, учествовали у хуманитарној акцији „Трка за срећније дјетињство“ те прикупили помоћ за становништво Босне и Херцеговине погођено катастрофалним поплавама.

Људска права, превенција насиља и толеранција

Радионице, дебате, вршњачка едукација и сусрети са стручњацима били су посвећени сузбијању дискриминације, трговине људима, вршњачког насиља, као и унапређењу дигиталне безбједности, родне равноправности и положаја рањивих група. Пројекат „Youth for Human Rights“, који је покренула ученица Нејра Половина, обухватио је предавања о људским правима, насиљу у породици и заштити на интернету, уз практичан рад на креативном рјешавању конфликата, ненасилној комуникацији и изградњи демократске културе.

Кроз вршњачку едукацију, гимназијалци су преносили знања, развијајући емпатију, активно слушање и одговорно понашање. Ученици су учествовали и на такмичењу „Потрага за људским правима“, док је 15 гимназијалаца, у пратњи професорице Адисе Малагић, присуствовало Форуму „Обећање младих за мир“ у Подгорици, посвећеном јачању улоге омладине у демократском друштву.

Еколошки активизам

Еколошки ангажман гимназијалаца далеко превазилази традиционалне акције чишћења јавних површина, уређења школског дворишта, спортских терена и садње цвијећа. Ученици кроз практичан рад, радионице и креативно изражавање континуирано указују на проблеме загађења, климатских промјена и очувања биодиверзитета. Заједничке радионице са основцима и корисницима Дневног центра повезале су еколошко образовање са инклузијом, при чему су рециклирани материјали коришћени за израду оригиналних умјетничких радова.

На престижном конкурсу „Млади еко-репортери“ гимназијалци су остварили изузетне резултате:

• Јована Котлаја – прво мјесто у категорији Фотографије кампање за рад „И птице на грани су схватиле“ (рад је изабран да представља Црну Гору на међународном такмичењу).

• Ана Мићковић – прво мјесто у категорији Еко-фотографије за рад „Пламен који гаси живот“.

• Тамара Вујановић – друго мјесто за рад „Сунце није увијек пријатељ хране“ и прво мјесто у онлајн гласању.

Гимназија „Танасије Пејатовић“ већ годинама доказује да модерно образовање надилази оквире учионице и уџбеника. Кроз синергију предузетничког духа, еколошке свијести и дубоко укоријењене хуманости, наша школа не само да ниже међународна признања, већ обликује комплетне, емпатичне и иновативне младе људе спремне за изазове будућности.

Поетско-драмско вече поводом 170 година од објављивања „Горског вијенца“: професорица Бојана Грујић са ученицима (30. новембар 2017. године)

У част јубилеја: из архиве „Гласа Гимназије“

СА ОСТРОГА И ЛОВЋЕНА

(година 2014, број 15, страна 13)

Црна Горо, каменити храме,
што свијетлиш небом изнад таме,
отаџбино истине и правде,
ти бесмртни у камену граде,
што вјечности пребројаваш зв'језде,
тобом виле и змајеви језде,
симбол јеси слободе и части,
име ће ти у бесмртност расти.
Јес' да немаш палате и дворце,
нити злато, ни сребрне новце,
нит богатства, раскоши и сјаја,
ал' ти не знам гудуре ни краја,
што мрамора свијетлога нема,
куд ће већа за људе цијена.
Немаш поља ни пшеницу б'јелу,
али имаш историју смјелу,
имаш Ловћен, твог живота крила,
и Дурмитор, прибјежиште вила,
та два смјела и планинска џина,
што поносно с небеских висина,
ка Парнасу и Олимпу гледе,
ове двије непокорне греде.
Имаш Острог – „Синај на Балкану“
ту свечеву греду одабрану,
ту једину гору у камену,
лучу сјајну, вјером заватрену,
што облаке раздире и пара
и Христове сљедбенике ствара,
ловор свети, хришћанског вијенца,
храм чудесни Василија свеца.
Ти си гора свијетлога зрака,
озидана срцем од јунака,
небом сијаш, небо обасјаваш,
великане на камену стваараш,
мука тешка јунаке ти кује,
а бесмртност именом царује.
Ловћен ти је олтар од кршева,
с њега вјечна слобода сијева,
док с Острога, наше луче свете,
к небу душе витезова лете.
Тако Острог с Василијем свецем,
онда Ловћен с јуначким вијенцем,
сијају ти на кршеве голе,
за спас ти се на небеса моле,
рад вјечности и Божијег царства
и имена свога отачаства.

Раде Остојић, IV-3

Осврт поводом јубилеја

Пишу: Маида Делић и Бисера Булут

КАРИЈЕРНО ВОЂЕЊЕ И САВЈЕТОВАЊЕ – ПОДРШКА УЧЕНИЦИМА НА ПУТУ КА БУДУЋНОСТИ

Један од најзначајнијих резултата рада Тима јесте реализација чак 15 панел-дискусија. – Посебна пажња посвећена је гостовањима бивших ученика који су данас успјешни љекари и инжењери. – Тим се потрудио да угости и бивше ученике који су били добитници стипендија и који су студирали или завршили студије на престижним универзитетима широм свијета. – Тим жели да резултате свог рада представи и на Платформи коју ће школа ускоро покренути. – Ако сте садашњи или бивши гимназијалац, позивамо вас да нам се придружите на Платформи и будете дио мреже која повезује генерације, искуства и знање

У нашој школи већ неколико година успјешно дјелује Тим за каријерно вођење и савјетовање, чији је циљ да ученицима пружи подршку у промишљању о будућности и доношењу одговорних одлука о наставку школовања и избору каријере.

У раду Тима активно и предано учествују професорица филозофије Бисера Булут, професорица социологије Маида Делић и професорица руског језика Наташа Цмиљанић, која је уједно и координаторка Тима.

Рад Тима заснива се на континуираном информисању, савјетовању и оснаживању ученика да активно размишљају о својој будућности и доносе одговорне и реалне одлуке, у складу са својим способностима и интересовањима. Активности обухватају радионице и предавања, индивидуалне и групне разговоре са ученицима, редовно обавјештавање о могућностима наставка школовања, упознавање са различитим занимањима и потребама тржишта рада, као и сарадњу са факултетима, институцијама, послодавцима и другим релевантним организацијама.

Од учионице до стварног свијета

Један од најзначајнијих резултата рада Тима јесте реализација чак 15 панел-дискусија у којима су гостовали бивши ученици наше школе, данас успјешни професионалци у различитим занимањима. Они су са садашњим ученицима дијелили искуства о свом каријерном путу, говорили о томе када

Са једне од панел-дискусија

и зашто су се опредијелили за Гимназију, како је гимназијско образовање утицало на избор њихове будуће каријере и колико је оно значило за њихов професионални развој.

Панел-дискусије имале су веома позитиван ефекат и резултирале су покретањем низа значајних пројеката за ученике. Један од њих је и ученички подкаст, чија је трећа сезона тренутно у припреми и снимању. Позив за ову врсту сарадње школа је званично добила након гостовања директора Телевизије Пљевља.

На истој панел-дискусији озваничена је и сарадња са директорицом „Пљеваљских новина“. Она је касније угостила ученике у просторијама овог гласила и приближила им начин рада редакције, значај новинарства и улогу локалних медија. Том приликом ученици су охрабрени да и сами пишу за „Пљеваљске новине“.

Искуство бивших ученика као вриједан путоказ

Посебна пажња посвећена је гостовањима бивших ученика који су данас успјешни љекари и инжењери. Њихова искуства допринијела су повећању интересовања ученика за студирање на медицинском и техничким факултетима. У посљедњих неколико година биљежи се пораст броја ученика који своју каријеру настављају управо у тим областима.

Показало се посебно корисним угостити и тек свршене дипломце, јер они посједују практична, односно оперативна знања и могу ученицима из прве руке представити шта их очекује на жељеним факултетима. Они пружају корисне савјете о набавци литературе и других потребних средстава за рад, али и дијеле искуства о раду са професорима који ће можда предавати и будућим генерацијама наших ученика.

Тим се потрудио да угости и бивше ученике који су били добитници стипендија и који су студирали или завршили студије на престижним универзитетима широм свијета. Њихова искуства представљају додатну мотивацију ученицима и показују да се знање, труд и посвећеност могу претворити у успјешне образовне и професионалне путеве.

Каријерно вођење као улагање у будућност

Посебан значај ових активности огледа се у томе што каријерно вођење није само помоћ при избору факултета или занимања. То је процес оспособљавања младих људи да самостално доносе одлуке, постављају циљеве и преузимају одговорност за свој образовни и професионални пут. Улагањем у каријерно вођење и савјетовање улажемо у младе људе, њихове потенцијале и њихову будућност.

Зато Тим жели да резултате свог рада представи и на Платформи коју ће школа ускоро покренути. Платформа ће омогућити садашњим и бившим ученицима да несметано комуницирају и размјењују искуства у вези са образовним изазовима и дешавањима у школи.

Ако сте садашњи или бивши гимназијалац, позивамо вас да нам се придружите на Платформи и будете дио мреже која повезује генерације, искуства и знање!

УСПЈЕСИ КОЈИ СПАЈАЈУ ЗНАЊЕ, РЈЕЧИТОСТ И ЕВРОПСКЕ ХОРИЗОНТЕ

Студијско путовање у Брисел реализовано је у септембру 2019. године, а на пут су кренули: Александра Миликић, Тамара Миликић и Алекса Кушљевић, у пратњи своје менторке, професорице Маиде Делић. – До сада смо реализовали 13 школских такмичења у реторици и редовно учествовали на готово свим дебатним турнирима у Црној Гори и региону, као и на државним такмичењима у дебати

Образовање у нашој гимназији одувијек је значило много више од усвајања градива у учионици – оно је синоним за ширење видика, развој критичке мисли и припрему младих људи за будуће животне позиве. Кроз синергију професора и талентованих ученика, наша школа већ годинама успјешно гради мостове између теоријског знања и стварног свијета.

Било да је ријеч о тријумфима на европским такмичењима или доминацији на дебатним говорницама, наши гимназијалци континуирано доказују да за њихове потенцијале не постоје границе.

Путовање у Брисел

У периоду од 2014. до 2019. године, прво на државној телевизији РТЦГ, а касније на ТВ Вијести, сниман је и реализован квиз „Еурометрија“ за средњошколце на тему европских интеграција. Тимови састављени од ученика наше школе, предвођени менторком, професорицом Маидом Делић, увијек су пролазили у полуфиналe, да би 2019. године постали побједници квиза и том приликом били награђени студијским путовањем у Брисел.

Студијско путовање реализовано је у септембру 2019. године, а на пут су кренули тадашњи ученици одјељења IV-1 и побједници квиза: Александра Миликић, Тамара Миликић и Алекса Кушљевић, у пратњи своје менторке и представнице ЕУ инфо центра из Подгорице, који је био организатор путовања.

Током боравка у Бриселу, посјетили су све важније институције Европске уније: Европски парламент, Европску комисију, Европску службу за спољне послове, Мисију Црне Горе при Европској унији у Бриселу, као и организацију „Млади европски амбасадори“, чији су представници наше ученике детаљно упознали са могућностима студирања и усавршавања у ЕУ. Током боравка у Белгији обишли су и знамените туристичке локације: Велики трг , фонтану Манекен Пис, као и Атомијум, Мини-Европу и Планетаријум.

У оквиру студијског путовања реализован је и једнодневни излет у Бриж и Гент, гдје су у пратњи волонтерских туристичких водича обишли тамошње атракције: Трг Маркт и торањ Белфорт, затим Гроте Маркт и трг Бург, као и Обалу ружа у Брижу, те Катедралу Светог Бавона, Цркву Светог Николе и мост Светог Михаила у Генту.

Највећи успјеси Дебатно-реторичког клуба

У оквиру нашег актива успјешно функционише Дебатно-реторички клуб. До сада смо реализовали 13 школских такмичења у реторици и редовно учествовали на готово свим дебатним турнирима у Црној Гори и региону, као и на државним такмичењима у дебати. Наши дебатни тимови остваривали су запажене резултате, а овом приликом издвојићемо само неке од најзначајнијих успјеха.

Дебатни тим, који су чинили Медина Делић, Милић Дујовић и Никола Станић, освојио је 2017. године прво мјесто на државном дебатном такмичењу. Такмичења овог типа била су обустављена током пандемије вируса корона, па је дебатовање на нивоу државе

На наградном путовању у Бриселу

поново покренуто кроз телевизијски формат „Мислионица“. Дебатни тимови наше школе редовно су били учесници полуфинала овог серијала, да би 2023. године тим у саставу: Тања Лакетић, Сергеј Лаушевић и Лазар Томић однио побједу.

На државном такмичењу одржаном 2024. године у Медреси „Мехмед Фатих“ у Тузима, тим у нешто измијењеном саставу – Асја Драгашевић, Сергеј Лаушевић и Лазар Томић – освојио је друго мјесто. На државном дебатном такмичењу, одржаном у фебруару 2026. године у Будви, наши дебатери Божица Ђурчић, Сергеј Лаушевић и Нађа Станић освојили су прво мјесто. Овај велики успјех делегирао је Нађу Станић за црногорску дебатну репрезентацију, која је наступала на међународном дебатном турниру у Љубљани у мају 2026. године, док је професорица Маида Делић изабрана за селекторку на том турниру.

Од бриселских тргова и европских институција, па све до побједничких говорница на државним и међународним такмичењима, наши ученици континуирано доказују да за њихову рјечитост и знање не постоје границе.

Традиционално у врху

ДРУГО МЈЕСТО ЗА УЧЕНИЧКУ КОМПАНИЈУ „CAVETIA“ НА РЕГИОНАЛНОМ ТАКМИЧЕЊУ

У Бијелом Пољу је 17. априла 2026. године одржано премијерно такмичење ученичких компанија за сјеверну регију Црне Горе. Такмичење је организовала НВО „Достигнућа младих у Црној Гори“. Учествовало је 26 тимова.

Иновативна идеја „CaVetia“ наших ученика Маше Малицан, Јане Радановић, Уроша Вранеша и Виктора Дакића освојила је друго мјесто и овом тиму обезбиједила директан пласман на Државно такмичење. Исти тим је конкурисао и на XVI Берзи предузетничких идеја, гдје је прошао међу 11 најбољих.

Поред њих, на Национално такмичење се према броју бодова и одлуци жирија пласирала и компанија „VEEMposter“. Чланови овог тима су Петра Јаћимовић, Елена Мазалица, Вахид Гец, Марија Рондовић и Елена Мартиновић.

Гимназију су успјешно представљале још двије компаније са изворсним идејама: „Руке пријатељства“ (Џемила Гаџо, Џемал Гаџо, Николина Ћосовић, Инес Ћирлија и Амина Челебић) и „Uklopi.me“ (Данка Томчић, Николина Голубовић, Катарина Даниловић и Магдалена Бајчета).

Менторка свим тимовима била је професорица Адиса Малагић.

Преузето са званичног школског сајта и прилагођено

Стварање нове вриједности

ПРВО МЈЕСТО ЗА УЧЕНИЧКУ КОМПАНИЈУ „VEEMPoster“

Наши талентовани ученици Петра Јаћимовић, Елена Мазалица, Вахид Гец, Марија Рондовић и Елена Мартиновић остварили су изузетан успјех освојивши прво мјесто на такмичењу „Next Gen Inovatori“, које је организовао Digital Den уз подршку Министарства просвјете, науке и иновација.

У оквиру Demo Day догађаја, одржаног 2. јуна 2026. године у Подгорици, представили су своју ученичку компанију „Veem-poster“ и иновативно рјешење – мини кућни компостер са мобилном апликацијом за праћење и управљање процесом компостирања.

Поред признања и сертификата, наши ученици су освојили и вриједне награде. Њихова менторка је била професорица Адиса Малагић.

Преузето са званичног школског сајта и прилагођено

Докторирали

НОВО ЗЛАТНО ОДЛИЧЈЕ ЗА НАШЕ ДЕБАТЕРЕ

Невладина организација „Студентски збор“ приредила је 1. марта 2026. године у Подгорици дебатни турнир за средњошколце у оквиру пројекта „Млади – креатори будућности“. На турниру су наступили дебатни клубови из Будве, Тивта, Подгорице, Тузи, Цетиња, Даниловграда, Бијелог Поља, као и представници Пљеваља – дебатери Гимназије „Танасије Пејатовић“.

Након квалификација, у финале су се пласирале Средња економска школа „Мирко Вешовић“ и наша гимназија. Наш дебатни тим, који су чинили Божица Ћурчић, Вахид Гец и Лука Терзић, успјешно је опонирао тези и однио убједљиву побједу судијском одлуком 6:1. За најбољег говорника турнира изабрана је Божица Ћурчић.

Захваљујемо Секретаријату за културу, социјална и друга питања Општине Пљевља, који је препознао значај развоја културе дијалога и који нас подржава како бисмо лакше и безбједније учествовали на оваквим турнирима.

Маида Делић

(преузето са званичног школског сајта и прилагођено)

Сребро и злато

СЈАЈНА ТАМАРА ВУЈАНОВИЋ У ВРХУ ЛИСТЕ МЛАДИХ ЕКО-РЕПОРТЕРА

На националном конкурсу „Млади еко-репортери“, у категорији Фотографија еко-кампање, рад „Сунце није увијек пријатељ хране“ наше ученице Тамаре Вујановић освојио је друго мјесто.

Као и претходних година, наша школа је добила плакету за велики број послатих радова (укупно 13).

Такође, на основу резултата онлајн гласања у оквиру програма „Млади еко-репортери Црне Горе 2026“, објављених у јуну ове године, Тамара Вујановић освојила је прво мјесто у категорији Фотографије за рад настао у оквиру кампање „Сунце није увијек пријатељ хране“.

За овај изузетан успјех заслужне су и менторке, професорице Адиса Малагић и Бисера Булут, које су пружиле стручну подршку током реализације пројекта.

Преузето са званичног школског сајта и прилагођено

Награђени рад Тамаре Вујановић

У част јубилеја: из архиве „Гласа Гимназије“

Година 2014, број 15, страна 16

ГЕНЕРАЦИЈЕ НАШЕ ГИМНАЗИЈЕ СВИЈЕТЛЕ

„Лудо је замерати животу што пролази када знамо да му је сав смисао и сва вредност у томе што је пролазан. Али од те своје недоследности мало ко може да се одбрани.“
Иво Андрић

Године су прошле од када сам дотакла звијезде, када сам мислила да је све могуће, како су ово и оно само мрвице на нашем будућем путу, јер, ето, ми смо завршили Гимназију, затворили једно поглавље живота... Усрећили родитеље... Донијели нови осмијех на лица наших бака и дека, свих оних који нас воле. Био је то крај гимназијске уобразиље, али и велики почетак.

Била је то тек прва степеница ка успјеху у потрази за новим знањима, вјештинама... Био је то пут до свијетлих излога, пространих булевара... Сусрет са људима из различитих градова, окупљених пред вратима неког од факултета. Кренуо је живот далеко од куће, који зна да буде и суров и да вас понесе у нежељеном правцу.

Ритам живота носи, мами и тјера да играш најбоље што знаш. Тада схватите да ли су савладане најважније лекције живота, да ли сте и даље досљедни себи или сте се изгубили негдје успут.

У дјетињству нас уче како да спремно дочекамо живот, да будемо самостални, одговорни, поштени, културни... Али нас не уче како да се препустимо животу пуни оптимизма, да вјерујемо животним процесима и радосно дочекујемо могућности које нам се пружају.

Гимназија је јединствена и непоновљива лекција живота. Научила нас је да подносимо поразе, да једна лоша оцјена представља изазов који нас тјера да дамо много више од себе, да другарство и љубав немају предвидљив вијек трајања, да новац није мјерило успјеха ни среће, да развијамо способност сналажења у непријатним ситуацијама, да спремно дочекујемо промјене и изазове, и најважније од свега – да постанемо људи.

Док смо били у Гимназији, од једне старије ученице која је била беспријекоран ђак и чије мишљење се поштовало, чула сам занимљиво размишљање о личном образовању, које се показало, бар у мом случају, тачним – врхунац општег образовања који постигнете у гимназији тешко је премашити, јер вас путеви којима касније пођете углавном усмјеравају само ка једној области.

Генерације наше гимназије свијетле, генерације се смјењују, Гимназија траје, спремно дочекује и испраћа своје ученике, како нове, тако и старе. Неки са осмијехом долазе, а неки са осмијехом одлазе. Тако ће увијек бити, као и у животу.

Гордана Грба, бивша ученица Гимназије

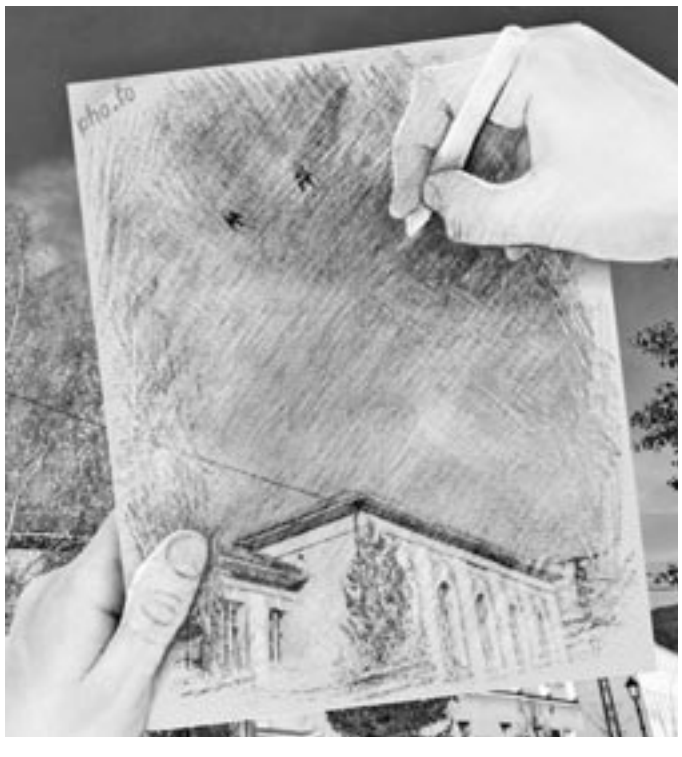

Wanderlust & Wonder

MEMORIES THAT LAST A LIFETIME

There are some journeys that aren't measured in kilometers, but in smiles, songs and memories that remain engraved for a lifetime. Our excursion began in the late afternoon. In front of us was a long night on the road, but nobody was thinking about sleeping because everyone was so excited.

Our first stop was Lido di Jesolo. We arrived there, checked into the hotel and got to rest. The next day we went to Venice by boat. That day was one of my favourites. Walking around St. Mark's Square, looking at the Doge's Palace, the Bridge of Sighs and of course taking photos on the Rialto. It all felt like something out of a movie.

After Italy, we continued on to Spain and arrived in Lloret de Mar. Lloret was like our base – a place where we returned after long explorations, walking along the coast and hanging out late at night. From Lloret, we went to Barcelona a couple of times, and honestly, I don't know what impressed me more: the powerful Sagrada Familia, the view from Montjuïc or a walk around La Rambla. Barcelona has a special energy that is hard to put into words.

On our way back, the route led us along the French Riviera. We passed through Nice, Monaco and Monte Carlo and seeing all those yachts and all that luxury in person was a truly special experience. Our final stop was Verona, where we visited the Arena, Juliet's House and took a few last photos together as the excursion was slowly coming to an end.

When we made it back to Pljevlja, we were dead tired, but full of experiences. Even though the excursion flew by in a flash, all those anecdotes from the bus, late-night hangouts and the memories we created will stay with us for the rest of our lives.

Andrijana Krstonijević, III-1

OUR MEDITERRANEAN ADVENTURE

Our excursion in September was a memorable experience. Venice, Barcelona and Monaco stood out to me the most.

In Venice, I was most impressed by St. Mark's Square and the Basilica of Santa Maria della Salute, both of historical and literary significance. The history of Venice comes alive as you walk through the city.

The unique architecture of Barcelona left me speechless and motivated to consider moving there one day. I was especially impressed by the Sagrada Família and the Hospital Sant Pau, a former mental hospital that is now a museum. Its beautiful and unusual architecture made it one of the most memorable places I visited.

Monaco was interesting because of its luxurious atmosphere. Seeing the expensive cars, buildings and yachts in person made me understand why it is so strongly associated with wealth.

Anastasija Mrdaković, III-3

A Century and a Quarter of Excellence

WHERE PAST MEETS PRESENT

Gymnasium Tanasije Pejatović is one of the most important educational institutions in Pljevlja, Montenegro. It has a long and rich history and plays an important role in the educational and cultural life of the town. The gymnasium is not only a place where young people gain knowledge, but also a place where they develop their talents, prepare for the future, find themselves and make lifelong friendships and memories.

It was founded in 1901, and the first headmaster was Tanasije Pejatović, a teacher of history and geography. The school was named after him in 1968. Since its foundation, the school has experienced many difficulties; for example, in 1904 the original building was destroyed by a fire. However, thanks to the local community, a new building was constructed and the school continued its work. Today, the school remains a symbol of perseverance and dedication. The school motto, "Knowledge enriches", expresses the belief that education helps people grow intellectually and personally.

The school offers a wide range of subjects which help students discover their interests. School life, however, is about much more than studying and exams. Every day brings new experiences, from striking up a debate during class to joking with your peers during breaks. Students work together on assignments and even study together for exams. Teachers and students can laugh and joke during class because the atmosphere is relaxed, but there is still respect between them.

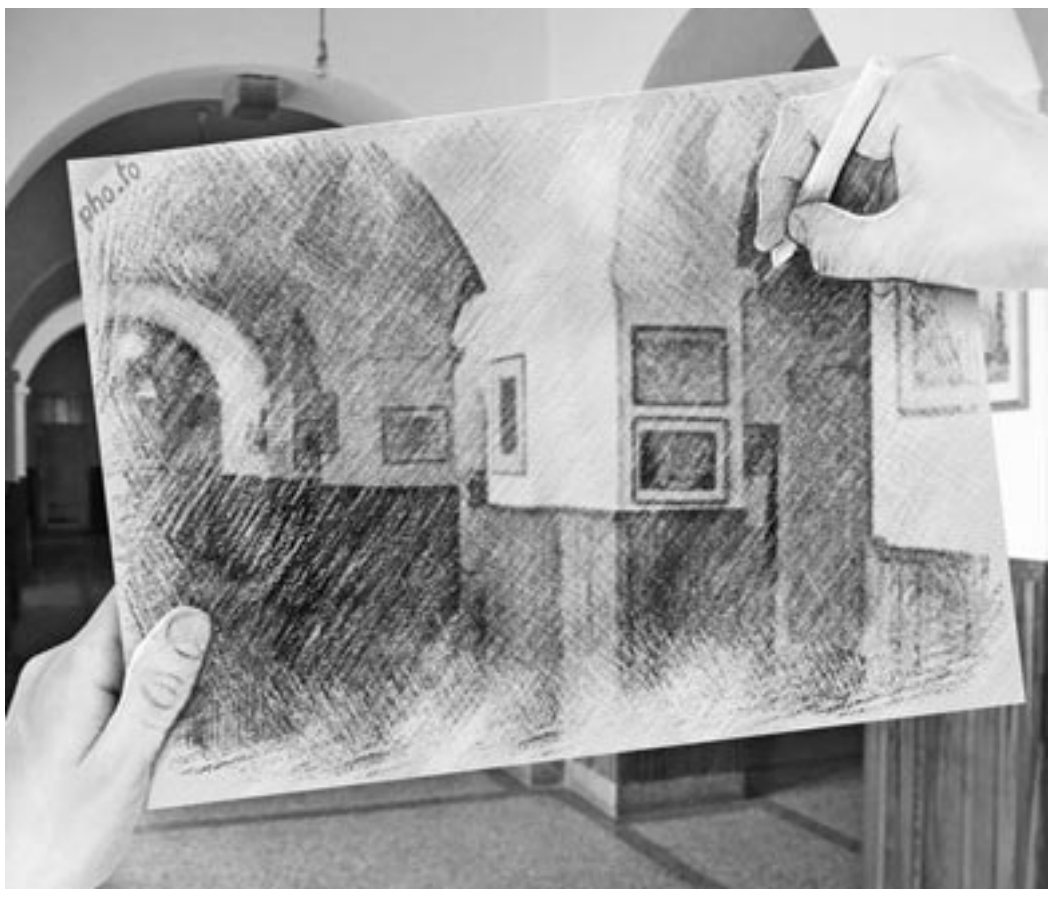

The hallways carry the conversations of the students who studied here over a hundred years ago. Every classroom seems to hold a separate story, a little world of its own, and every wall is a silent witness to countless generations of students. The school's long history connects the past with the present, reminding us, today's students, that we are part of something much greater, and that one day we will also be part of history.

The teachers are an essential part of the school. They do more than explain the lessons and prepare us for exams: they prepare us for the world and challenge us to think logically and independently. Some facts may be forgotten, and lessons may evaporate from our memory, but the life lessons we are taught will stay with us forever. That is how education becomes more than just learning sentences from a book; it becomes a journey towards understanding the world around us.

The teachers and students organize events, celebrating all kinds of holidays from around the world, for example Maslenitsa, a traditional Russian festival, or the French Francophonie. Most importantly, every year on November 18th, the school celebrates its anniversary, when students, with the help of their teachers, prepare a programme in which they read poetry, sing and give speeches. This year, the gymnasium celebrates its 125th anniversary, marking more than a century of education and tradition.

Perhaps one day these hallways will grow quieter, and the classrooms will welcome new faces, but the laughter and memories will linger in the corridors, and a part of every student will forever belong to this place we will someday call home.

Ana Knežević, IV-3

У част јубилеја:
из архиве „Гласа Гимназије"

ОДА ХРАМУ ЗНАЊА (ФРАГМЕНТИ)

(година 2001, број 2, насловна страна)

Гимназија сија,
Обасјава пространства
И времена далека.
Засадимо сунца,
Трасирајмо пут
До свемира и човјека.

Вољена Гимназијо,
Звјездана башто знања,
Под твојим сводовима
Стискају се голуждрави 'тићи
Слободомислећи.
Узлетјеће јато високо.
Наћи ће друге свјетове
Саградити своје домове
И радо сврађати у Твоје крило.

Црна Гора има Тебе,
Анђела и хероја,
Науке зачетника,
Стогодишњег младића
Окићеног медаљама знања.

Слављеничко небо се подиже и трепти,
Уздишу званице, професори и ђаци,
Звоно означава пуни вијек школе
Која данас поносно отвара своја њедра.

Слава твојим творцима
Поздрав твојим питомцима
Ода твојим вјековним знањима,
Гимназијо, здање над здањима.

Гордана Грба, IV-3

(Прва награда на конкурсу за рад инспирисан стогодишњицом Пљеваљске гимназије)

Тријумфално

ВЕЛИКИ УСПЈЕХ НА МЕЂУНАРОДНОМ КОНКУРСУ

Ученици наше школе су учествовали на Међународном отвореном конкурсу читања поезије и креативних радова „Врхунски стваоци – Златна поља Јесењинове поезије“, који је организован у част 130 година од рођења Сергеја Јесењина. Конкурс је био отворен од 1. октобра до 5. децембра 2025. године.

- Категорија Видео: прво мјесто – Тамара Вујановић и Тијана Дамјановић
- Категорија Говорење стихова: прво мјесто – Михаило Кнежевић, друго мјесто – Дубравка Вранеш
- Категорија Илустрација стихова: прво мјесто – Василиса Бошковић, друго мјесто – Новак Потпара, треће мјесто – Катарина Аџић, четврто мјесто – Петра Јаћимовић, пето мјесто – Вахид Гец
- Категорија Портрет: друго мјесто – Харун Делић, треће мјесто – Доротеа Шљукић

Менторка ученицима је била професорица Мирјана Мрдак.

Преузето са званичног школског сајта и прилагођено

Златно свједочанство

И ЈА САМ ГИМНАЗИЈАЛКА

Гимназија „Танасије Пејатовић“ обиљежава свој 125. рођендан, што је јубилеј достојан школа у много већим центрима и златно свједочанство о завидној просвјетној традицији пљеваљског краја. Немогуће је писати историју образовања не само нашег града, него Црне Горе и шире, а немати на уму кључну улогу Гимназије. За генерације и генерације честитих, оштроумних и вриједних младих људи суштинско образовање, оно које отвара хоризонте и рађа храбре замисли, започело је баш овдје.

Од свог рођендана, тог далеког 18. новембра 1901. године, Гимназија је кроз туробна и турбулентна времена, без узмицања и компромиса, разгртала помрчине заосталости и површности. Гимназијалци су из нараштаја у нараштај стасавали у истакнуте стручњаке, друштвене раднике и угледне академске грађане гдје год да су касније живјели. Разлог томе лежи у чињеници да њихови професори никад, ни у најтежим временима, ни највећим изазовима, нису одустајали од своје часне мисије преношења знања и етичког кодекса.

Државна Нижа Гимназија
Број 10 Ужице, 11 јула 1919
Свједочанство
Миливоје Кандић, син Јовов рођен 15. марта 1900 год. у Слатини, вере православне уче ник четвртог разреда, приватан за школ год 1918/19. свједочанство првога реда с одликом
Наука вере ... одлично
Српски језик ... одлично
Француски језик ... одлично
Историја ... одлично
Историја ... одлично
Математика ... одлично
Физика ... одлично
Хемија ... одлично
Владање: одлично Рад: похвално
Изостао без узрока —
Разредни старешина Управитељ
Протокол Управе Гимназије под бр. 498 1919 Ужице
Свједочанство Миливоја Кандића о завршеном четвртом разреду наше гимназије

Гимназијско свједочанство професора математике Миливоја Кандића, једног од највећих и најпоштованијих професора наше школе

И ја сам гимназијалка. И ја корачам ходницима којима су некад корачали они који су касније постајали најуспјешнији и најпоштованији, а некадашњи су гимназијалци. Од колијевке па до гроба, најљепше је гимназијско доба!

Џемила Гаџо, III-1

Химна Гимназије

СТОЉЕТНО СТАБЛО СВЈЕТЛОСТИ

Ти си стабло што свјеташћу сија
да би младост препознала своје.
Пљеваљска си наша гимназија,
ти нас водиш у путеве нове.

Хеј, Пљеваљска гимназијо,
нек вјекови с тобом трају!
Приближаваш небо знања
своме младом нараштају.

Ти си стабло са кор'јеном стијења,
твоје лишће рукопис је жара.
Гимназијо, школо сновиђења,
твоја ватра лучоноше ствара.

Хеј, Пљеваљска гимназијо,
нек вјекови с тобом трају!
Приближаваш небо знања
своме младом нараштају.

Ти си стабло са крилима птице
и са гласом звијезданога јата.
Гимназијо, древна чаробнице,
ти нас водиш пут сазнајних врата.

Хеј, Пљеваљска гимназијо,
нек вјекови с тобом трају!
Приближаваш небо знања
своме младом нараштају.

У част јубилеја: из архиве „Гласа Гимназије“

СЈЕЋАЊА БИВШИХ ГИМНАЗИЈАЛАЦА

(година 2011, број 12, страна 9)

Понедјељак, Мирка Ђуровић, руке се позлатиле ономе ко нам направи такав распоред да дан и недјеља почињу онако како доликује успаваном средњошколцу, лагано и насмијано

Вријеме, најбоље конзервирајуће средство! Сјећања као вино, старија, боља! А наши мозгови винарије праве, прашњаве бачве, тунели и ходници и полице разврстане по годинама. И сам човјек се погуби у свему што је доживио, кад крене, не зна докле сеже, ал' се сјећа. И живи! Увијек нас један животни корак врати у један доживљај из прошлости, данашњи дан увијек везујемо за неки давнашњи... И није нам жао што у сопственим собама имамо сметлиште, што неко украде ону ћасу из које смо пили сокове иза Гимназије кад је пропадао енглески. Или ону флашу Милион вина када смо освојили турнир. Једном да смо и ми били милионери, вриједило је сваког гутљаја! Пјенушави, млади и задовољни, срећни и недокучиви, претапали смо се кроз агрегатна стања. Све то бијаше и тек видимо колико смо из својих руку испустили. Али увијек ће тако бити, можда и сад нешто пропуштамо, али вриједи свака секунда коју потрошимо да се сјетимо свега што смо доживљавали у средњој школи.

Професорица Мирка Попадић у некадашњој информатичкој учионици

Понедјељак, Мирка Ђуровић, руке се позлатиле ономе ко нам направи такав распоред да дан и недјеља почињу онако како доликује успаваном средњошколцу, лагано и насмијано. Благо и смирено, тек да се исмијемо јутарњем цртаном филму, препричамо викенд који се тада сводио на корзирање (рано нам је било за изласке), намигивања и дјетињаста гуркања. И тако укруг, дан за даном, колико год звучало истрошено, од суза до смијеха прошли смо све. И безброј есеја написаних, неоправданих часова, измишљања дијагноза и небулоза! Макар пола прича које нам нису прошле, ал' црвењели смо се кад је требало. И кад смо због четвртине сендвича каснили исто толико, и кад смо након одмора знали ко куца и ко касни, али проживљавали смо то сваки пут као први. Кафенисања, испијање безброј почетничких слађих кафа да би се гатало. И посматрање другова како тапкају око оног знака код цркве уз сендвич и понеку буфлу, но, само ко се снађе тај дан да из новчаника „цепне“ који динар више. Можда да се и стидимо жаргона, али и то смо научили тамо и знали тачно шта нас чека и од које професорске руке.

И тако прошле су двије и по године откако више нисмо гимназијалци и откако не дишемо онај добро познати ваздух и откако не сједимо у клупама и не пишемо на старој табли оним трошним малим кредама од којих остају флеке, али сјећања и успомене не јењавају јер стогодишња дама нам не дозвољава да заборавимо. Жагор и дрхтаји кроз ходник остају урезани у нама, а остаће и у вама, садашњим гимназијалцима. Због тога уживајте, средњошколски дани су најбезбрижнији дани. Будите поносни што сте гимназијалци!

Данијела Лаковић и Борис Шаранчић

Са часова књижевности код професорице Јелене Бајић:
Леонардо да Винчи

УМЈЕТНИК КОМ СЕ ДИВИМ

Умјетник који заслужује моје дивљење и поштовање јесте један од најпознатијих умјетника свих времена – Леонардо да Винчи

Умјетност нам помаже да изразимо осјећања, разумијемо себе и друге, али и да сагледамо свијет и живот из различитих углова. И тако кроз музику, књижевност и сликарство човјек може доживјети емоције које често не умијемо исказати ријечима. Зато и кажемо да умјетници имају посебну улогу у животу сваког човјека. Њихова умјетност нас покреће, инспирише, понекад и растужи, али сваки пут остави неизбрисив траг.

Умјетник који заслужује моје дивљење и поштовање јесте један од најпознатијих умјетника свих времена – Леонардо да Винчи. Док сам истраживала о његовом животу, сазнала сам да је био сликар, проналазач, научник и мислилац. Пред његовим најпознатијим дјелима, као што су „Мона Лиза“ и „Тајна вечера“, сви падамо у тајанствену замку, јер она очаравају својом љепотом, илузијом и идејом. Међутим, код њега ме највише одушевљава његова свестраност и радозналост. Пажљиво је посматрао природу и људе. Поред тога што је сликао људска тијела, доста се занимао и за птице, њихову грађу, лет и природу. Занимао се и за машине, па је, проучавајући лет птица, правио нацрте справа које би подсјећале на то, а уједно и користиле људима. То је „авион прије авиона“. Био је љеворук, писао је здесна налијево, па му је рукопис личио на огледало. Када су пронађене његове биљешке, мислили су да је сишао с ума. Међутим, када је све то дешифровано, схватили су какав је заправо мислилац био. И данас када га помињу, присјећају се његовог вјечитог питања: *Зашто је небо баш плаве боје?*

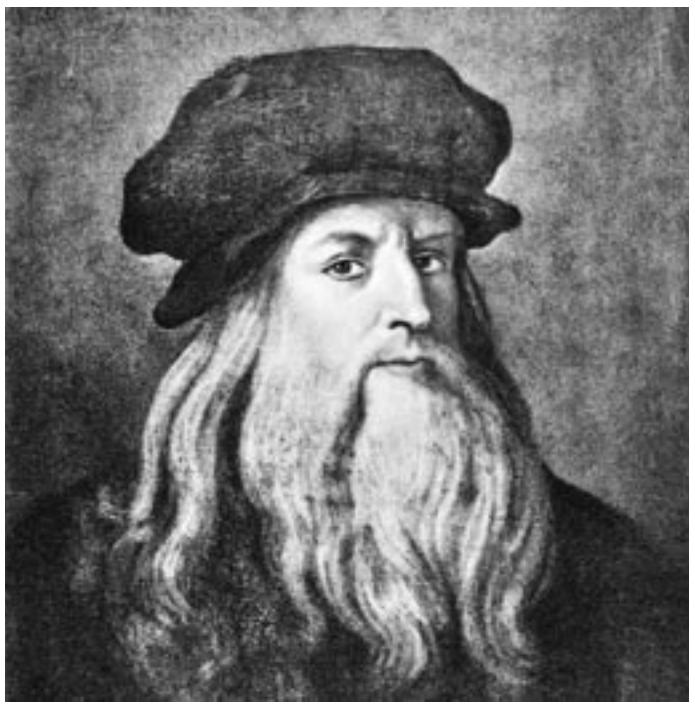

Због његовог талента и непрестане жеље за откривањем новог, Леонардо да Винчи је заиста умјетник којем се дубоко дивим. Проширио је моје видике о самом појму умјетности, али и о животу. Доказао је да умјетност не одликује само стварање лијепог дјела, већ и могућност да заголицаш људски ум и натјераш човјека да промијени начин размишљања. А најбитније – доказао је да је живот један лавиринт којем се не треба одупирати, већ га стално истраживати, питати се и занимати.

Асја Драгашевић, IV-2

У част јубилеја:
из архиве „Гласа Гимназије“

ВИРТУОЗИ НЕМИРА

(година 2009, број 10, страна 12)

Узде на врховима прстију судбине,
Измичућа стварност, немоћ пораза,
Коњаник путева, гордости, сивине,
Лик у страху од сопственог одраза.

Бисери у блату, неморала ланци,
Кажњавају хладну, разуздалу тмину,
Њишу се обећања, кô папирни чамци,
Проклетства шибају таласа дивљину.

Немирне пољане, злог растиња мајке,
Ноћас пјесму поје, везену од бура.
Страх од непребола и крваве бајке,
Пролази кроз вене, неба трубадура.

Нехотице пале, расплакују, газе,
Душе изгубљених у смирају шуме,
Праскозорја сестре, дане зимом мазе,
На сцени живота, виртуози глуме.

Узде на врховима прстију судбине,
Измичућа стварност, немоћ пораза,
Коњаник путева, гордости, сивине,
Лик у страху од сопственог одраза.

Немања Драгаш, III-2

Немања Драгаш је вишеструко награђивани пјесник, књижевник, наратор и драмски умјетник. Године 2012. постао је најмлађи члан Удружења књижевника Србије. Пјесме су му превођене на њемачки, енглески, шпански, македонски, русински и хебрејски језик.

Са часова књижевности код професорице Јелене Бајић: AUT VIAM INVENIAM AUT FACIAM

ЛЕТ ЈЕДНОГ ДЈЕТЕТА

Понекад помислим да је ово превише
За једно дијете које не разумије свијет
Које мисли да је живот лет
Али ведро небо брзо прекрију облаци и кише

И крила брзо нестану
Падаш ниско и полако
Затвориш очи
И надаш се да ће те ухватити неко

Боли када падаш
Боле неуспјех и пропуштена прилика
Али више боли ако никад не полетиш
И останеш прикован за земљу

Не лете само они најслабији
Они који не вјерују
Који се плаше пада
А никада нису ни полетјели.

Александар Војиновић, II-3

У част јубилеја: из архиве „Гласа Гимназије“

ОДА ГИМНАЗИЈИ

(година 2020, број 21, страна 5)

То је мјесто
Гдје стварност додирује машту
То је мјесто
Гдје снови постају реалност

У мемоарима
Записана јој судбина
Кроз вијекове битке
Изгубила није
Сунце знања је мије

Расута јој душа
По океанима гдје обала
Таласе слуша
У сјећањима се чује звоно школско
Затрепти срце гимназијалско

Рођендане славе
Њена дјеца
На радост прољећа
Поносита је будућност са њима
Имена славних
Које и даље има

Бранка Дромњак, IV-1

Перо од злата

ПРВО МЈЕСТО ЗА МОНИКУ СТЕВАНОВИЋ

Ученица Моника Стевановић освојила је прво мјесто на такмичењу које је расписала Интернационална културна асоцијација (ИКА) у категорији Најбоља кратка прича за узраст од 10 до 18 година. Такмичење је одржано 3. априла 2026. године у Центру за културу Пљевља.

Менторка ученици била је професорица Маријана Ћаласан.

Преузето са званичног школског сајта и прилагођено

Матуранти школске 2025/2026. године („Пљеваљске новине“)

Година 2013, број 14, страна 13

У част јубилеја: из архиве „Гласа Гимназије“

МОЈ ПУТ КРОЗ ГИМНАЗИЈУ

Пролазили су ти гимназијски дани, непримјетно су пролазили, као праменови магле послије јесење кише, кише знања и искуствава која смо стицали. – Путовало се по Европи, доста се пара потрошило, добро се уморило од пута, ко је хтио, могао је доста да научи. – У једном даху, кроз стару чаршију, прошли су будући доктори, професори, инжењери, политичари, захвални својим професорима што су све од себе дали да нам пренесу своје знање, своје искуство у животу, да нам дају савјет за боље сутра

Имао сам част да постанем ученик Гимназије „Танасије Пејатовић“ 110 година након њеног оснивања, у јубиларним годинама ове образовне установе. Завршио сам школовање школске 2012/2013. године, у генерацији која вриједи, како по знању, тако и по људскости.

Уписао сам се у јуну 2009. године. Септембар је био далек свега два мјесеца. Прошло је то брзо као дланом о дан. Дошао је и септембар. Владала је доза несигурности пред полазак. Стални боравак у сеоској средини, непознавање обичаја живота у граду и, уопште, непознавање града задавали су ми одређену дозу страха, што је можда и било добро током првих мјесеци боравка у Пљевљима и Гимназији.

Исто је било као и првог септембра кад сам пошао у основну школу, у родном селу. Тмурни, магловити, кишни септембар и црвени фолксваген на раскрсници давали су знак да је све у најбољем реду. Збуњеност ме пратила првих дана, страх се крио иза сваког ћошка, нови људи, непознати, тајанствени… Ђаци као море узбуркано вјетром, а ја, једна мала кап, ношена снагом таласа, гледа да се ухвати за нешто и стане, да се оријентише гдје су је одвукли таласи. Шта рећи за прве дане него очајно, бар за мене који дођох „из дивљине у цивилизацију“. Било је тако првих недјељу дана, али људскост професора, ученика и осталих запослених је то исправила. Тако је почео мој живот у Гимназији.

Прва два часа проведена код разредног старјешине, професора Миодрага Човића, била су путоказ за пут од четири године којим је требало ићи кроз Гимназију. Када једва чекаш да осване сљедећи дан да би ишао у школу, тада буди сигуран да ћеш је завршити. Мене је тај осјећај пратио пред сваки час, сваки дан, сваку годину…

Први разред, најтежи по казивању одраслих, а по мом мишљењу – најлакши, завршио се неочекивано брзо. Прошао је најкритичнији период школовања средњошколца – говорили су одрасли – а нико није упозоравао на море градива које нас чека у другом разреду. Други разред је стуб гимназијског знања. У првом смо се припремали за други, у другом разреду смо научили скоро све, а у трећем и четвртом смо сакупљали плодове рада из другог разреда.

Пролазили су ти гимназијски дани, непримјетно су пролазили, као праменови магле послије јесење кише, кише знања и искуствава која смо стицали. Једно од тих незаборавних искуства је и дуго чекана екскурзија. Путовало се по Европи, доста се пара потрошило, добро се уморило од пута, ко је хтио, могао је доста да научи. Све је то на крају прошло, остала су само сјећања на те лијепе дане.

А онда – замислите – ми матуранти, а до јуче смо били дјеца. Како је лијеп осећај бити матурант. Сви те поштују, матуранти су узор осталим ђацима. – Матуранти треба да су господа, да су поносни што су матуранти, јер су то најљепши дани у животу једног човјека – говорио нам је један професор.

Посљедњи разред у Гимназији је прошао као залутала мисао која се појави на трен и одмах се изгуби, али, тако изненадна и пролазна, остави на нас јак утисак среће, радости и задовољства који нас прате данима и тако се урежу у нас за сва времена.

Крај четвртог разреда обиљежили су полагање екстерне матуре, славље матураната у дворишту школе, другарско вече и круна боравка у Гимназији – матурантска шетња и матурско вече. Први пут свечано обучени у одијела и раскошне хаљине шетамо градом под будним оком неколико хиљада Пљевљака, предвођени дјевојком која носи име свјетлости.

У једном даху, кроз стару чаршију, прошли су будући доктори, професори, инжењери, политичари, захвални својим професорима што су све од себе дали да нам пренесу своје знање, своје искуство у животу, да нам дају савјет за боље сутра. А и они су сигурно поносни на нас, јер нема ништа љепше него видјети младе људе на првој степеници успјеха поплочаној вриједностима Гимназије.

Радомир Тањевић,
бивши ученик

У част јубилеја: из архиве „Гласа Гимназије“

Година 2012, број 14, страна 16

МОЈ ПОГЛЕД НА ШКОЛОВАЊЕ У ГИМНАЗИЈИ

За мене школовање у овој установи носи велике привилегије, како привилегије, тако и дужности. – Гимназија нас обликује тачно по законима природе, као што вода обликује камен или као што небо шаље звијезде падалице

Сви се рађамо са неком предиспозицијом да будемо неко или макар треба да тежимо томе. Читав живот се трудимо да надограђујемо наше знање и да очувамо стечено. Да би схватили оно у чему се налазимо или оно шта јесмо, морамо завирити у дубоку непознаницу. Тренутно смо то „нешто“, а наша непознаница је „куда“ и „како даље“. Битно нам је да знамо гдје су старке и да слушамо нешто енергично и оригинално, нама блиско. Живи смо, али то даље не испитујемо. Младост нам се чини тако бескрајна, вјечна, да потпуно заборавимо да после тог вјечног долази коначно. Тако пролазе дани нас средњошколаца. У тренуцима изван нашег свијета покушавамо да се одлучимо за одговарајући пут који ће нас, ни мање ни више, одвести до врха.

Гимназија је мој универзум, доста тога видим и желим. Са једне стране имам још много тога да сазнам, а с друге стране, неке ствари никад неће бити откривене. И наредне генерације имаће своје тајне, овдје није крај. Далек је пут успјеха, далек и до оног општег, али оно што ми улива наду је само име и године постојања Гимназије. Треба бити достојан не само ове школе, већ и свих оних који су били и прошли кроз њу, зато што су нам својим достигнућима пружили другачији поглед на свијет.

Након покушаја да схватим све дијелове слагалице и да докучим поенту лавиринта, моје резоновање је постало доста озбиљније, више реалистично, мање имагинарно. И како каже Нелсон Мандела: „Образовање је најмоћније оружје које можете употријебити да мијењате свијет.“ То је управо оно што сви ми желимо. Зато се треба посветити авантури свог живота и учити од најбољих.

Тренутно, с аспекта једне седамнаестогодишњакиње, могу рећи да раније нисам имала представу о томе колико тога носи звање ученика Гимназије. Временом сам постала одговорнија, зрелија, рационалнија, промишљенија, једном ријечју постала сам човјек с одређеним манама и врлинама. Прихватила сам сваку искрену руку на путу до знања, а и даље ме води жеља за нечим вишим. Питање је било да ли је ово „између почетка и краја“ само пролазна фаза, само привремени осјећај. Одговор је чак конкретнији од питања, јер до њега није нимало лако доћи. За мене школовање у овој установи носи велике привилегије, како привилегије, тако и дужности. Гимназија нас обликује тачно по законима природе, као што вода обликује камен или као што небо шаље звијезде падалице.

Можда, у будућности, стварањем великих дјела докажемо да смо достојни некадашњег звања „гимназијалци“. Још увијек ми је поглед доста сложен, сложенији од мозаика и витража заједно.

Посебни смо на свој начин, из масе се издвајамо једино знањем.

Нада Ђачић, III-3

Са часова књижевности код професорице Јелене Бајић: AMICI VERI RARI

ИЗМЕЂУ ВИРТУЕЛНОГ И СТВАРНОГ ПРИЈАТЕЉСТВА

Када се прихватају такви странци са лијепом профилном фотографијом, нико не размишља о опасности, већ о новом дописивању и стицању „правог“ пријатеља за живот

Гимназијалци на излету

У виртуелној средини добијам потпуно другачију перцепцију свијета. Све је близу, а ипак далеко. Ништа надохват руке иако се тако чини. Комуникације присније, а никад празније.

Да ли је ужурбани корак технологије главни осумњичени или ћемо ми као корисници технологије завршити у хладној станици? Присутна је криза идентитета у поодмаклој фази. Да ли ће стварни идентитет добити златно одличје и побиједити виртуелни у овом урбаном вијеку? Одговор на то нам могу дати можда наши унучићи иако се бојим тадашњег исхода.

Народе, популарни смо, пратимо све најновије модне а и друштвене трендове. Познајемо све више људи, које никада не упознајемо. Нисмо срећни с гомилом непознаница и виртуелних индивидуа. Нема везе! Бар смо популарни на друштвеним мрежама.

Један пратилац више је једна шанса више за новог најбољег онлајн пријатеља. Сјајна понуда! Када се прихватају такви странци са лијепом профилном фотографијом, нико не размишља о опасности, већ о новом дописивању и стицању „правог“ пријатеља за живот.

Никада у бити нећемо изједначити виртуелно и стварно. То је привид! Тренд нас држи у канџама. Не бјежимо јер не размишљамо. Негдје у подсвијести процесуирамо да је стварно ипак веће, али не супротстављамо плод рационалног поимања свијета.

Много мање самопоуздања треба да бисмо написали поруку, него да кажемо нешто очи у очи. Не размишља се уопште довољно о каснијем укусу горчине у устима. Да ли је с друге стране екрана старац или особа с виртуелним лажним идентитетом и другачијим физичким изгледом? Континуирано хара епидемија злоупотребе.

И даље стамено стојим уз то да примарно треба попричати са неким у незамјењивом стварном свијету. Важнији је пријатељ с којим раме уз раме идемо и причамо гледајући се у очи. Љепше је бацити лопту него лајк.

Можда неко пријатељство успије на овој раздаљини, али пријатељу, хајде ипак да се дружимо у парку. Аутентично је!

Божица Ћурчић, IV-2

Дан књиге на Тргу 13. јул (април 2019. године)

Са часова књижевности код професорице Јелене Бајић: NON SCHOLAE, SED VITAE DISCIMUS

УЧЕЊЕМ СТИЧЕМО ДУХОВНО ДОСТОЈАНСТВО

Сазнањем о другим културама, начинима живота и ситуацијама постајемо толерантнији, имамо више саосјећања

Доситеј Обрадовић је говорио о томе да су књиге пут ка просвијећености; оне царују, војују и побјеђују. Наше знање се одражава у величини нашег живота.

У раним цивилизацијама људи су све мистериозне и застрашујуће силе, које нису могли да објасне, приписивали сујевјерју: духовима и мистичним натприродним силама. То је све било тако док, на њихово спасење, није дошло средство просвијећености и најмоћније оружје против незнања - књига. Знање из књига људи су користили као оштрицу којом су ускратили плодове сујевјерја и на тај начин отворили врата новом свијету знања.

Током историје долазило је до многобројних промјена. Моћна царства су се уздизала и падала, народи су мијењали своје културе, станишта и имена, али оно што је увијек опстало, као најиздржљивије од свега јесте знање и потреба за учењем. Знање представља нешто што нам нико не може одузети. Ми постојимо и опстаћемо све док постоје они који ће то знање и преносити.

Учењем ми ширимо наше видике, пловимо кроз нове свјетове и са тим искуством на другу страну излазимо мудрији. Наше понашање постаје усклађено са оним чему смо научени. У свијету у ком смо окружени страхотама, лажима и издаји оно је и даље једино средство борбе, начин на који се одвајамо од других. Сазнањем о другим културама, начинима живота и ситуацијама постајемо толерантнији, имамо више саосјећања. Упознавањем мисли и обичаја који се разликују од наших, откривамо оно што никад нисмо мислили да је могуће. Свијет постаје неограничен, а ми бољи људи.

Смисао живота лежи у стицању нових знања, у просвијећености ума. То је богатство које превазилази сваку материјалну вриједност.

Невена Прерадовић, II-2

Са часова књижевности код професорице Јелене Бајић: AMICUS CERTUS IN RE INCERTA CERNITUR

ПРИЈАТЕЉСТВО – НАЈСИГУРНИЈА ТВРЂАВА, НАЈВЕЋА СНАГА

У борби, ако знамо да имамо неког ко навија за нас и ко ће нам прискочити у помоћ, ми добијамо вјетар у леђа који нам помаже да из те борбе изађемо као побједници

У животу наилазимо на много препрека. Неке су лакше, а неке су веома тешке. Чини нам се да је излаз из неких проблема немогућ, да је то крај. Али све те препреке, сви ти проблеми, ма колико изгледали тешки, уз помоћ одређених људи, и више су него рјешиви.

Пријатељство није привремено и никада неће бити. Оно траје заувијек. Не постоји услов који може да прекине пријатељство, па чак ни смрт.

Кад је човјек у неком проблему, увијек може рачунати на помоћ пријатеља. Када нешто слави, увијек су му потребни пријатељи са којима би славио. Пријатељство такође не зависи ни од даљине. Да живимо врата до врата или чак на другој Земљиној полулопти, пријатељство ће увијек наћи начин да упути сигнал.

Можда би неко помислио да је смрт та која прекида пријатељство. Тај би апсолутно погријешио! Када би нам пријатељ отишао на онај свијет, било изненада или не, он никада не би био заборављен. Можда пријатељство више не би физички постојало, али у души оно заувијек траје.

Поред свег алата и оружја, колико год они били несаломиви, пријатељство ће увијек бити наша највећа снага. У борби, ако знамо да имамо неког ко навија за нас и ко ће нам прискочити у помоћ, ми добијамо вјетар у леђа који нам помаже да из те борбе изађемо као побједници.

Са обиљежавања Свјетског дана књиге и ауторских права 2026. године

Пријатељство је веза која не настаје као договор, већ спонтано, у било ком тренутку живота и оно тај исти живот драстично уљепша. Колико год неко пробао да га уништи, оно је нама најсигурнија и неуништива тврђава.

Коста Гвозденовић, II-3

Ликовни рад: Василиса Бошковић (III-3)

Пут свиле и писане ријечи

ПРВО МЈЕСТО ЗА МИЛИЦУ ВОЈИНОВИЋ

На ликовном конкурсу под називом „Кинеска архитектура“, који је расписао Институт Конфуције са Универзитета Црне Горе, ученица наше гимназије Милица Војиновић освојила је прво мјесто у категорији ученика средњих школа.

Додјела диплома и вриједних награда уприличена је 24. децембра у ОШ „Штампар Макарије“ у Подгорици, са којом Институт има дугогодишњу успјешну сарадњу.

Свечаности је присуствовао амбасадор Народне Републике Кине, Његова Екселенција Чен Сијуфенг, који се обратио присутнима истичући важност културног повезивања, сарадње и међусобног разумијевања.

Доц. др Милена Липовина-Божовић, директорица Института, истакла је важност сарадње са образовним установама и најавила да ће се она наставити и у наредном периоду.

Преузето са званичног школског сајта и прилагођено

Са часова књижевности код професорице Јелене Бајић: ARS LONGA VITA BREVIS

УМЈЕТНОСТ ЈЕ НАЈЈАЧЕ ОРУЖЈЕ У БОРБИ ПРОТИВ ЗЛА

Када се Аска нашла пред вуком, знала је да њена способност стварања умјетности представља излаз из ове ситуације

Често се у књижевности спомиње борба добра и зла, среће и туге, слабог и јаког. У приповијеци „Аска и вук“ Ива Андрића, говори се о малом јагњету Аски, које се нашло пред страшним и искусним вуком који је био спреман да јој одузме живот. Аутор је успио кроз мотиве дјечијих бајки и басни да опише живот и суштину једног умјетника и све оно што прати то занимање.

Од малих ногу Аска се бавила балетом. Није имала подршку окружења, али је то није спријечило да настави да се бави оним што воли. Радила је на себи и помјерала сопствене границе. Када се нашла пред вуком, знала је да њена способност стварања умјетности - балет, представља излаз из ове ситуације. Почела је да плеше и сваки њен покрет одавао је године напорног труда.

Вук, који је био гладан и уморан, очарано је посматрао сваки њен покрет и полако је заборављао на сваку своју потребу. Осјећао се као да је умјетност била посвећена баш њему. Напротив, била је посвећена Аскином животу. Почела је да импровизује као да је заборавила да вук постоји, као да је заборавила на све могуће сценарије који би се могли одвити. Вук, који ју је још увијек очарано посматрао, осјетио је необичну прожетост свог бића тим величанственим призором. Аска је својом способношћу за умјетнички израз успјела да надмаши вукову глад и његове инстинкте. Својом умјетношћу побиједила је зло и себи спасила живот.

Много је умјетника на овом свијету за које мало ко зна. Сви гледамо умјетност са различитих аспеката, често јој не дајући на значају. Она говори, она показује, она је способна да мијења животе и да нас оплемени интелектуално и духовно. Од велике је важности запамтити да је умјетност вјечна, а живот кратак.

Катарина Бајчета, II-2

Са часова књижевности код професорице Јелене Бајић: HOMO HOMINI LUPUS EST

ЧОВЈЕК ЈЕ ЧОВЈЕКУ ВУК

Прави пријатељ је особа која је увијек ту за нас, неко коме у потпуности вјерујемо, неко ко нам помогне када је то потребно, неко ко нас воли онакве какви јесмо

Још од постанка свијета знамо да су се људи увијек међусобно борили и уништавали. Иако данас нема правих борби, људи и даље уништавају једни друге на разне начине. Не морамо некога физички повриједити да бисмо му нанијели бол и патњу. Некада више боле ране које се не виде на први поглед него оне видљиве.

Данас је све мање искрених и добродушних људи. Сви то знамо и због тога смо веома опрезни када се повјеравамо некоме. Као да се подразумијева да ће нас та особа у једном тренутку издати. То смо сви доживјели бар једном.

За разлику од одраслих, дјеца немају овакве страхове. Дјеца су неискварена и чисте душе. Она не знају шта значи издаја јер је још нису искусила. Међутим, како вријеме пролази и она расту, мијењају се и њихова срца. Полако схватају какви су људи и како свијет функционише. Неријетко бивају повријеђена од стране других и управо у страху да им се опет то не деси и она сама се промијене. Схвате да је то једини начин да се заштите. Ипак су сви одрасли једном били дјеца.

Са друге стране, кроз живот упознајемо многе људе и стичемо пријатеље. Данас се та ријеч користи прилично олако и за многе људе кажемо да су нам пријатељи иако ријетко ко од нас има правог пријатеља. Прави пријатељ је особа која је увијек ту за нас, неко коме у потпуности вјерујемо, неко ко нам помогне када је то потребно, неко ко нас воли онакве какви јесмо. Такве особе је веома тешко пронаћи управо због страха од издаје. Не знамо одмах да ли да им вјерујемо па се пријатељства граде постепено, годинама.

Када нађете себи таквог пријатеља, чувајте га. Цијените сваки заједнички тренутак, никад га не узимајте здраво за готово и бескрајно га волите. Није битно ко ће вас повриједити све док имате неког да вам обрише сузе.

Сања Зиндовић, II-2

Ликовни рад: Василиса Бошковић (III-3)

Са часова књижевности код професорице Јелене Бајић: VERITAS TEMPORIS FILIA

ПЛЕМЕНИТОСТ – НЕЗАБОРАВЉЕНА ВРИЈЕДНОСТ

Живимо у времену које је погодио талас лоших људских настојања, па нам то даје перцепцију да ће прије успјети неки себичан и лицемјеран човјек него особа чисте душе

Вјечност, као појам који је веома тешко објаснити људској природи, је заиста импресивна. Да ли је могуће замислити нешто што траје толико дуго? Уколико бисмо ретроспективно посматрали вријеме од Старог Египта преко Западног римског царства па све до дана данашњег, уочили бисмо хуманистичке особине, које заиста трају вјечно. Попут човјекољубља, племенитости, патриотизма…

Волонтери Гимназије „Танасије Пејатовић“ са професорицом Адисом Малагић

Сваки човјек тежи за бољим и хуманијим друштвом. То се огледа у непрестаним борбама за правду, у организовању разних хуманитарних акција, у тежњи за знањем и умијећем и још многим другим примјерима.

Моћ једног човјека огледа се у његовој креативности и тежњи за бољим животом, не само за њега него и за све остале. Управо та племенитост је кључ рјешења.

Не постоји друштвена улога за коју није потребно знање, умијеће, рад и племенитост. Били ми љекари, обућари, банкари или трговци, да бисмо били успјешни и кредибилни, потребне су нам управо све ове вриједности. Нико свој живот не би повјерио љекару који нема знање, као што нико не би своју обућу дао занатлији који нема умијећа.

Живимо у времену које је погодио талас лоших људских настојања, па нам то даје перцепцију да ће прије успјети неки себичан и лицемјеран човјек него особа чисте душе. Сматрам да је то пролазно у складу са латинском изреком: „Veritas temporis filia.“ Уколико се особа бори за добробит свих и заједничке интересе, бори се неминовно и за напредак друштва.

Један лијеп примјер алтруизма се десио у нашем граду прије неког времена. Организован је спортски турнир како би се прикупила новчана средства за лијечење нашег сугрђанина. Ова племенита акција је имала огроман успјех, успјели смо да сакупимо и више него што је било потребно, што заиста показује великодушност и несебичност наших грађана. Засигурно је овај турнир оставио трага у нашим сјећањима.

Племенити људи су чар једног друштвеног система, јер без њих тешко да би и једно друштво опстало или функционисало.

Свјесни смо и сами да већина друштвених вриједности које нам долазе нису заиста вриједности. Зато је веома важно да се особа умије критички поставити према стварима и да умије да изабере оне праве и најбоље. Само тако ми постајемо јасне и дефинисане личности које даље граде свој животни пут.

Зара Дељковић, IV-2

Рутина рађа обавезу, обавеза рађа план, а план рађа остварење циља

ЉЕТОПИС ЗА ШКОЛСКУ 2025/2026. ГОДИНУ

- Школска 2025/2026. година је почела у понедјељак, 1. септембра, када је уприличен и свечани пријем првака. Формирана су по три одјељења у сваком разреду, укупно 12.
- Формиране су групе у оквиру ОИПа: први разред – 11, други разред – 9, трећи разред – 10, четврти разред – 13, укупно 43.
- Одређена су одјељењска старјешинства: Љиљана Бајчетић – I-1, Тања Драгашевић – I-2, Јелена Бајић – I-3, Невена Томић – II-1, Елвира Храстовина – II-2, Мирјана Деспотовић – II-3, Весна Кастратовић – III-1, Сања Голубовић – III-2, Љубисав Боричић – III-3, Маја Вучинић Драгашевић – IV-1, Мирка Попадић – IV-2, Наташа Цмиљанић – IV-3.
- 8. септембар – Професорица ЦСБХ језика и књижевности Маријана Ћаласан са ученицима је обиљежила Свјетски дан писмености.
- 9. септембар – одржана је сједница Школског одбора. Дневни ред: Усвајање записника са претходне сједнице; Информације о почетку школске 2025/2026. године; Разматрање успјеха ученика на крају наставне и школске године и на Матурском испиту; Усвајање Правилника о унутрашњој организацији и систематизацији радних мјеста и усвајање одлуке о измјенама и допунама Статута.
- 9. септембар – одржани су родитељски састанци.
- 17. септембар – одржане су сједнице одјељењских вијећа.
- 18 – 21. септембар – ученици који похађају наставу Медијске писмености, у пратњи професорица Невене Томић, Иване Клачар и Сање Голубовић, боравили су у Охриду, на студијском путовању. Путовање је организовала РТВ Пљевља.
- 19. септембар – Милица Војиновић, ученица четвртог разреда, освојила је треће мјесто у категорији Кратка прича на такмичењу Интернационалне културне асоцијације (ИКА). Менторка је била професорица Нада Рондовић.
- 22. септембар – одржана је сједница Наставничког вијећа. Дневни ред је обухватио разматрање Годишњег извјештаја о раду Гимназије за школску 2024/2025. годину и Годишњег плана рада Гимназије за школску 2025/2026. годину, усвајање отвореног дијела курикулума, међупредметних тема и тема из локалне заједнице, усвајање плана ОИС, презентацију педагошко-инструктивног извјештаја и Плана за унапређивање квалитета образовно-васпитног рада.
- 23. септембар – одржано је савјетовање о самоевалуацији у организацији Завода за школство. На савјетовању су биле директорица Бојана Грујић, координаторка Тима за самоевалуацију Адела Дркић и педагошкиња Ивана Вукашиновић.
- 24. септембар – одржана је сједница Савјета родитеља. Дневни ред: Конституисање Савјета родитеља; Усвајање Плана рада; Информације о организацији наставе; Анализа успјеха ученика; Разматрање Годишњег извјештаја и Годишњег плана рада Гимназије.
- 25. септембар – ученици су посјетили Фестивал науке и иновација у Подгорици, у пратњи професорица Мирке Попадић, Тање Драгашевић и Елвире Храстовине.
- 25. септембар – одржана је сједница Школског одбора на којој су разматрани и усвојени Годишњи извјештај и Годишњи план рада Гимназије, као и Годишњи извјештај о раду директорице.
- 25. септембар – ученица четвртог разреда Милица Војиновић освојила је треће мјесто на конкурсу за најбољи ликовни рад на тему толеранције, међусобне сарадње и емпатије, под називом „Заједно“, у организацији НВО „Суза Европе“.
- 25. септембар – ученици који похађају наставу из предмета Социологија културе и Грађанско образовање 3 посјетили су у Завичајном музеју Пљевља изложбу посвећену оснивању КУД-а „Волођа“. У пратњи ученика биле су професорица филозофије Бисера Булут и професорица социологије Маида Делић.
- 26. септембар – директорица и педагошкиња су посјетиле час историје у одјељењу II-3. Час је одржала наставница-приправница Николина Бељкаш, а менторка је била професорица Љиљана Бајчетић.
- 26. септембар – професорице ЦСБХ језика и књижевности и професорице страних језика обиљежиле су са ученицима Европски дан језика.
- 26. септембар – професорица Мирка Попадић одржала је са ученицима радионицу дигиталних вјештина у Дому старих Пљевља.
- 26. септембар – Гимназију су, десету годину заредом, посјетили потомци припадника италијанске партизанске јединице „Гарибалди“. Њихов домаћин је била професорица Љиљана Бајчетић.
- 27. септембар – волонтери Гимназије, уз професорицу Адису Малагић и професоре Данка Деспотовића, Горана Марјановића и Добрила Зечевића, обезбјеђивали су трку „Terra pulse 2025“, коју је организовао Рудник угља АД Пљевља поводом обиљежавања Дана рудара.
- 29. септембар – волонтери Гимназије су учествовали на маскенбалу на тему екологије, емпатије и толеранције, у оквиру Фестивала заједништва, одржаног на Градском стадиону у организацији НВО „Суза Европе“.
- 30. септембар – ученици одјељења III-1 и III-2, који похађају наставу из предмета Туристичка географија Црне Горе, посјетили су ризницу манастира Свете Тројице. У пратњи ученика је био професор Добрило Зечевић.
- 1. октобар – у Гимназији је почело гријање.
- 2. октобар – одржана је сједница Наставничког вијећа. Разматрани су приједлози Наставничког вијећа за додјелу стипендија талентованим ученицима, припреме за Дан школе, презентација Годишњег плана Тима за превенцију и сузбијање насиља и вандализма у школи и Тима за СЕВ, те Протокола за поступање у случају насиља.
- 2. октобар – ученица Невена Ковачевић освојила је треће мјесто на литерарном конкурсу који је расписао Дом старих Пљевља поводом Међународног дана старијих особа.
- 3. октобар – директорица Бојана Грујић је присуствовала састанку директора који је организовало Министарство просвјете, науке и иновација у Шавнику. Састанак су водиле Марија Гошовић, генерална директорица Директората за гимназијско и стручно образовање, и Светлана Дробњак, генерална директорица Директората за предшколско и основно образовање и васпитање.
- 3. октобар – ученица Моника Стевановић (III-3) освојила је друго мјесто на такмичењу које организује Интернационална културна асоцијација (ИКА), у категорији Најбољи интерпретатор ауторске поезије у Црној Гори за узраст од 10 до 18 година. Финално вече одржано је у Центру за културу „Михаило Лалић“ у Андријевици.
- 8. октобар – одржана је сједница Ученичког парламента. Поред представника свих одјељења, сједници су присуствовале директорица Бојана Грујић, педагошкиња Ивана Вукашиновић и професорица социологије Маида Делић. На сједници је конституисан Ученички парламент.
- 9 – 12. октобар – изведена је матурска екскурзија у Будимпешту, на иницијативу ученика и њихових родитеља. Ученике су водиле одјељењске старјешине одјељења IV-1 и IV-3 Маја Вучинић Драгашевић и Наташа Цмиљанић.
- 12 – 14. октобар – професорица Адиса Малагић је присуствовала конференцији наставника у Врњачкој Бањи, у организацији „Достигнућа младих у Србији“. Професорица Малагић је уврштена међу најпредузимљивије наставнике.
- 13. октобар – директорица Бојана Грујић, професорица информатике и ICT координаторка Мирка Попадић и професорица математике и координаторка Тима за ПРНШ Мирјана Деспотовић присуствовале су обуци за чланове SELFIE тима, усмјереној на коришћење алата SELFIE за школе, оквира дигиталних компетенција наставника у Црној Гори и алата SELFIE for Teachers. Обука је одржана у IT одјељењу Министарства просвјете, науке и иновација, а водила ју је Јелена Конатар.
- 16. октобар – одржана је свечана церемонија додјеле признања у оквиру међународног програма Еко-школе. Наша школа је освојила бронзану медаљу.
- 18. октобар – ученици другог разреда који изучавају предмет Грађанско образовање организовали су занимљиву радионицу за ученике одјељења I-3, који изучавају предмет Предузетништво, поводом Европског дана борбе против трговине људима. Менторка ученицима била је професорица социологије Адиса Малагић.
- 22 – 23. октобар – одржано је Општинско такмичење средњих школа у Спортском центру „Ада“. Екипе су водили професори Данко Деспотовић и Горан Марјановић.
- 25. октобар – ученици, директорица Бојана Грујић, педагошкиња Ивана Вукашиновић и професорице Мирка Попадић и Маријана Ћаласан посјетили су Међународни београдски сајам књига. Путовање је финансирао Секретаријат за културу, социјална и друга питања Општине Пљевља.
- 28. октобар – реализована је радионица „Развој и примјена EntreComp&STEAM вјештина у школама у Црној Гори“. Учествовали су ученици првог разреда са професорицама Мирком Попадић, Маидом Делић и Иваном Клачар, као и педагошкињом Иваном Вукашиновић. Организатор – „Достигнућа младих у Црној Гори“, у оквиру пројекта „Дигитално, инклузивно, трансформативно: Квалитетно образовање за све“.
- 30. октобар – одржан је једнодневни семинар за образовање дигиталног грађанина у конференцијској сали хотела „Франца“. Нашу школу су представљале директорица Бојана Грујић, професорица социологије Маида Делић и ученица четвртог разреда Ива Брајковић. Семинар је отворио Милош Бошковић, руководилац пројекта „Квалитетно образовање за све“ (Савјет Европе), а реализовала га је национална тренерица Анђела Никачевић.
- 31. октобар – директорица Бојана Грујић је присуствовала онлајн састанку директора са руководитељицом сектора ICT Министарства просвјете, науке и иновација Маријном Матијевић. Разговарало се о опремању EdTech лабораторија и обуци наставника.
- 31. октобар – у Заводу за школство је одржан форум за наставнике ЦСБХ језика и књижевности под називом „Његошево књижевно дјело у образовном процесу“. О примјени Његошевог дјела у настави гимназије говорила је професорица наше школе Нада Рондовић.
- 3. новембар – стигло је пет од наручених 11 ормара за кабинете и један ормар за зборницу. Ормари су распоређени у два кабинета ЦСБХ језика и књижевности, а по један у кабинете енглеског језика, француског језика и математике.
- 5. новембар – у Бијелом Пољу је одржано Регионално такмичење у одбојци у организацији ЦШСС. Наши ученици су у финалној утакмици изгубили од екипе домаћина резултатом 2:1. Екипу је предводио професор Данко Деспотовић.
- 7. новембар – директорица Бојана Грујић и рачуновођа Ивана Пуповић присуствовале су састанку са представницима Министарства просвјете, науке и иновација (Светланом Дробњак, генералном директорицом Директората за предшколско и основно образовање и васпитање, и државним секретаром Марком Шљукићем). Састанак је организован на Жабљаку за школе из Пљеваља, Никшића, Жабљака и Шавника.
- 10. новембар – одржан је турнир у баскету 3 на 3, на којем је учествовало шест екипа. Утакмице су судили професори Данко Деспотовић и Горан Марјановић.
- 11. новембар – у Пљевљима је одржано Регионално такмичење у кошарци у организацији ЦШСС. Ученици наше школе изгубили су у финалном мечу од екипе из Бијелог Поља. Екипу је водио професор Горан Марјановић.
- 11. новембар – Гимназију су испред Канцеларије Уједињених нација за пројектне услуге посјетили Адмир Чехић, вођа пројекта за израду пројектно-техничке документације, и Катарина Ивовић, архитектица. Том приликом је утврђено материјално стање школе и које ставке треба укључити приликом израде пројектног задатка, који ће бити основ за израду пројектне документације.
- 15. новембар – ученица трећег разреда Ана Гледовић освојила је прво мјесто и награду „Његош за младе ауторе“ на конкурсу за прозни рад „Тајна чојку човјек је највиша“, који је расписала Народна библиотека „Стеван Самарџић“. Менторка ученици је била професорица Нада Рондовић.
- 16. новембар – ученица одјељења I-3 Неда Бељкаш освојила је златну медаљу у категорији кадеткиња у катама на Државном првенству за кадете, јуниоре и млађе сениоре у Подгорици.
- 17. новембар – у сусрет Дану школе из штампе је изашао 26. број „Гласа гимназије“, који је уређивала професорица Адела Дркић.
- Поводом Дана школе, чланови Ликовне секције приредили су у холу школе колективну изложбу радова, уз менторство професорице Жаклине Мрдовић. У изложби су учествовале ученице Катарина Аџић, Андреа Џаковић, Петра Јаћимовић, Маша Бојовић, Џемила Турсумовић и Доротеа Шљукић.
- 18. новембар – свечаном сједницом обиљежена је 124. годишњица постојања и рада наше школе. Присутнима су се обратили директорица Бојана Грујић, предсједник Општине Пљевља др Дарио Вранеш и предсједница Школског одбора Љиљана Бајчетић.
- 18. новембар – одржан је стартап форум у оквиру прекограничног пројекта „Омладински стартап“ у хотелу „Пљевља“. Међу младима из општина Пљевља и Сјеница, који су презентовали 15 пројектних идеја, нашле су се и идеје младих предузетника из наше школе. Менторка ученицима била је професорица социологије Адиса Малагић.
- 20. новембар – специјалисткиња психијатрије Ана Милентијевић одржала је радионицу под називом „Ко сам ја?“ за ученике Гимназије. Радионицу је организовао Секретаријат за културу, социјална и друга питања Општине Пљевља.
- 24. новембар – одржан је састанак са директорима школа из општина Пљевља и Жабљак на тему унапређења система образовања у области смањења ризика од катастрофа (пожара и земљотреса). Састанак су организовали Радоје Нововић из Завода за школство и Војин Војиновић из Дирекције за заштиту и спашавање.
- 26. новембар – одржана је сједница Школског одбора, на којој је именована комисија за попис основних средстава и ситног инвентара за 2025. годину, донијета је одлука о расписивању конкурса за избор директора школе, усвојен План прихода и расхода за 2026. годину, разматрани програм свечаности поводом Дана школе и сарадња са другим организацијама и институцијама.
- 29. новембар – одржано је Школско такмичење из ЦСБХ језика и књижевности, математике, енглеског, руског и француског језика, историје, физике, хемије, биологије и социологије. Ученици који су стекли услов за учешће на Државном такмичењу су: Анђела Живковић, Марио Малицан, Сергеј Лаушевић, (енглески језик, менторка Невена Томић); Емилија Марић (француски језик, менторка Адела Дркић); Дејана Пивљанин (математика, менторка Маја Вучинић Драгашевић); Матија Лакетић, Ана Гледовић (историја, менторка Љиљана Бајчетић); Јелена Јапунџић, Нађа Станић, Зорана Попадић (биологија, менторка Весна Кастратовић); Зара Дељковић, Даница Пивљанин (физика, ментор Љубисав Боричић); Ирина Бошковић, Ивона Цупара, Новак Потпара, Асја Драгашевић (хемија, менторка Елвира Храстовина); Горазд Лаушевић (социологија, менторка Маида Делић).
- 2. децембар – у просторијама школске библиотеке одржана су предавања поводом Свјетског дана борбе против ХИВ-а. Предавања су организовали Тим за каријерно вођење и савјетовање и Дом здравља Пљевља. На предавању су говорили епидемиолошкиња др Биљана Чаркиловић, специјалисткиња микробиологије др Мира Миличић и др Бранко Станић, дерматовенеролог.
- 3. децембар – професорица социологије Адиса Малагић је у сарадњи са Дневним центром и „Зрачком наде“ са ученицима обиљежила Међународни дан волонтера.
- 4. децембар – одржана је сједница Наставничког вијећа, на којој је разматран програм свечаности поводом Дана школе, анализирани су резултати Школског такмичења и разговарало се о учешћу ученика на Државном такмичењу. Анализирана је и реализација додатне и допунске наставе.
- 10. и 11. децембар – одржане су радионице за родитеље на тему препознавања и превенције вршњачког насиља.
- 17. децембар – Тим за каријерно вођење и савјетовање организовао је панел-дискусију на тему избора будуће професије. Панелисти су били др Младен Јечменица, гастроентеролог, Маја Ненадић Кнежевић, дипломирана економисткиња, др стоматологије Ален Мухотић и дипломирани шумарски инжењер Илија Крејовић. Модераторка панела је била професорица Маида Делић.
- 18. децембар – завршна конференција пројекта „Youth Start Up/Омладински стартап“ одржана је у хотелу „Пљевља“. Учествовала је професорица социологије Адиса Малагић са ученицима који су чланови Клуба предузетника. Директорица школе је потписала меморандум о сарадњи са директорицом Гимназије „Јездимир Ловић“ из Сјенице.
- 24. децембар – ученица Милица Војиновић (IV-1) освојила је прву награду на ликовном конкурсу „Кинеска архитектура“, који је расписао Институт Конфуције.
- 26. децембар – одржане су сједнице одјељењских вијећа на којима су утврђени успјех и владање ученика на крају првог полугодишта, као и сједница Наставничког вијећа, на којој су утврђене похвале и награде, изречене васпитне мјере и извршен избор кандидата за стипендију Уједињених свјетских колеџа за школску 2026/2027. и 2027/2028. годину.
- 26. децембар – завршено је прво полугодиште.
- 19. јануар – почело је друго полугодиште.
- 21. јануар – поводом обиљежавања Европске недјеље борбе против рака грлића материце, Тим за каријерно вођење и савјетовање је у сарадњи са Домом здравља Пљевља организовао предавање за ученике. Предавање су одржале гинеколошкиња др Милена Џуверовић и епидемиолошкиња др Биљана Чаркиловић.
- 27. јануар – одржана је сједница Наставничког вијећа на којој су анализирани успјех и владање ученика на крају првог полугодишта, дате информације о Матурском испиту, а предсједници стручних актива и школских тимова поднијели извјештаје о раду у првом полугодишту. Такође, Вијеће је информисано о припремним активностима за извођење екскурзије ученика трећег и четвртог разреда у септембру 2026. године.
- 28. јануар – одржана је сједница Школског одбора на којој су анализирани успјех и владање ученика

на крају првог полугодишта, као и припреме за полагање Матурског испита. Разматран је и План уписа у први разред за школску 2026/2027. годину, а усвојени су План јавних набавки за 2026. годину и Годишњи финансијски обрачун за 2025. годину. Разматрано је и организовање екскурзије у септембру 2026. године.
- 28. јануар – одржана је сједница Савјета родитеља. Дневни ред: Усвајање записника са претходне сједнице; Анализа успјеха и владања ученика на крају првог полугодишта; Информације о Матурском испиту; Информације о реализацији екскурзије; Анализа подршке коју Школа пружа ученицима; Питања унапређења материјалних и других услова за рад Гимназије; Текућа питања.
- 29. јануар – Тим за каријерно вођење и савјетовање уприличио је панел-дискусију. Госте: Невена Бајић Боровић, професорица српског језика и књижевности, др Ана Вакиревић, психијатрица, и Андријана Николић, професорица француског језика.
- 2. фебруар – у свечаној сали су уручена признања, дипломе и награде најуспјешнијим и најзаслужнијим ученицима и професорима у првом полугодишту.
- 10. фебруар – одржан је турнир у стоном тенису.
- 11. фебруар – одржана је сједница Наставничког вијећа на којој је предложен План уписа ученика у први разред за школску 2026/2027. годину и формиран Испитни одбор.
- 13. фебруар – професорица Мирка Попадић је обиљежила Дан безбједног интернета са ученицима првог разреда.
- 14. фебруар – уручена је бронзана медаља ученику Урошу Вранешу за освојено треће мјесто на такмичењу „Дабар“. Менторка ученику је била професорица Мирка Попадић.
- 13 – 15. фебруар – на Регионалној конференцији наставника професорица Адиса Малагић је награђена од стране „Достигнућа младих у Црној Гори“ за изузетан допринос и остварене резултате у имплементацији програма „Girls GO Circular 2025“.
- 18. фебруар – ученица првог разреда Катарина Бајчета освојила је прву награду на литерарном конкурсу под називом „11. фебруар – Дан безбједног интернета“. Менторка ученици била је професорица Јелена Бајић.
- 25. фебруар – обиљежен је Дан розе мајица (Међународни дан борбе против вршњачког насиља). Подршка ученицима биле су професорице Ивана Клачар и Адиса Малагић, као и педагошкиња Ивана Вукашиновић.
- 1. март – дебатери наше школе Божица Ћурчић, Вахид Гец и Лука Терзић освојили су прву награду на турниру у оквиру пројекта „Млади: креатори будућности“ у организацији НВО „Студентски збор“. Менторка ученицима била је професорица Маида Делић.
- 4. март – у свечаној сали је приређен пригодан испраћај гимназијалаца на студијско путовање у Швајцарску (ЦЕРН и Канцеларија УН). Свечаном испраћају присуствовала је министарка просвјете, науке и иновација проф. др Анђела Јакшић-Стојановић, Светлана Дробњак, генерална директорица Директората за предшколско и основно образовање и васпитање, Слађана Јоветић из Кабинета МПНИ, предсједник Општине Пљевља др Дарио Вранеш и представници Рудника угља АД Пљевља Милан Драгашевић и Бојана Радановић.
- 6 – 8. март – гимназијалци су учествовали на Сајму женског стваралаштва у организацији Секретаријата за културу, социјална и друга питања Општине Пљевља, а поводом Међународног дана жена. Подршку ученицима су пружиле професорице Адиса Малагић, Мирка Попадић и Жаклина Мрдовић, педагошкиња Ивана Вукашиновић и професор у пензији Асим Кухиња. Учествовало је око 70 ученика.
- 9. март – ученица другог разреда Џемила Гаџо освојила је прво мјесто за најбоље прозно остварење у конкуренцији средњих школа на конкурсу „По мајци се познају јунаци“ у организацији ЈУ „Захумље“.
- 10. март – изведен је излет на релацији Гимназија–Видиковац у организацији Актива физичког васпитања.
- 6 – 11. март – реализовано је студијско путовање наших ученика у Швајцарску (ЦЕРН и Канцеларија УН). У пратњи ученика су били директорица Бојана Грујић и професори: Љубисав Боричић, Маја Вучинић Драгашевић, Љиљана Бајчетић, Маида Делић и Горан Марјановић. Ово је била прва организована посјета неке црногорске школе ЦЕРН-у.
- 14. и 15. март – одржан је XVI Пословни изазов Црне Горе на којем је тим нашег ученика Уроша Госпића освојио прво мјесто.
- 19. март – Тим за каријерно вођење и савјетовање реализовао је 13. укупно, а трећу по реду у овој школског години панел-дискусију. Гости: Драгана Дујовић Додеровић, дипл. правница, Драгана Ђондовић Дабић, дипл. економисткиња, Младен Љубојевић, дипл. економиста, др Саша Грбовић, гинеколог-акушер, и Немања Лаковић, дипл. политиколог. Модераторка: професорица Маида Делић.
- 30. март – ЈУ Народна библиотека „Стеван Самарџић“ поклонила је нашој школи 105 наслова књига из области завичајне литературе.
- 1. април – директорица Бојана Грујић и педагошкиња Ивана Вукашиновић хоспитовале су на часу филозофије у одјељењу IV-2 код професорице Бисере Булут.
- 1. април – директорица Бојана Грујић и педагошкиња Ивана Вукашиновић хоспитовале су на часу математике у одјељењу I-2 код професорице Луције Дамјановић.
- 2. април – поводом Свјетског дана особа са аутизмом, чланови Волонтерског клуба и Ученичког парламента Гимназије учествовали су у традиционалној шетњи градом и симболичкој активности пуштања плавих балона на Тргу 13. јул.
- 3. април – ученица трећег разреда Моника Стевановић освојила је прво мјесто на конкурсу који је расписала Интернационална културна асоцијација (ИКА) у категорији Најбоља кратка прича за узраст од 10 до 18 година. Такмичење је одржано у Центру за културу Пљевља. Менторка ученици је била професорица Маријана Ћаласан.
- 31. март – 7. април – одржан је школски турнир у одбојци у организацији Актива физичког васпитања. Учествовало је шест екипа. Утакмице су судили професори Данко Деспотовић и Горан Марјановић.
- 8. април – У организацији Тима за каријерно вођење и савјетовање одржана је 14. панел-дискусија (четврта у овој школској години). Госте: професорица разредне наставе Ивана Анђелић Бељкаш, дипл. библиотекарка Бојана Радановић, др стоматологије Снежана Стевановић Благојевић и дипл. филолошкиња Наташа Вучетић. Модераторка: професорица Маида Делић.
- 15. април – одржан је Матурски испит из Црногорског-српског, босанског, хрватског језика и књижевности.
- 15. април – на сједници Наставничког вијећа извршена је примопредаја дужности директора школе. На дужност директора ступила је професорица математике Маја Вучинић Драгашевић.
- 15 – 17. април – професорица Мирка Попадић у својству EPALE амбасадорке била је чланица делегације МПНИ на XIV MAS-андрагошкој конференцији у Брелима, Република Хрватска.
- 17. април – ученичка компанија „CAVetia“ освојила је друго мјесто на Регионалном такмичењу из предузетништва. Тим су чинили ученици Маша Малицан, Јана Радановић, Урош Вранеш и Виктор Дакић. Менторка: професорица Адиса Малагић.
- 20. април – професорица Јелена Бајић одржала је огледни час у одјељењу I-2 на тему употребе вјештачке интелигенције у настави матерњег језика.
- 21. април – на конкурсу „Млади еко-репортери“ ученица Тамара Вујановић освојила је друго мјесто у категорији Фотографија еко-кампање. Менторке: професорице Адиса Малагић и Бисера Булут.
- 22. април – поводом Свјетског дана књиге у библиотеци наше школе одржана је радионица калиграфије. Радионицу су припремиле и водиле професорице Наташа Цмиљанић и Ивана Клачар, као и педагошкиња Ивана Вукашиновић.
- 22. април – у свечаној сали је одржана промотивна презентација војног позива.
- 23. април – одржано је Школско такмичење рецитатора. Према оцјенама жирија, резултати су били сљедећи: прво мјесто – Јана Радановић (менторка Јелена Бајић); друго мјесто – Дубравка Вранеш (менторка Бојана Грујић); треће мјесто – Лена Додеровић и Инес Ћирлија (менторке Нада Рондовић и Јелена Бајић).
- 23. април – састанак одјељењских старјешина одјељења другог и трећег разреда са директорицом на тему екскурзије у септембру 2026. године.
- 24. април – директорица Маја Вучинић Драгашевић је била на савјетовању директора у Средњој стручној школи у Пљевљима. Савјетовање је водио Радоје Нововић из Завода за школство. Тема: Улога директора у реализацији курикулума „Образовање у области смањења ризика од катастрофа“.
- 27. април – наши ученици су учествовали на форуму „Обећање младих за мир“ у организацији Грађанске алијансе.
- 27. април – одржан је састанак предсједника стручних актива са директорицом. Дневни ред: Дан замијењених улога; Дан отворених врата; Дан науке.
- 28. април – Актив црногорског-српског, босанског, хрватског језика и књижевности обиљежио је Међународни дан књиге и ауторских права.
- 28. април – ученице првог разреда обиљежиле су Дан дјецојчица у ICT-у са професорицом Мирком Попадић.
- 28. април – Тим за каријерно вођење и савјетовање одржао је укупно 15. панел-дискусију. Госте: психолошкиња Драгана Шљукић Кљајевић и мр социјалног рада и социјалне политике Тијана Мрдак (ЈЗУ Дом здравља Пљевља), Младенка Маја Милинковић Јовановић, дипл. специјална педагошкиња, и Аида Зилић Делић, дипл. професорица педагогије.
- 29. април – на часу Медијске писмености у одјељењу II-3 код професорице Иване Клачар, одржано је предавање Драгане Ђуришић, спец. новинарства и руководитељке Службе за корпоративне комуникације Рудника угља Пљевља.
- 30. април – одржан је Дан замијењених улога.
- 1. и 2. мај – ученица Нађа Станић и професорица Маида Делић изабране су за чланицу односно селекторку црногорске дебатне репрезентације.
- 4. мај – одржана је сједница Наставничког вијећа. Дневни ред: Усвајање записника са претходне сједнице; Утврђивање Листе обавезних изборних предмета за школску 2026/2027. годину; Обиљежавање Дана науке и Дана отворених врата; Презентација резултата самоевалуације рада школе; Информације о Матурском испиту; Текућа питања.
- 5. мај – ученица Јана Радановић освојила је прво мјесто на Општинској смотри рецитатора. Менторка: професорица Јелена Бајић.
- 8. мај – одржан је Дан науке и Дан отворених врата. Ученици првог разреда ЈУСМШ „Бећо Башић“ из Плава са професорицом Сенадом Ђешевић посјетили су нашу школу.
- 8. и 9. мај – на националном такмичењу „GEN-E Montenegro 2026“ међу 20 најбољих ученичких компанија у Црној Гори нашле су се чак двије компаније наше школе: „CaVetia“ и „VEEMposter“.
- 11. мај – посјета Сајму спорта.
- 12. мај – у школској библиотеци одржано је финале XIII Школског такмичења у реторици. Пред стручним жиријем у саставу: професорица филозофије Бисера Булут, професорица социологије Маида Делић и професорица српског језика и књижевности Невена Боровић титулу најбољег говорника освојила је Лена Додеровић, која је за нијансу била успјешнија од другопласиране Џемиле Турсумовић и трећепласиране Невене Ковачевић. У ревијалном дијелу програма наступила је ученица Јана Радановић са побједничком пјесмом са Општинске смотре рецитатора. Програм је водила Анђела Живковић.
- 13. мај – одржан је Матурски испит из Енглеског језика.
- 14 – 17. мај – директорица, највећи дио наставног кадра, библиотекарка и педагошкиња биле су на обуци на тему визуелне и дигиталне писмености у контексту људских права. Обука је одржана у згради Скупштине општине Пљевља. Обуку су водили: Драгољуб Вуковић, медијски експерт, др Бојана Фемић Радосављевић, експерткиња за маркетинг и односе с јавношћу, проф. др Наташа Ружић и проф. др Данијела Вуковић Ћаласан са Факултета политичких наука Универзитета Црне Горе, Срдан Косовић, новинар, Ламија Алечковић, хрватска новинарка, те проф. др Лејла Турчило са Факултета политичких наука Универзитета у Сарајеву.
- 15. мај – директорица је присуствовала онлајн састанку директора на тему политике уписа. Састанак је водила Марија Гошовић, генерална директорица Директората за гимназијско и стручно образовање.
- 16. мај – одржана је Олимпијада знања у организацији ПМФ УЦГ. Двије прве награде из физике освојиле су ученице Даница Пивљанин и Зара Дељковић. Ментор ученицама је био професор Љубисав Боричић.
- 19. мај – завршила се наставна година за ученике четвртог разреда. Истог дана је одржана и сједница одјељењских вијећа на којој су анализирани и утврђивани успјех и владање матураната на крају наставне године. Након тога, одржана је сједница Наставничког вијећа са сљедећим дневним редом: Усвајање записника са претходне сједнице; Похвале, награде и изрицање васпитних мјера; Утврђивање састава комисија за полагање поправних испита за ученике четвртог разреда.
- 21. и 22. мај – ученица Нађа Станић као чланица и професорица Маида Делић као селекторка црногорске дебатне репрезентације учествовале су на Европском дебатном првенству у Љубљани.
- 26. мај – одржан је Матурски испит из Математике.
- 26. мај – наши ученици су учествовали у панел-дискусији „Европска будућност младих у Пљевљима“.
- 27. мај – директорица Маја Вучинић Драгашевић се састала са министарком просвјете, науке и иновација проф. др Анђелом Јакшић-Стојановић. Тема састанка: специјалистичка одјељења на конкурсу за упис.
- 28. мај – професорица Љиљана Бајчетић посјетила је са ученицима одјељења I-1 подручну јединицу Архива у Пљевљима.
- 1. јун – саопштен је успјех и подијељена су свједочанства ученицима четвртог разреда.
- 2. јун – наши ученици Петра Јаћимовић, Елена Мазалица, Вахид Гец, Марија Рондовић и Елена Мартиновић освојили су прво мјесто на такмичењу „Next Gen Inovatori“, које је организовао Digital Den уз подршку Министарства просвјете, науке и иновација. Њихова менторка је била професорица Адиса Малагић.
- 2. јун – одржан је састанак директорице и одјељењских старјешина другог и трећег разреда на тему екскурзије.
- 2. и 3. јун – одржани су поправни испити за ученике четвртог разреда.
- 4. јун – ученица Јана Радановић освојила је треће мјесто на Државној смотри рецитатора. Менторка: професорица Јелена Бајић.
- 5. јун – одржани су матурски испити из изборних предмета.
- 5. јун – директорица је присуствовала представљању Националног курикулума у Научно-технолошком парку.
- 5. јун – објављени су резултати онлајн гласања у оквиру програма „Млади еко-репортери Црне Горе 2026“. Ученица Тамара Вујановић освојила је прво мјесто у категорији Фотографије за рад настао у оквиру кампање „Сунце није увијек пријатељ хране“. Менторке: професорице Адиса Малагић и Бисера Булут.
- 8. и 9. јун – одржано је шесто по реду Школско такмичење из предузетништва и финансијске писмености.
- 9. јун – уприличено је матурско вече.
- 10. јун – одржан је састанак директорице и одјељењских старјешина другог и трећег разреда на тему екскурзије. Истог дана је одржан и колективни родитељски састанак уз присуство представника агенције „Atlas Tours“.
- 12. јун – завршила се наставна година за ученике првог, другог и трећег разреда. Истог дана су одржане и сједнице одјељењских вијећа на којима су анализирани и утврђивани успјех и владање ученика на крају наставне године. Након тога, одржана је сједница Наставничког вијећа са сљедећим дневним редом: Усвајање записника са претходне сједнице; Похвале, награде и изрицање васпитних мјера; Утврђивање састава комисије за упис ученика у први разред школске 2026/2027. године; Разно.
- 12. јун – уприличена је свечана додјела диплома „Луча“.
- 18. јун – саопштен је успјех и подијељена су свједочанства ученицима првог, другог и трећег разреда.
- 22. јун – свечано су уручене матурске дипломе. Истог дана је посађено матурантско стабло.
- 23 – 26. јун – Конкурс за упис ученика у први разред школске 2026/2027. године.
- 25. јун – одржана је сједница Испитног одбора на којој су анализирани и утврђивани резултати ученика на Матурском испиту.
- 25. јун – Наша сугрђанка Саида Босовић поклонила је Гимназији комплет издања „Пљеваљских новина“ од 1960. до 2015. године.
- 1. јул – одржана је сједница Наставничког вијећа. Дневни ред: Анализа успјеха и владања ученика на крају наставне године; Формирање комисија за полагање поправних испита; Подјела часова; Текућа питања. Истог дана одржана је и сједница Школског одбора. Дневни ред: Усвајање записника са претходне сједнице; Разматрање извјештаја Тима за самоевалуацију; Усвајање Листе обавезних изборних предмета за школску 2026/2027. годину; Информације о завршетку наставне године и упису ученика у први разред; Текућа питања.
- 7. јул – директорица је била на састанку са директорима/цама основних и средњих школа, представницима Синдиката и представницима Министарства. Тема састанка: расподјела часова.
- 7. јул – матурант Огњен Вранеш био је на пријему код предсједника Црне Горе Јакова Милатовића.
- 9. јул – директорица је била на свечаном пријему који је поводом Дана државности – 13. јула приредио предсједник Црне Горе Јаков Милатовић.
- 17 – 20. август – накнадни конкурс за упис ученика у први разред.
- 18. август – одржан је састанак директорице и одјељењских старјешина другог и трећег разреда на тему екскурзије.
- 18. август – одржан је писмени дио поправних испита за ученике првог, другог и трећег разреда.
- 20. август – одржан је Матурски испит из Математике.
- 20. и 21. август – одржан је усмени дио поправних испита за ученике првог, другог и трећег разреда.
- 25. и 26. август – реализован је упис ученика у други, трећи и четврти разред школске 2026/2027. године.
- 27. август – одржана је сједница Наставничког вијећа. Дневни ред: Усвајање записника са претходне сједнице; Анализа успјеха и владања ученика на крају наставне и школске 2025/2026. године; Анализа успјеха ученика на Матурском испиту (упоредна анализа успјеха по предметима на крају наставне године и на матурском испиту, образложење и закључци); Припреме за почетак школске 2026/2027. године; Информације о екскурзији; Коначна подјела часова на наставнике; Текућа питања.
- 28. август – директорица је у Подгорици имала радни састанак са Маријом Гошовић, генералном директорицом Директората за гимназијско и стручно образовање, и Светланом Дробњак, генералном директорицом Директората за предшколско и основно образовање и васпитање. Тема састанка: припреме за почетак школске 2026/2027. године.
- 29. август – инсталирана је рачунарска и мултимедијална опрема – донација МПНИ (седам рачунара, пет телевизора и штампач).
- 31. август – директорица је дала кратак интервју за РТПВ поводом почетка школске 2026/2027. године.

РГГ

Увијек само напријед

РЕГИОНАЛНО ТАКМИЧЕЊЕ У ОДБОЈЦИ

Регионално такмичење у одбојци одржано је 5. новембра 2025. године у Бијелом Пољу, у организацији Црногорског школског спортског савеза. И поред добре и неизвјесне игре, ученице наше школе су изгубиле у финалном мечу од екипе домаћина резултатом 2:1 и тиме остале без пласмана на Државно такмичење.

Екипу је водио професор Данко Деспотовић.

Преузето са званичног школског сајта и прилагођено

Лопта је округла

РЕГИОНАЛНО ТАКМИЧЕЊЕ У КОШАРЦИ

Регионално такмичење у кошарци одржано је 11. новембра 2025. године у Пљевљима, у организацији Црногорског школског спортског савеза. Учесници наше школе изгубили су у финалном мечу од екипе из Бијелог Поља, па се наша школа није пласирала на Државно такмичење.

Екипу је водио професор Горан Марјановић.

Преузето са званичног школског сајта и прилагођено

Игра елеганције

ШКОЛСКИ ТУРНИР У ОДБОЈЦИ

У организацији Актива физичког васпитања, одржан је школски турнир у одбојци. Турнир је трајао од 31. марта до 7. априла 2026. године.

Учествовало је шест екипа подијељених у двије групе. Играло се по систему „свако са сваким“ унутар групе.

Остварен је сљедећи пласман: прво мјесто – I-1 и I-2; друго мјесто – I-3; треће мјесто – III-2.

Све утакмице су судили професори Горан Марјановић и Данко Деспотовић.

Актив физичког васпитања

(преузето са званичног школског сајта и прилагођено)

Плес на паркету

ТУРНИР У МИНИФУДБАЛУ

Дана 10. новембра 2025. године одржан је турнир у минифудбалу 3×3, на којем је учествовало шест екипа. Екипе су биле подијељене у двије групе и играло се по принципу „свако са сваким“.

Остварен је сљедећи пласман: прво мјесто – III-3 и III-1; друго мјесто – I-1; треће мјесто – II-1.

Утакмице су судили професори Данко Деспотовић и Горан Марјановић.

Преузето са званичног школског сајта и прилагођено

Општинско школско такмичење средњих школа

ИДЕМО ДАЉЕ

Дана 22. и 23. октобра 2025. године у Спортском центру „Ада“ одржано је Општинско школско такмичење средњих школа. Екипе су се такмичиле у спортским дисциплинама: кошарка, мали фудбал и одбојка. Постигнути су сљедећи резултати:

Кошарка
Гимназија – ССШ 59:50
Баскет
Гимназија – ССШ 14:21
Одбојка (м)
Гимназија – ССШ 1:2
Одбојка (ж)
Гимназија – ССШ 2:1
Мали фудбал
Гимназија – ССШ 2:5

Екипе су водили професори Данко Деспотовић и Горан Марјановић.

Преузето са званичног школског сајта и прилагођено

Буди скроман када побјеђујеш и достојанствен када губиш

ПОБЈЕДНИК ЈЕ ДОСТОЈАНСТВО

У спортској сали је 2. и 3. децембра 2025. године одржан турнир у кошарци „Толеранција у спорту – фер плеј“ под слоганом „Буди скроман када побјеђујеш и достојанствен када губиш“. Учествовало је 10 екипа. Прво мјесто освојила је екипа одјељења IV-2, друго мјесто припало је тиму II-3, а трећи на табели били су ученици одјељења III-1.

Турнир је подржан од стране Секретаријата за спорт и младе Општине Пљевља. Секретарка Милица Секулић са својим тимом уручила је школи опрему у виду лопти и осталих спортских реквизита. Турнир је организован у оквиру Недјеље глобалног образовања, а на иницијативу Тима за превенцију и сузбијање насиља и вандализма у школи.

Ово је била прилика да ученици својим примјером покажу прихватљиве и пожељне начине понашања играча, саиграча, навијача, судија, како на терену тако и ван њега, уз строго поштовање правила фер плеја.

Преузето са званичног школског сајта и прилагођено

Пинг-понг

ТУРНИР У СТОНОМ ТЕНИСУ

Актив физичког васпитања традиционално организује турнир у стоном тенису. Ове године турнир је одржан 10. фебруара 2026. године, у фискултурној сали. Учествовала су 24 ученика, а играло се по куп систему до коначног побједника (два добијена сета).

Остварен је сљедећи пласман: прво мјесто – Арсеније Перуничић (III-1); друго мјесто – Данко Бошковић (IV-2); треће мјесто – Борис Бељкаш (I-1).

Турнир су судили професори Горан Марјановић и Данко Деспотовић.

Актив физичког васпитања

(преузето са званичног школског сајта и прилагођено)

ГЛАС ГИМНАЗИЈЕ новембар 2026.

Издавач
Гимназија „Танасије Пејатовић” Пљевља
За издавача
Маја Вучинић Драгашевић, директорица
Главне и одговорне уреднице
Адела Дркић и Сања Голубовић
Редакција
Невена Томић, мср Јелена Бајић, Бојана Грујић, Нада Рондовић, мр Љиљана Бајчетић, мср Мирка Попадић, Наташа Цмиљанић, Маида Делић, Бисера Булут, Адиса Малагић, Данко Деспотовић, мср Горан Марјановић, Џемила Гаџо, Зара Дељковић, Божица Ћурчић, Ана Сокић, Катарина Бајчета, Ана Гледовић, Матија Бошковић, Марко Мојовић, Андријана Крстонијевић, Ана Кнежевић, Анастасија Мрдаковић, Јана Радановић, Илија Кривачевић, Маша Малицан, Вахид Гец, Огњен Јоксовић, Милош Цвијовић, Денис Чакар, Вук Драгашевић, Асја Драгашевић, Сања Зиндовић, Јана Ненадић, Невена Прерадовић, Коста Гвозденовић и Александар Војиновић
Ликовни радови
Василиса Бошковић, Маја Дујовић и Софија Попадић
Сајт
www.gimnazijapv.com
Имејл
skola@gim-pv.edu.me
gimnazijapv@t-com.me
Адреса
Тршова 27
Телефон
052 301 308
Тираж
350 примјерака
Припрема за штампу
Раде Кнежевић
Штампа
Графокартон - Пријепоље

ISSN 2957-3211